



SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 33 / Eylül 1984 / 2.- DM

15 AĞUSTOS DİRENİŞ VE SALDIRI EYLEMLERİNİN YANKILARI DEVAM EDİYOR!



15 Ağustos 1984 günü Kürdistan'ın Hakkari, Siirt, Van, Bitlis ve Mardin illerinin çeşitli köy ve ilçelerinde gerçekleştirilen bir dizi partizan saldırılarının yurt ve dünya çapındaki yankıları devam ediyor.

15 Ağustos 1984 günü Hêzên Rizgariya Kurdistan güçlerince gerçekleştirilen eylemlerde, sömürgecilerin çeşitli karakol, devlet dairesi vb. resmi kuruluşları silahlı olarak basılmış, onlarca düşman askeri imha edilir ve sayıları en az 6 olduğu bildirilen düşman asker ve subayları da esir alınırken, partizanlar Eruh cezaevinin kapılarını açarak tutukluları serbest bırakmış ve Eruh Jandarma Komutanlığı deposundaki ağır silahları beraberlerinde götürmüş, geriye kalanları da imha etmişlerdir. Gazetemize ulaşan haberlerde, eylemlerin Kürdistan'ın dört bir tarafında yaygın bir biçimde geliştirildiği ve halen çeşitli karakol baskınlarının düzen-

lendiği bildirilmektedir. Yine ajan ve muhbirlerin de halkımızın silahlı güçlerinden gerekli derslerini aldıkları haber verilmektedir. Kürdistan'dan yurtseverlerin ulaştırdığı bilgilere göre, son olarak da Birecik'e bağlı Börtlen karakolunun basıldığı ve eylemi düzenleyen HRK güçlerinin hiçbir kayıp uğramadan geri çekildikleri, saldırıya uğrayan düşman karakolunda, düşman güçlerinin ağır can ve mal kaybına uğratıldıkları söylenmektedir. Kürdistan'ın çeşitli ilçe ve köylerinde de karakol baskınlarının olduğu yolunda haberler ulaşmakta birlikte, bunlar henüz kesinlik kazanmadığından ayrıntılı bilgi veremeyiz. Ancak, gerek izine gidip gelen yurtsever işçiler ve gerekse doğrudan Kürdistan'dan gazetemize mektuplarla ulaştırılan haberlerde eylemlerin yaygın bir biçimde sürdürüldüğü ve halk tarafından çoş-

Devamı 3. Sayfada

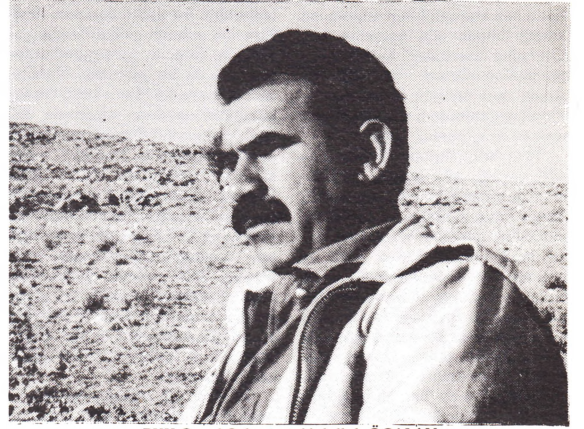
PARTİ ÖNDERLİĞİNE YÖNELİK SALDIRILAR SONUÇSUZ KALMAYA MAHKUMDUR!

31 Ağustos 1984 tarihli Milliyet gazetesi PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın öldürüldüğü biçiminde bir haber yayınladı. Savaş Ay, İhsan Dörtkardeş, Kurtuluş Gölpınar, Atilla Korkmaz, Ahmet İlgenek adlarını taşıyan 5 muhabirin birden altına imza attığı söz konusu haberde, cuntanın generalleri ve efendileri yalanlarına kendilerini inandırmak istercesine beş kukla muhabirin kalemleri ardında iğrenç ve en büyük emellerini ortaya döktüler.

Söz konusu haberde, olayın 15 Ağustos eylemleri ardından, Özkan Karalar diye birinin başını çektiği hizip tarafından düzenlenen bir pususu sonucu olduğu iddiası da yer alıyor. Eski bir TIKKO militanı olduğu iddia edilen bu şahsın başını çektiği hizbin, Merkez Komiteyi pasiflikle suçladığı ve öldürme olayının böyle bir çelişki- den kaynaklandığı da söz konusu iddialara ayrıca ekleniyor.

31 Ağustos 1984 tarihli Milliyet gazetesinde çıkan bu haberi okuyan dost ve düşman hiçkimse için en küçük bir inandırıcılığının olmadığını belirtmeye dahi gerek yoktur. Bu tür haberler, sömürgeci faşist burjuvazinin ne ilk başvurduğu bir taktik ve ne de sonucunu olacaktı. Kürdistan halkı, önumüzdeki dönemde de bu ve benzeri haberlerin gazete sütunlarında daha sık görüldüğüne ve ısıltı gazete- lerinden en iğrenç haberlerin kulaktan kulağa yayılmak istendiğine tanık olacaktı. Ancak açık ki, düpedüz bir yalan olduğu ne kadar açık olursa olsun, Türk burjuvazisinin daha ilk andan sahteliğini ele veren bu tür haberlere başvurması amaçsız değildir. Bunun da ötesinde çok ciddi amaçlar güdülmektedir.

Böyle bir haberin yaygınlaştırıldığı dönem de dikkate alındığında görü-



PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN.

lecektir ki, bir çok ağızdan birden koro gibi yükselen küfür, karalama, iftira- lar ve asılsız haberler, Kürdistan halkı ve onun kurtuluş mücadelesinin öncü gücü PKK'ye karşı açılmış karşı- devrim saldırılarının bir parçasıdır. Saldırıların odagina Parti önderliği- nin alınması ise, bir tesadüf değildir.

Sömürgeci faşist cuntanın sesi olan gazetelerde, böyle bir haberin verilmesiyle, önderliğe yönelik imha amaçları ve 15 Ağustos direniş ve sal- dırı eylemlerinin etkisini kırmaya yönelik amaçlar ortaya konulmuştur. Emperyalist ve sömürgeci güçler de bilmektedirler ki, önderlik, devrimci bir hareketin kalbi ve beynidir. Kendi lerine karşı yükselen devrim hare- ketini bastırabilmek için herşeyden

önce, halkın beynine ve kalbine saldır- maları bu nedenledir. Ve hele Kürdis- tan gibi, yüzyıllardır önderliğe ve örgütlülüğe susamış bir ülke için önderliğin önemi ortadayken, sömür- gecci Türk hakim sınıflarının daha ilk andan başlayarak mücadele önderli- ğimize yönelik saldırılar düzenleme- leri halkımız açısından fazla şaşırtıcı olmamaktadır.

PKK önderliği, ilk günden baş- layarak düşmanın çok yönlü saldırı ve iftiralarına maruz kalmıştır. Sömür- gecci Türk burjuvazisi bir yandan biz- zat kendi devlet kurumları, basın ve yayın organları vastasıyla her türlü propaganda da dahil olmak üzere akla gelebilecek bir çok saldırı yöntemini

Devamı 19. Sayfada

PKK-MK tarafından Kürdistan'da dağıtılan

ve elimize ulaşan bildiri yayınlıyoruz.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEÇİLER, YURTSEVER HALKIMIZ!

Tarihimizin sonderece kırık ve o kadar da anlamlı bir döneminde bulu- nuyoruz. Faşist-sömürgeçlik, bizi ken- dine hizmet eden uysal köleler haline tutmak, ulus ve halk varlığını yoket- mek için elinden geleni yapıyor. Buna karşı, her taraftan, ulusal ve toplumsal kurtuluşumuz uğruna devrimci direniş eylemleri yükseliyor. Belli ki yeni ve şiddetli bir mücadele döne- mine, ulusal kurtuluş yolunda ilerleyen halkımızın faşist-sömürgeçlikle hesap- laşması dönemine, önemli siyasal ve toplumsal gelişmelerin ortaya çık-acağı bir döneme giriyoruz. Kürdis- tan'ın her tarafından yükselen dev- rimci eylemler bunu açıkça müjde- liyor.

Peki bu duruma nasıl gelindi? 12 Eylül darbesiyle iktidarı gaspeden faşist cunta, Kürt ve Türk halklarına karşı savaş açtı; halk kitlelerini sindi- rebilmek ve devrimci demokratik hare- keti ezebilmek için elinden geleni yaptı, her türlü barbarlığa ve vahşiliğe baş- vurdu. Yüzbinlerce dürist ve onurlu insanı işkencelerden geçirdi, onbin- lercesini zindanlara doldurdu. Özel eğitilmiş faşist ordu birlikleri, köy köy, kasaba kasaba, okul okul, fabrika fabrika dolaşarak genç-İhtiyar, kadın- erkek demeden insanlarımızı baskı yapıp, katletti, vurdu, kıldı, yaktı, yıktı, akla gelebilecek her türlü vahşet uyu- lamasını gerçekleştirdi. Amaçlarına ulaşabilmek için her türlü ajanlığı ve uşaklığı pirim çıkardı. Her türlü ah- laksızlığı ve yozluğu toplum içinde yaymaya çalıştı. İşsizliği, pahalılığı,

yokluğu ve yoksulluğu artırarak, bir avuç soyguncunun çıkarına halkın elinden varını yığını olarak emekçi halk kitlelerini yaşayamaz hale, açlıkla yüz yüze getirdi. Geçen dört yıl için- de gözüdünmüş bir biçimde uygulanan bütün bunlar, bugün de bütün vah- şetle ve daha da geliştirilmiş olarak sürdürülüyor. 6 Kasım ve 25 Mart seçimleriyle atanan yeni memurlar hiç bir şeyi değiştirmemişlerdir; sadece bütün bu barbarlıkları yeni uygulay- cıları olmuşlardır. Öte yandan, ABD emperyalizmi faşist cuntaya bölge- jandarmalığı rolünü yükledi. Bu çerçe- vede faşist rejim ABD silahlarıyla daha çok donatıldı; her tarafı ABD çevik kuvvetleri ve saldırı üsleri yer- leştirildi. Türkiye ve Kürdistan, NATO saldırı tatbikatlarının günlük yapıldığı alanlar haline getirildi. 25 Mayıs 83'de Güney Kürdistan'ı işgal hare- ketine geçirilerek, bölgeye yönelik askeri işgal ve müdahale planlarının provası yapıldı. Bugün de aynı rol ve aynı planlar yürütülmektedir. Faşist askeri diktatörlük, sosyalist ülkelere ve bölge halklarına karşı ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki bir ön- karmakoludur. Bu konumuyla faşist- askeri rejim, Türk ve Kürt halklarının üzerinde, bölge halklarına ve ilerici insanlığa karşı değil atılması gere- ken bir ur gibidir. Özgür ve onurlu yaşa- mak isteyen insanların önündeki tarihi görev olduğuna şüphe olan ve her tara- fa pislik saçan bu uru kesip atmaktır.

Devamı 8. Sayfada

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Eylemlerinin Anlamı ve Dayattığı Görevleri Doğru Kavrayalım!

15 Ağustos 1984 günü, Kürdistan için hiç de kısa sayılamayacak bir dönem boyunca sürdürülen mücadele hazırlıklarının ete kemiğe büründürüldüğü, ulusal direniş alevinin zindanlardan dağlarımızı ve ovalarımızı sardığı ilan edildiği bir tarih olarak bağımsızlık için mücadeleyi tarihimizin en onurlu sayfalarından birine yazılmıştır. Özellikle cunta sonrası dört yıl- dır sürdürülen amansız çetirlik çalışmalarının ürünü olarak boy veren, Kürdistan halkının bin yıllık köleliğine son vermenin kararlılığıyla atılan bu adımların anlamı iyi kavranmaksızın, geleceğin güçlü yaratılması da mümkün olmayacaktır.

Her şeyden önce belirtelim ki 15 Ağustos eylemleri, uzun bir dönem boyunca sürdürülen mücadele hazırlıklarının, zindanlarda ölüm paha- sına yükseltile direnişlerin, ve yine dağlarımızda en zor koşullarda yarabılan büyük direnişlerin, halkımızın günlük ve saatlik olarak sürdür- düğü inamlı direnişin ulaştığı en son merhale, ama, geleceğin yarabışının da sadece bir başlangıç adımıdır. Bu açıdan, 15 Ağustos eylemlerini değerlendiren, geçmiş ve gelecek bağ- lantısı içinde ele almak, içinde yaşanılan günün dayattığı görevleri bununla bütünleştirmek zorunluluğu vardır.

12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesiyle, Türkiye ve Kürdistan halk- larına karşı azgın bir savaş açan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, bu son kozuyla her türlü muhalefet odağını ezmek ve kendi egemenliği için pürsüz bir zemin yaratmak doğrultusunda akıl almaz yöntemlere baş- vurmuş, devrimci ve demokrasi güçlerine yönelttiği saldırılardan daha hafif olmayan işkence ve baskı yöntemlerini ülkemizin en uca köşesine kadar yaygın bir biçimde uygulamıştır. Bağımsızlık hareketinin 1970'li yılların başlarında nasıl olup da karşısına çıktığını anlayamayan ve zaten bunun hırsıyla dolu olan sömürgeciler, defin işlemlerini bile bitirdik- lerini zannettikleri bir "cesedin" karşısında kendilerini yıkmaya götürecek bir tehlike olarak dikilmesi ile ordularına salmış, 1978-79 lardan itibaren kademeli olarak ilan edilen sıkıyönetimler askeri bir dar- beye bütünleştirilerek ülkemiz adeta yeni baştan işgal uğratılmıştır.

Devamı 9. Sayfada

12 Eylül Darbesi, Yeni Bir Yıldönümüne Daha Girerken Sorunlar ve Görevlerimiz

(YAZISI ORTA SAYFADA)

★ ★ ★

İflah Olmazlık, Küçük-Burjuva Reformculuğunun Temsilcilerini Nereye Götürüyor?

(YAZISI 7. SAYFADA)

★ ★ ★

PARTİZANIN MEKTUBU:

DEVİRİM YAŞIYOR

(YAZISI 15. SAYFADA)

★ ★ ★

Yılmaz Güney, Kürdistan halkının kin ve öfkesini temsil eden bir savaşçı olarak anılacak ve aramızda böyle yaşayacaktır.

15 Ağustos Direniş Ve Saldırı Eylemlerinin Yankıları Devam Ediyor!

Baştarafı 1. Sayfada

kuyula karşılanan bu eylemlerin düşmanı çığına çevirdiği belirtilmektedir.

Cunta basını ve BBC'den verilen haberlerden de, cuntanın içinde düştüğü şaşkınlık zaten açıkça görülmektedir. HRK'nin eylemlerinin halktaki umut ve mücadele azmini bileliğini gören sömürgeci faşistler, 15 Ağustos eylemleri ardından Kürdistan'da yeniden bir savaş hali ilan etmiş ve süngüleriyle halkın coşkusunu söndürüleceklerini düşünme gaffeti içinde aç kurtlar gibi köyle ve dağlara saldırmışlardır. Karşılarına çıkan herkesi bir partizan zannedecek kadar büyük bir korkuya yaşıyan sömürgeciler, halka gözdağı vermek ve alevlenen direnişle bütünleşmelerini önlemek için en hayasız saldırıları uygulamaktan da geri durmamışlardır. Tüm ordu güçlerini Kürdistan'a zaten aktarmış bulundukları gibi, 15 Ağustos eylemleri ardından yeni takviye güçler de göndererek, karadan ve havadan saldırılarına dağ-taş partizan avına çıkmış, ancak tek bir partizan bile ele geçirememişlerdir.

Bitirdik dedikleri bir anda, Kürdistan'ın topraklarından fıskırarcasına yükselen mücadele karşısında, sömürgecilerin içinde düştükleri şaşkınlık ve korku, boyalı basın tarafından bile gizlenememektedir. Eylemin ardından, "şanlı ordunun" şanına sürülen bu lekenin kabul edilemeyeceğini, kendilerinin halen güçlü olduklarını söyleyen sömürgeciler, yalanlarına kamuoyuna da indirmek gayretleriyle, her gün yüzlerce militanın yakalandığını biçimindeki haberleri gazete sütunlarında yayınlamakta, halka saldırıdan ordu birliklerinin, her taşının altında partizanların gizli olduğu dağlarımızın eteklerindeki korkulu fotoğraflarını yayınlamaktadırlar.

Ordularının bozguna uğramasını önleyemeyen ve bu bozgunun acısını yitiriveren halkımızdan kıran cunta, uğradığı bozguna gıyayabilmek için, başlangıçta göz korkutmak için operasyonu ordu hareketi olarak gösterirken; ardından küçük bir operasyon yaptıklarını ve sözkonusu bu operasyonun sıkıyönetim hareketi olduğunu söylemek durumunda kaldı. Tankları, uçakları ve karadan askeri birlikleriyle ağaçlarımız ve çalılarımıza kadar saldırıdan faşist sömürgeci ordu birliklerinin, değil partizanların ele geçirmek üzere bile rastlayamayamaları ve her taşın gölgesini bir partizan sanarak geçirdikleri korkulu günler sonucu böyle bir açıklama zaten beklenen bir şeydi. Halkımızın silahlı kurtuluş birlikleri karşısında bozguna uğrayan cunta kuvvetleri, askerler içerisinde bozveren moral bozukluğu ve kitlelerde coşkunluk yükselişini önlemek için böyle bir sahtekarlığa sarılmak zorundadırlar. Ancak, ne kadar çalışırsa çalışsınlar içinde bulundukları bozgun hali ve ordunun sefaletini gıyayememektedirler. Nitekim yakalamakla bir türlü bitiremedikleri partizanların "kökünü kurutmak için" gerekirse Ekim ayına kadar operasyonu devam edeceklerini söylemeleri bunun bir örneğidir. Bir yanda "eşkiya kısıldı", "çember giderek daralıyor" diye manşetlerle kuru sıkı atarak kitleleri kandıracağını zanneden sömürgeci faşistler, öde yandan verdikleri demecilerle tek bir kişiyle bile ele geçiremediklerini söylemek zorunda kalmaktadırlar.

Sömürgeci-faşistler, bir yandan alçakça saldırılarıyla halka gözdağı vermek çalışırken öde yandan da asilsiz propagandalarla eylemleri gözden düşürmeye çalışmaktadırlar. HRK güçlerinin gerçekleştirdiği eylemlerde, bu birliğin adını ağızlarına almaya bile cesaret edememek; başlangıçta "PKK-Apocu ceterleri" saldırıları diye verdikleri haberleri adeta tekip etmek istemesine bu kez de yuduruk adlarla örgütleri icat edip, PKK önderliğindeki HRK güçlerinin gerçekleştirdiği eylemlerin muhtevasını kitlelerden gıyayabileceklerini zannetmektedirler.

Bir soykırım makinası gibi halkımızı katletmenin sinsi planları içindeki cunta, insanlık adına alınma vurulmuş olan kara damgaya rağmen bütün utanmazlığıyla, halkımızı ve onun öncülerini eşkiya ve çapulcu olarak lanse etmeye çalışmaktadır. Cunta başı Evren ve generalleri çetesi- nin doğrudan emirleri ve komutası altında, sömürgeci ordu halkımızın varni yoğunu talan eden ve alçakça işkencelerle yaladılar-yetmiş tüm insanlarımızı ölüm tehdidiyle sustu-

mayla çalışırken, kurtuluşu için savaşıyan bir halkın ve öncülerinin bir "eşkiya" ya da "çapulcu" olarak ilan edilmesinin hiç bir anlamı olmayacağı açıktır. Ve bunun da ötesinde, bu iddialar, sadece ve sadece cuntanın acizini kanıtlayan güzel birer örnek oluşturmaktadır.

Üç-beş eşkiyaya kısa zamanda hadlerini bildireceklerini söyleyen cuntaya bakılırsa, bugüne kadar devrimcilerden hiç bir iz kalmamıştı. Ama, cunta basınından da anlaşılacaktır ki, 600 bin kişilik ordu tek bir partizan bile ele geçirememişti. Daha ilk günde 110 militanın, ardından 400 ve en son olarak da 17 Eylül tarihli haberlerde 437 kişinin yakalandığını biçimindeki açıklamalarda bulunulmuştur. Anlaşıldığı kadarıyla cunta halen de devrimcileri yakalamaya devam etmektedir. Bu gidişle sayının 15-20 milyona ulaşacağı ve tüm Kürdistan halkının "eşkiyalık" tım askeri mahkemeler önüne çıkarılacağı kesin gibi görülmektedir.

Kürdistan'ın dört bir tarafında geliştirilen eylemlerle şaşkına dönen cunta, PKK önderliğindeki Ulusal Direniş Mücadelesini inkar etmeyi, varlığını temeli olarak görmektedir. Bu nedenle de mücadelemiz adını anmamaya ısrarla çaba sarfetmekte ve bilinen teranelerini tekrarlamaktadır. Nitekim, 15 Ağustos eylemleri sonrasında da Ermenileri yeniden gündeme sürmesi, silahların völeri- nin ASALA tarafından temin edildiğini söylemesi de bu nedenlerdir. Başta ABD olmak üzere emperyalist efendilerinin her türlü askeri, siyasi ve ekonomik desteğiyle ayakta durmaya çalışan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, yoksul ve ağır baskılar altındaki bir halkın nasıl olup da kendi bağrından bir direniş hareketini geliştirdiğine inanmak istememekte ve halkımızın öz gücüyle, dişi ve tırnağıyla yükselttiği mücadelesi arında, tıpkı kendisinde olduğu gibi dişi mihraklar aramaktadır. Ve özellikle de Ermeni sorununu gündeme sokarak, Ulusal Direniş Mücadelemizi bir terör hareketi biçiminde lanse etmeye çalışmaktadırlar.

Açık ki, tüm bunlar cunta ve efendilerinin çıkmazını sergilemekte, acizliklerini ortaya koymaktadır. General- lerinin tılayı arkı gizlenemeyecek bir noktaya gelmiştir. Bir yandan NATO'lu generallerin akılcı hocalığına basıyan cuntacı generaller, diğer yandan da Türk hakim sınıfının bütün vahşet mirasını yeni başta hükümetlerin sunmanını çabasını yürütmekte ve NATO karargahlarında hazırlanan imha planlarını uygulamaya çalışmaktadırlar. Onlar şimdi, açıkça görmektedirler ki, henüz yeni alevlenen bu ateşi söndürmezlerse, tüm bir Kürdistan'ı saracak olan bu yangın kısa zamanda kendilerinin ve efendilerinin sonlarını getirmeye yetecektir. Bu nedenle de onlar, bütün hırslarıyla halka saldırmaktadırlar. Ancak, bu da yine onlar açısından lehte bir sonuç yaratmamaktadır. Örneğin, 15 Ağustos eylemleri ardından teslim olmaları için çağın yapılan 32 kişiden tek biri dahi bu çağrıya uymamıştır. Cuntanın, haklarında tutuklama kararı verdiği bu 32 kişinin teslim olmadıklarına göre, silahlarını kuşandıkları ve Kurtuluş Birliklerine katılmak üzere devrimcilerin yanına yönel- diklerini söylemeye bile gerek yoktur.

Sömürgeci-faşist burjuvazi, 15 Ağustos eylemleri ardından hızlandır- dığı saldırıları sırasında, öfkeden ağız köpürerek çığlıncasına laflar ederken, tarihi suçlarını da ağızından kaçırmış- nır. 10 Eylül tarihli Tercüman gazetesinde "bizim için en büyük bayram eşkiyanın kökü kazınca olacak" başlı- ğı altında verilen haberde, ulusal di- reniş güçleri için "kılıç artıkları" diye bir terim kullanılmıştır. Tercüman mu- habiri Savaş Ay "eulerinden, ailelerin- den binlerce kilometre ötede vatan gö- revini yapan ordu mensupları bu kılıç artıklarına aman vermiyor" diye yaz- mış, ve işte bir tek bu sözcük bile, sö- mürgecilerin halkımıza karşı işledik- leri insanlık dışı tarihi suçlarını açık- ça ortaya koymaya yetmiştir. Geçmiş dönem insanlarını kılıç, barut ve kanla bastırarak genç-yaşlı, kadın-çocuk demeden insanlarımızı katliamlardan geçiren sömürgeciler, daha sonraki yıllarda da her türlü zulmü reva gördükleri halkımızın başını eğdiklerini ve artık bağımsızlık ve özgürlüğün la- fını bile edemeyeceğini düşünmektey-

diler. Kılıça bitiremediklerini, asimila- syon politikasıyla başkalaştırarak Kürdistan ve bu ülkenin ulusal kurtu- lusu problemini tarihten ve çağdan sı- diklerini düşünmekteydiler. Ve işte şimdi, PKK önderliğinde cezaev- lerinde, dağlarda, ovalarda yükselen mücadeleye ve hemen kendi karakol- larının içinde patlayan bombalara bir halkın hortladığı gördüklerinde, adeta bir hortlak görmüşcesine irkil- meleri anlaşılacak bir şey değildi. Fakat onların yanına çok daha iyi öğretilerini bir şey vardır ki, bir halk ne kadar katliamlardan geçirilirse ge- çirilsin, geriye tek bir kişi bile kalsa ve eğer en sıradan bir onur sahibiyse hal- kın başına batınlık kıranları, kendi insanlarının kanıyla yılanan kılıçların hesabını sormak, bunun için güç birik- tirmek ve pahalya ödetmek zorun- dadır. Halkımıza karşı işlediği suç- larını kendi ağızından da itiraf eden sömürgeci burjuvazi, kılıcı ve asimila- syon politikalarını ezme bir türlü başaramadığı bu başın karşısında giderek daha fazla kabulsar görece- k ve büyüten direniş alevinin sıcaklı- ğını, ateşin etrafındaki çemberi da- raltmasıyla daha çok hissedecektir.

İşleri Bakanı Tannay, tatilini keserek eylem sahalarına inceleme- bulunmak üzere geldiğinde, "banşın bozulmasına asla mücadele etmeyece- ğini" demeydi. Sömürgeci bakanın sözünü ettiği banşın halkımızı işken- celli yaşam altında kölece bir suskun- luğa mahkum etmek olduğu bilinmek- tedir. Ve işte, 15 Ağustos eylemleri tam da buna karşı açılmış, bu kölelik ve işkenceli yaşama karşı tüm halkı silahlı direnişe çağırın bir isyan bay- rağıdır. Halkımızın bu bayrak altında toplanması ve Türk sömürgecilerinin kılıç ve namulayla ülkemizde ger- çekleştirdikleri katliamların hesabını sorması artık önu alınmaz bir geliş- medir.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, düşman güçlerde böylesine bir korku ve telaş yaratırken, küçük- burjuva reformistleri ve sosyal-şoven güçleri de şaşkına çevirmiş ve bun- ların gerçek kimliklerini bir kez daha açıkça sergilemelerine vü açmıştır. Daha dün kadar, "PKK gerçekleri" söyleyimi, sadece propaganda ya- pıyor, üç-beş tane arkadaşları var, onlar da başka güçlerin yanında" diye çamur atma yarış içerisinde olanlar, 15 Ağustos eylemleri sonrasında, kendi kadrrolarına karşı bile inan- dıncılıklarını yitirmenin zorluğunu yaşamaktadırlar. Ancak bu kez de, "PKK terörist bir örgüttür, yaptığı eylemlerle halkı katliama götürüyor, şimdi cunta halka saldıracak" vb. propa- gandalarla ağırlık vererek, eylemleri gölgelemeye ve siyasi çizgilerinin çoktan ilan edilmiş iflasına halk gıze- meye çalışmaktadırlar. Ancak yap- tıkları bu utanmazca propagandalar anında geri tepmiş; sadece halkımız tarafından değil, birçok güç ve çevre tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Yükselen direniş mücadelemiz kar- şısında küçük-burjuvazinin reformist temsilcisi Kemal Buray'ın işveç'e yayınlanmakta olan Dagens Nyheter adlı gazetesinin 18.8.1984 tarihli sa- sında yayınlanan röportajda adeta taşın bir hırsla söylediği sözler, küçük-burjuva teslimiyetçi güçlerin bugün hangi noktaya kadar geldik- lerini gösteren ve bunu tüm dünyaya ilan eden açık bir belge oluşturmıştır. TKSP Genel Sekreteri sıfatıyla 15 Ağustos eylemleri ardından panik içerisinde "demec" vermeye koşan Kemal Buray, kendi kendisini fena bir biçimde ele vermiştir. Dagens Nyheter gazetesi Kemal Buray'ın şöyle konuştuğunu yazıyor: "Bütün Kürtleri terörist bir örgüt olan PKK ile bağdaştırma. PKK marksist-leninist diyorum. Ama o ne yurtsever, ne de marksist-leninist bir örgüttür. PKK, daha çok saldırılarını diğer yurtsever Kürt örgütlerine karşı kullanmıştır." diyor Kemal Buray, "PKK örgütünün ükeden kaçan Kürt militelerini av- lamak için Türk askeri rejiminin dışardaki kol" olduğunu söylüyor.

Aynı gazete, Bay Kemal Buray, ülkemizden çok uzak alanlarda olmasına rağmen, önlere atılan kırntıların geri alınması için korku ile iki dişi üzerine çöküp ellerini bir- leştirerek yakaşna duruyor. Dagens Nyheter şöyle yazıyor: "Sosyalist adam terör için işveç'i kullanıyor. Kürt Sosyalist Partisi Genel Başkanı K. Buray iltica Kürtlerle karşı işlenen son cinayetten sonra yalvararak bütün Kürtleri terörist bir örgüt olan

PKK ile eşdeğer görmememi istedi." Emperyalizm ve sosyal demokrasi önünde böylesine secdeye kapanarak, kendilerinin "terör" ile hiçbir alakaları olmadığını inandırmaaya çalışan bir "sosyalist adam" için söylenecek bir söz kalmamıştır.

Böyle bir röportajın 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri sonrasında denki gelmesi ise ayrıca önem taşı- maktadır. Cuntanın "ceterleri", "eş- kiyalık", "çapulcu" diye bas bas bağırdığı ve "eşkiya"ları bastırmak için halkımıza karşı yeni imha sefe- rleri düzenlediği bir dönemde, "sosya- list adam" Kemal Buray'ın da "te- rörist" yaygarasıyla aynı koroya ka- tılması ve halkımızın güçlü gücüne- ri "cuntanın kolu" ilan etmesi abes bir tutum olmanın da ötesinde, açık bir uşaklığın sergilenişidir.

Kürt küçük-burjuva reformistleri- nin içinde düştükleri bu sefaletçi, sosyal-şoven güçler de gereken inci- lerini dökmekten geri durmamışlar- dır. HRK'nin gerçekleştirdiği 15 Ağustos eylemlerini neredeyse cuntanın halkımız üzerindeki baskınlığın sorumlu ilan etmeye kadar varmış ve bunun propagandalarını altın altı kitleler içinde yaygınlaştırmaya çalış- mışlardır. İşkence ve zulüm altında, adım adım yok edilmek istenen ve her günü çekilmez bir azap olan bir halkın, bu işkence ve katliamlara yaşıma karşı attığı bu küçük adim-

ların, sömürgecilik boyunduruğuna karşı atılan adımlar olarak en azından destekleneceğini, bu çevreler tarafın- dan da küfür ve karalamalarla karşıla- nması, Türkiye proletaryası ve demokrasi güçlerinin kabul edile- meyeceği "şoven" bir mantığın ürünü- dür. Sömürgeci burjuvazi halkımızı geçmişte kılıçla katlettiğini ve bugün geriye kalanları da aynı kılıcın darbe- rleri altında katliamlardan geçirmek- tereddüt etmeyeceğini belirtirken, burjuvazi suçlarını kendisi itiraf ettiği halde, ille de aklama çabasına girerek, eğer direnmezseniz o da kat- lıan yapmaz mantığıyla direnişle karşı- dımları, sosyal-şoven güçlerin içinde düştükleri uşaklığı ortaya koyan, Türkiye ve Kürdistan halkları tarafın- dan kabul edilemez bir tutum, bir utanç belgesidir.

Kürt küçük-burjuva reformizmi, sosyal-şovenizm ve sömürgeci-faşist Türk cuntasının küfür ve saldırılarına maruz kalan 15 Ağustos direniş ve sal- dırı eylemlerinin, Kürdistan'da ve dış alanlarda halkımız üzerinde yarattığı etki ise, tanımlanamaz bir sevinç ve coşku olmuştur. Haberi duyan yoksul halkımızın adeta bayram havası yaşa- dığı, birçok genç yurtseverin HRK bir- liklerine katılmak üzere basyurduk- ları ve 70'lik ihtiyarlarımızın bile bu coşkun hava ile savaşmak arzularını belirttikleri gazetemiye ulaşan her günkü haberler olmaktadır.

Türk ordusunun Irak ve İran'daki büyük operasyonu

Temizlik Harekâtı

Alman Haberler Ajansı (DPA), 4000 kişilik özel komando birliğinin İran ve Irak sınırından 50 km. içeriye kadar girdiğini haber verdi

Örgeneral Necdet Urub, bölgedeki incelemeleri sürdürüyor

Batılı haber ajanslarına göre 210 anarşist yakalandı

Operasyon, Irak sınırı içine lar kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı

Operasyon, Irak sınırı içine kaydırdı



SERXWEBÜN'A!

Uzun bir süreden beri yurtdışında çalışmaktayım. İznimi geçirmek üzere ülkem Kürdistan'a gittim. Bir yandan ülkem, köyümü ve yakınlarımı görünün sevincini taşıırken, diğer yandan da yıllardan beri çalıştığım yurtdışında kazandığım üç-beş kuruşla yaşamı garanti altına alabileceğim herhangi tutarlı bir dal bulamamın ezikliğine hissediyordum. Ve bu durum sanki sevincimin dışarı çıkmasını engelliyor, beni kahrediyordu. Öte yandan, geçmişte şahit olduğum sömürgeci baskıların bir parçası olan operasyonlarda, köylülere çekilen meydan dayığı, kadınlarımıza yapılan aşağılık uygulamaların tümü gözlerimin önünde teker teker canlanmaktaydı. Duyduğum haberlere göre bu durumlar daha da kabarmıştı. İnaniyordum, çünkü bu tür vahşetleri tatmayan yabancı biri değildim. Ama her şeye rağmen ülkem ve halkımın sevgisi beni bir mıknaş gibi çekiyor ve bu olumsuz duygularımı bastırmada başlıca neden oluyordu. Hele ülkemizi bir bütün olarak süsleyen, insanlarımızı her türlü beladan kurtarmak amacıyla kucaklayan dağları anımsadıkça özlemem mümkün değildir. Bilmiyorum ben böyle düşünüyorum. Tanıdığım kadıyla herkesin görüşü böyledir. Bunun aksini düşünmek, dağlarımızı, yaylalarımızı özlememek bence utanç verici bir şeydir. Hele hele bunları hor görmek ise doğrudan dağruza bize ve ülkemize küfretecek ve kendi gerçekliğimize de ihanet sayılır.

Nihayet bu düşüncelerin etkisi altında iken, izin çıkışım verilince, ilk duragim olan İstanbul Havaalanına indim. Buradaki görevliler en basit şeyler için işçilere zorluk çıkarıyor ve bir paket sigara için gözdağı veriyorlardı. Bunun dışında, tipini beğenmediklerinin çantalarını tersyüz etmek-

Daha önceleri başka bir yerdedi. Hemen yanında Polis okulu ile Polis lojmanları mevcuttu. Bunları ülkemize neden yerleştirdiklerini anlamak zor bir şey değildi. Bizleri katletmek, sindirmek amacıyla yerleştirmişlerdi. Tabi bu amaçları esas olarak onların korkularını açığa çıkarıyordu. Yolculuğumuzun yarısı



Türkiye'de geçmesine rağmen, neden hiç bir arama, baskı vb. şeylerle karşılaşmadık da, Kürdistan'a girer girmez baskıların soğuk havasıyla hemen karşılaşiverdik? Kürdistan'da mutlaka bir şeyler vardı. İzine gelmeden önce bazı arkadaşlar, "devrimciler Kürdistan dağlarında düşmana karşı direniyor" diyorlardı. Demek ki bu baskıların sebebi buydu. Yani devrimci faaliyetlerdi. O andan itibaren beni uyardırmaya çalışan Kürdistan'lı devrimcileri anımsadım ve davalalarında ne kadar haklı olduklarına bir kez daha inandım.

Bu tür şeyleri düşünme düşünme Tunceli'ye ulaştık. Oradan da köyüme gittim. Daha bir kaç günlük iken



teydiler. Belli ki birilerini arıyorlardı. Bir sürü zorluklardan sonra kendini otobüs garına attım ve memleketime doğru hareket ettim. İstanbul'dan Malatya'ya kadar yolculuğumuz normal geçti. Malatya girişinde aramalar baş gösterince ayrı bir ülkeye girdiğimizi hemen anladık. Aramalar son bulunca otobüste herkes mırıldanıyor ve faşist cuntaya karşı olan kinlerini açığa vuruyorlardı. Bu arada otobüsün sahibi olduğunu söyleyen birisi şöyle diyor: "Otobüs sahibi olmama rağmen geçimimi zor sağlıyorum. İşçi ile yoksul köylülerin hali nasıl olur onu da siz düşünün." Hergün artan zamları, pahalılığın ve işsizliğin haddi ve hesabı yoktu. Bütün bunları dinledikten sonra bir yaşantının çekilmez olduğunu daha iyi kavnyor ve kinim de bir o kadar artıyordu.

Yol boyunca bir çok askeri birliklere rastladım. İkinci ordu karargahını Malatya'ya yerleştirmişlerdi.

götürdüğüm üç beş kuruş bitmek üzereydi. Yer yer çevredikilerle sorunları tartıştımda herkeste cuntaya karşı bir kin mevcuttu. Özellikle halk, Kürtlüğün başlıbaşına bir baskı sebebi olduğunu dile getirmekte ve madem ki sömürgeciler buna karşysa, herkesin de buna sahip çıkması gerektiğini ifade etmekteydiler. Diyarbakır direnişi dilden dile doluyor ve halkımız açık açık bundan gurur duyduğunu her fırsatta açıklıyordu. Diyarbakır'da tutuklu bulunan bir yakınımı ziyaret etme olanağı kavuşunca Diyarbakır'a gittim. Benden başka yüzlerce insan yakınlarını ziyaret etmek için daha uzak yörelerden gelmişlerdi. Tümde de görüştürülmeye endişesi içerisindeydiler. Henüz isimler yazdırılmırlar bile hakaretlerin her türüne maruz bırakılmışlardı. Kaldı ki içerdekilerin durumu nasıldı, ne tür işkencelerle karşı karşıyaydılar? Örneğin, ihtiyar-

"Kürdistanlı Yurtseverlere Sesleniyorum: Önderimiz, Yolgöstericimiz Bizleri Doğru Yola Davet Ediyor!"

ların çoğu Türkçe bilmediklerinden; kendi isimleri yerine tutuklunun ismini, tutuklunun ismi yerine ise kendi isimlerini yazdırmaktaydılar. Böyle bir olayda insanlarımızın Kürtlüğü ile alay edilmekte, "hayvan" oldukları açık söylenmekte ve hatta tartaklanıp dövülmekteydiler. Görüşmeler başladığında daha da ilginç şeylerle karşılaşıldı. Hem ziyaretçinin hem de tutuklunun elleri arkada kımıldanmadan konuşulmaktaydı. Aradaki mesafeyi daraltanlara hakaret edilmekteydi. Bir yaşlı kadın çocuğuna yaklaşarak bakmak istediği için herkesin gözleri önünde dövüldüğü gibi, genelde herkese küfür ve tehditlerle bulunmaktaydılar. Daha önceleri, yani Nisan ayı içerisinde ziyaretlerin

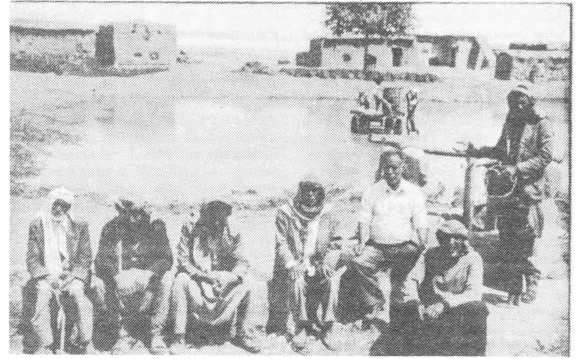
azdır. Ama gerek direnişçilerin ziyaret günlerine ve gerekse mahkemelerine olan ilgi alabildiğine fazladır. Dikkatimi çekene başka bir husus daha vardı. Daha önceleri de Diyarbakır'a gitmiştim. Ama bu sefer gittiğimde, halkta da önemli değişiklikler gördüm. Zindanlardaki direniş onları adeta birbirlerine kenetlemişti. Tutuklu yakınlarına büyük ilgi gösteriyorlardı ve halk için savaşır esir düşenlerin yakınlarıyla dayanışmayı önlerine bir görev olarak koymuşlardı.

Biraz da dışardaki mücadelelere dönmek istiyorum. Ülkede devrimcilerle sömürgeciler arasındaki çatışmalar herkes arasında konuşulmakta ve halk devrimcilerden övgü ile bahsetmekteydi. Çevre köylerden anlatıldığına göre Hozat ilçesinin Amutka köyündeki soyuz bir muhbir, devrimcilerin yakalanmasına neden oluyor, keyfi bahaanelerle ihbarcılık yapıp halka baskı ve zulüm yapıyordu. Devrimciler bu haini defalarca uyarımlardı. Buna rağmen aynı işi tekrar etmeye devam ettirmişti. Son dönemlerinde hayatını garanti altına alabilmek amacıyla, sömürgeciler muhbirin kapısına asker bile dikmişlerdi. Ama devrimciler yine de evine sızarak onu dışarı kaçırmayı ve evinden biraz ötede gebertmeyi başarmışlardı. Böyle bir olay karşısında şerefi iki parahlık olan sömürgeciler, havadan ve karadan büyük ve geniş çaplı operasyonlara girişmişlerdi. Tüm köylüleri önce köy meydanında ve daha sonra da karakola çekerek en hayasızca işkencelere maruz bırakmışlardı. Kudurmuş sömürgecilerin gücü devrimcileri yetmiyordu. Hırslarını masum, sıradan insanlardan çıkaracaklardı. Yapılan operasyonlarda devrimcilerle sömürgeci güçler arasında şiddetli çatışmalar olduğu ve düşman askerlerinin bir çok ölü ve yaralı verdikleri haberleri yaygın olarak anlatılıyor. Çatışma alanı ile hastahane arasında sürekli gidip gelen helikopterler de bunu doğrulamaktaydılar. Hatta

kala Hozat'ın Derik köyü yakınlarında bir Yüzbaşı ile Başçavuşun vuruldukları haberi aldım. Anımları öğrenmeden yurt dışına geri dönmek zorunda kaldım.

Burada anlatmak istediğim, ülkemizde mücadele günden güne güçlenmekte ve halkımızın da buna olan güveni artmaktadır. Eskiden bizim yörede Türk solu hakimdi. Bunlar Kürdistan Kurtuluş Mücadelesine karşıydılar ve adeta bizleri türkileştirmek için özel çaba harcıyorlardı. Diyebiliriz ki, bunların faaliyetleri hemen kalmamış gibidir. Ama PKK'nin mücadelesi, direnmesi ve her türlü fedakarlığı yaparak halka ulaşması gözle görülür bir biçim almıştır. Geçmişte sosyal-sovenlere sempati duyanlar, taraftarları ve yer yer kadroları olan PKK'ye daha çok güvenmekte ve PKK saflarında yer almaktadırlar. 12 Eylül öncesi PKK'ye saldıran, ülkesinin gerçeğini bilmeyen ve bu konuda duyguları karartılan eski bir Aydınlık taraftarına konuştuğumda, geçmişinden nefret ettiğini, defalarca lanetlediğini söylediği gibi, kendisini bu derece soysuzlaştıranlara da burada yazamayacağım küfürleri de sarf etmekteydi. Sadece Kürdistan halkı değil, Türkiye halkının da umudu PKK olmuştur. Demokrat ve devrim yanlısı bir çok insanın istemi, sevgisi budur.

Son olarak şunu diyebilirim. Ben geçmişte sadece bir devrim taraftarıydım. Tüm devrimcilere yardım ederdim. Bakıtmı bu yetmez, devrimcilerin en iyisi ile kötülerini seçmemiz gerekir. Tarafsızlığın yanlış bir anlayış olduğunu kavradım ve tüm tarafsız insanlara sesleniyorum; ta rafsızlık demek sömürgeçiliğe doğru bir eğilim demektir. Yani düşman ile devrimciler arasında yalpalama demektir. Cesaretsizliğin, esaretin bir belirtisi tarafsızlık. Yine sosyal-sovenlere ve küçük-burjuva reformistlerine meyil vermiş olan Kürdistanlı yurtseverlere sesleniyorum; esas kurtuluşumuzu sağlayacak olan PKK gibi bir önderimiz vardır. Biz yolu-



helikopterle devrimcileri takip eden bir sömürgeci yarbay aşağıdan açılan ateş sonucu yaralanmıştı. Daha sonraları hastahane ile yakın ilişkisi olanlar da bu olayı doğruluyorlardı. Devrimcilerden ise hiç bir yakalanma olmamıştı. Bu arada tutuklandıktan sonra serbest bırakılan bir köylü, kinini şöyle dile getiriyordu. "Ben dahil bir çoğumuzun bıyıklı yolunarak bize yedirildi. Hepimizin gözü önünde bir geline tecavüz edildi. Bunlar bize ders olmalı ve bu düşmana karşı susmamalıyız" diyor. Doğru söylüyordu. Dün bize olan bugün ona olmakta. Yine bugün ona yapılan, yann bize yapılacaktır. Buna karşı sessiz kalmamamız gerektiğine şimdi daha çok inanıyorum.

Diğer bir çatışma olayı da Ovacık'ta oluyor. Anlatılanlara göre sömürgeci bir Yüzbaşıyı kaçırarak isteyen devrimcilerin karşısına tescüllü bir ceme dolusu asker çıkıyor ve çatışmada sömürgecilerden kayıp olduğu halde devrimciler hiç bir kayıp vermeden geriye çekilmeyi başarmışlardı. Son olarak, dönüşüme bir gün

muza şaşırmıştık, ama şimdi önderimiz, yol göstericimiz bizleri doğru yola davet ediyor. İçinde yer aldığımız güçler (bir güç demekden daha çok güçsüzlerden demek daha iyi olur) bugün mücadelesiz ve korkunc bir örgütsüzlük içerisindeyler. Onların PKK'ye karşı aldıkları olumsuz tavır, sömürgecilerin ve emperyalistlerin PKK'ye karşı giriştikleri oyun ve düzenbazlıklarını tamamlamakta ve geliştirilmesinde rol oynamaktadır. Niyetler isterse bu olmasın, ama pratik buna dönüşüyor. Buna göre bizlere de kirli amaçların aleti olmamalıyız. PKK'nin şahsına yapılan saldırılar, Kürdistan halkına yapılan saldırılarla eş anlamlıdır. Çünkü PKK halkın ta kendisidir. Ve ben de iddia ediyorum ki bir avuç hain ve işbirlikçiler kendi yerini bilmezler dışında halkımızın tümü PKK'lidir. Bu düşünceye dikkat edelim ve bu olumlu gelişmeye hep birlikte sahip çıkalım. Çünkü kurtuluş ancak PKK önderliğinde sağlanabilir.

* Yaşasın PKK'nin örgütlü, doğru ve güvenilir öncülüğü!

* Kişiliksizliğe, örgütsüzlüğe, kararsızlığa son!

* Direnişe açılan yolda ileri!

Yurtdışında çalışan Kürdistanlı bir işçi

PKK partizanlarının, Elazığ Cezaevinde tutukluları bulunan ve cezaeviyle ilişkileri sürekli olan bir aile ile yaptıkları röportajı, düşmanın Elazığ cezaevindeki uygulamaları teşhir etmesi açısından yayınlamayı uygun gördük.

Soru- Elazığ cezaeviyle sürekli ilişkileriniz olduğundan bir çok gelişmelerden haberdarsınız, bizi bu gelişmeler hakkında bilgilendirir misiniz?

Cevap- Elazığ cezaevinde bulunan tutukluların durumu çok kötüdür. Cezaevinde bazı direnişler olmuş ve hükümet tutukluları kandırmaya çalışmış, fakat direnişi kıramamış. 3 No'lu koğuştakiler halen direniyorlar, ancak altı kişi ölümlerini bırakmış durumdaydı, çünkü cezaevi yöneticileri elbise verereklerine dair beyanda bulunmuşlardı. Fakat beyanlarını yerine getirmediler, bu yüzden tutuklular 2 No'lu koğuştakilerle birleşerek yeni hazırlıkları içine girdiler, belki yeniden açlık grevine veya benzeri direnişlere girebilirler.

Son dönemlerde, cuntanın Elazığ cezaevinde geliştirdiği imha planlarına tanık oldum. Bu imha planları, yalnızca işleme ve işkenceye çekerek katletme biçiminde olmamakta, bununla birlikte, arkadaşları, faşistlerin bulunduğu koğuşlara koyarak, faşist tutuklular eliyle katletmeye çalışmaktadırlar. Her defasında 4-5 devrimci götürülerek, faşistlerin koğuşuna konuluyor ve hepsi faşist tutuklular tarafından dövülerek komaya sokuluyor. Hatta bir devrimcinin öldürüldüğü söyleniyordu. İkinci kişinin komalık olduğunu ve hastanede serumla yaşadıklarını kesin olarak biliyorum, diğer komalık olanlar hakkında ise bilgin yok. Komalık olan devrimcilerden birisinin Şemdin, birisinin de Adnan olduğunu, diğerlerinin de durumlarının çok kötü olduğunu söylediler.

Cezaevi yöneticileri uyguladıkları her türlü işkenceye rağmen, tutuklular teslim alıp tek tip elbise uygulamısını devreye sokamadılar. Bu durumda, faşist tutuklular eliyle tek tip elbise uygulamasını devreye sokmaya çalıştılar. Fakat, her türlü uygulamaya karşın, tek tip elbise giydirmeye uygulamasını gerçekleştiremediler. 17 Haziran Babalar Günü'nde, sözde elbise (ailelerden gelen elbise) verceklerini söylemişlerdi, tabi bu da bir göz boyamaydı. Bunu yapmadıkları gaye, ziyaretate gelen tutuklu yakınlarını aldatmaktır. Ziyaretate gelen ailelere; "bakın işte sizin çocuklarınıza elbise veriyoruz, fakat onlar kabul etmiyorlar" diyorlardı. Bunun yanlış olduğunu açık ortadaydı.

Sömürgeçilerin esas amacı tek tip elbise giydirmeye değildirdi, amaçları; faşist uygulamalarla teslim almadıkları devrimcilere ağır cezalar vermek ve baskıyı, işkenceyi arttırmaktır. Hemen hemen hergün devrimcilerin koğuşlarına girerek, yoruluncaya kadar dövüyorlar, devrimciler de toplu halde kolkola girerek direniyorlar. Ziyaretate gelen tutuklu yakınları da bu tür uygulamalara maruz kalıyorlar. Bir görüşme gününde, askerin bir teğmen beraber bir ziyaretçiyi saldırdı, "eşeköğü eşek" deyip ağıza alınıp gitti. Biz bu durumda karşı koyarak, "neden ziyaretçilere baskı yapıyorsunuz? Bize bu kadar baskı yaptığınıza göre, kim bilir tutuklulara ne kadar baskı yapıyorsunuzuz?" dedik. Hemen toplu halde tartaklanarak sıkıyönetim komutanlığına götürüldük ve dört bayana "pazartesi günü gelin görüşeceğiz" dediler. Fakat ertesi günü polisler gelip dört bayana karakola götürmüşler ve "kim sizi gönderdi" biçiminde bazı sorular sormuşlar, daha sonra arabulucular falan araya girmişler...

Soru- O halde, cezaevinde her türlü baskının var olduğunu söylüyorsunuz?

Cevap- Her türlü baskının, işkencenin olduğu kesindir. Çünkü biz, kendi gözlerimizle gördük. Tutuklular açık açık herşeyi söylemiyorlar. Çünkü, söylediklerinde hemen ziyaretçilerin önünde veya sonra, götürüp işkenceye çekiyorlar.

Soru- Bu durumda tutuklu aileleri nasıl tavir takınıyorlar?

Cevap- Tutuklu yakınları bu yapılardan nefret duyuyor ve zaman zaman karşı koyuyorlar. Fakat çoğu korkutulmuşlar, çünkü hiçbir yasa yok, cunta istediğini yapıyor, içeri atıyor. Çeşitli biçimlerde gözdağı ve-

Devrimci tutuklu sakatları göstererek haykırıyordu:

"Bize yüklediğiniz suçların delili yoktur ama, bize karşı işlediğiniz suçların delili vardır!"

riyor. Bu yüzden tutuklu yakınları açık tavir takınıyorlar. Bir bayan ağlayarak; "çocuklarımızı neden böyle yapıyorsunuz, neden bizim yanımızda çocuklarımızı dövüyorsunuz?" dediğinde, hemen kadını cipe atıp götürmek istediler. O anda görüşmeciler buna engel olarak bırakmadılar, ama polisler geceleyn kadının evine gidip alarak karakola götürmüşler.

Soru- Cezaevindeki direniş kaç gün sürdü?

Cevap- Koğuşlar arasındaki irtibat kesik olduğundan dolayı, 1 Nolu koğuştakiler 21 gün, 2 Nolu koğuştakiler ise, 15 gün direnişi sürdürdüler. 3 Nolu koğuştakiler hala direnişi sürdürmektedirler, fakat irtibatın geç sağlanmasından dolayı, diğer koğuşlardan bir hafta sonra başladılar. Direniş hızzından hiçbir şey kabetmeden hala devam etmektedir. Bazı oyunlar sergilenmek istenmişse de, tutukluların kararlı direnişi sonucu, bu oyunlar boşa çıkarılmıştır.

Çocukların üzerindeki baskı ve zulüm dozajı gün geçtikçe daha da arttırılıyor, bu konuda avukatlardan da duyduklarımız var. Korkunç baskılar var, günlük olarak işkence yapılıyor, yemek verilmiyor, 60 gün boyunca yalnızca sıcak su ve haşlanmış bulgur vermişler. "Asker yemeği veriyoruz" diyorlar, fakat verilen şeyin asker yemeğiyle alakası yok. Bu, dünyanın hiçbir yerinde rastlanılmayan bir şeydir. Ben, yapılan işkencelerle ilgili oldukça araştırma yaptım, en ilkel dönem bile yapmıyayan işkenceleri, tutuklulara yapmaktadırlar. İş hukuka geldiğinde "işkence yoktur" diyorlar, fakat halk işkencenin olduğunu biliyor. Arkadaşların çoğu belleri, bacakları ve kolları kırık olarak mahkemeye çıkıyorlar. Durumlarını mahkeme heyetine söylemelerine rağmen, mahkeme heyeti "bu bizim görevimiz değildir" diyor.

Mahkeme gününde mahkemeye gidip, tutukluların durumunu izledim, tüm tutuklular kendilerine işkence yapıldığını söylediler. Ayınca konuşmalarında şunlara da değindiler; "dün akşam bir arkadaşımıza tahliye olmasına rağmen, bırakılmayarak sabaha kadar işkence edilip öldürüldü, bu olay bizzat gözlerimizin önünde cereyan etti. Eğer bu uygulamaların önü alınmazsa, bizim başımıza da aynı şeylerin gelmesi söz konusudur ve belki de bir dahaki mahkemeye gelemez. Bizi teker teker öldürüyorlar, bu uygulamaları durdurmalısınız." Bunları mahkeme heyetine söylemelerine rağmen, mahkeme heyeti; "bu bizim görevimiz değil, biz buna karşımız, siz gidin şikayetinizi yapın, sonra onların hakkını bir soruşturma yapınız" dedi. Ama şikayet edildiğinde ise, tutukluyu ya öldürüyor ya da bilinemeyen bir yerde izini kaybettiriyor. Bu yüzden hiçbir tutuklu ailesi, kendi çocuklarının durumu için şikayette falan bulunamıyor.

Devletin "kanunları"nın güvensizliğinden korkuluyor, öyle ki, "kanun" şikayet etme hakkı olmasına karşın, şikayet edilemiyor. Devlet kendi koymuş olduğu "kanun"ları çiğneyerek, işkence yapmakta ve baskısını arttırmaktadır. Sözde işkence yapmak "kanunlara" aykındır, ama tutuklular ölümle tehdit edilmekte, işkence yapılmakta, sakat bırakılmaktadır. Bunu yapanlar ise mükafatlandırılmaktadır. Bu durum "kanun"la falan hiç ilgisiz yok. Tutuklular en ufak bir şey yaptıklarında, "kanuna" karşı saygısızlık olarak değerlendirilip ölüm cezası veriliyor, işkencede öldürülüyor, sakat bırakılıyor.

Soru- İsmi bilginizi sakat bırakılmış arkadaşlar veya durumu ciddi olan arkadaşlar var mı?

Cevap- Bingöl'ün bir ilçesinden olan Halil Aydın isimli arkadaşın belini kırıştırdılar. Arkadaşın kırık belini alıya koymadan mahkemeye çıkardılar, arkadaş bu durumyla kalkıp konuşmak istedi, fakat bel kırık olduğundan yerinden kalkamadı. Arkadaşlar, bel kırılan bu arkadaşın durumunu mahkeme nezdinde protesto etmelerine karşın, mahkeme hiçbir şeyi dinlemedi.

Soru- Siz mahkemelerden bahsetti-

niz, bahsettiğiniz bu mahkemeler hakkında bize bilgi verebilir misiniz?

Cevap- Daha önce, tutuklular toplu olarak mahkemeye getiriyorlardı, fakat bu direnişlerden sonra teker teker mahkemeye getiriyorlar. PKK'li tutuklular mahkemeye çıkarıldıklarında, yalancı şahitler getirilerek, haklarında düzmeye ifadeler sıralanıp ceza verilmektedir. Öyle ki, getirilen yalancı şahitlerin hiç biri daha önce arkadaşları görmüş değildirdi, getirilen yalancı şahitlerin hepsi de sağırdı. Ellerinde hiçbir kanıt olmadığı için, ancak yalancı şahitleri devreye sokarak ceza verebiliyorlar.

Soru- PKK'nin dışında bazı siyasi hareketler var, onların durumu hakkında haberinizi var mı? Onlar da direniş katılıyorlar mı?

Cevap- Onlardan bazıları bildiğim kadınıla direnişe katılmışlar.

Soru- Örgüt olarak mı, yoksa kişi olarak mı direnişe katılmışlar?

Cevap- Onlardan yalnız bazı iyi niyetli unsurlar direnişe katılmışlar. Örgüt olarak da KAWA'nın direniş katıldığını duydum, diğer gruplardan ise, dediğim gibi bazı iyi niyetli unsurlar katılmışlar.

Soru- Siz konuşmalarınızda tutuklulardan bir kısmının ölüm orucunu bıraktığını, bir kısmının ise hala devam ettiklerini söylemişsiniz, bunu biraz daha açamaz mısınız?

Cevap- Arkadaşların toplu olarak ölüm orucuna gitmeleri söz konusu değil. Üç aydan beri yoğun bir biçimde yapılan işkenceleri protesto etmek amacıyla, altı arkadaş ölüm orucuna gitmiş ve bu sırada düşman, bir grup arkadaş (10 kişi) faşistlerin koğuşuna koymuş ve bunlar faşistler tarafından dövülerek komalık hale getirilmişlerdir. Buna karşılık, arkadaşlar da, faşistlerin koğuşuna konulan arkadaşların aciri getirilmesi için toplu olarak açlık grevine gidiyorlar. Bu istemleri kabul edilecek, faşistlerin koğuşuna konulan arkadaşları getiriliyor. Bu yüzden toplu açlık grevi sona eriyor, ama ölüm orucuna giden altı arkadaşın direnişini devam ettirmek ve bundan sonra da direnişlerini sürdürmeye kararlıdır. Bu direniş, cezaevindeki uygulamalara karşı sonuç almak amacıyla başlamıştı. Ölüm orucuna katılanlardan birisi Şamil Batmaz, birisi de Fatma Yüksel'dir, diğerlerinin adlarını öğrenemedim, bu arkadaşların başlatıldıkları ölüm orucu halen devam etmektedir.

Soru- Tutuklu aileleri ne yapıyorlar? Cezaevinin bu durumuna karşı tavir ve düşünceleri nedir?

Cevap- Tutuklu aileleri toplu olarak direniş geçemiyorlar, çünkü büyük bir baskı var ve böyle bir durumda, hepsini götürüp zindana atarlar. Ama buna rağmen, tutuklu aileleri direnecikleri söylüyorlar. Sıkıyönetim komutanlığı ve cezaevi idaresine karşı direniş geçerek, sıkıyönetim komutanlığına başvurdu ve bize belli bir gün verildi. Bu günden sonra, direniş katılan tutuklular tarafından temsilci olarak seçilen dört bayan, 8. Kolor'du'ya giderek istemlerimizi belirttiler. Daha sonra, bu dört bayan sıkıyönetim komutanlığına gittiler, fakat sıkıyönetim komutanlığına varılırız, sıkıyönetim komutanıyla görüşürlemeden, siyasi polis tarafından yakalanıyorlar. Siyasi polis, bu dört bayana sorguya çekerek: "sizi kim bu direniş sürükledi?" veya "sizi kim yönlendiriyor?" şeklinde sorular sormuş ve dört-beş saat alıkoyduktan sonra bırakmışlar. Fakat tutuklu aileleri; hiçbir zaman tutuklularından vaz geçmediklerini ve her zaman sahip çıkacaklarını vurguluyorlar.

Bir ara, bir heyet sözümlüne cezaevindeki tutukluların durumunu incelemeye gelmişti. Bunlar, direnen arkadaşları hiç görürmüşler, ihanet eden bir-iki unsur vb. ile görüştüler. Arkadaşların hiçbir istemlerini yerine getirmedikleri gibi, arkadaşlara küfrederek çekip gittiler.

Avrupa Konseyi'nden gelen heyetin bazı ihanetçileri görüştürüldüğü biliniyor zaten. Gelen bu heyetin yaptığı şey çok yanlış, cezaevine gidip

kimlere işkence yapıldığını sorsunlar. Özellikle de PKK üzerindeki baskı korkunçtur. PKK üzerindeki baskı, diğer siyasetlerin üzerinde olan baskıdan çok daha fazladır. Diğer örgütlerin tutuklularına bir yapıyorsa, PKK'li tutuklulara bin yapıyor, bunu biz de biliyoruz, herkes de biliyor. Bunu Türkiye'de bilmeyen yok, yani herkes biliyor ki, PKK'li tutuklulara yapılan baskı ve işkence insanlık dışı bir şeydir.

Soru- Şubat'ın 15'inden beri korkunç baskıların yapıldığını ve arkadaşların, çınlıplak da olsalar, aç-susuz da olsalar, direndiklerini biliyoruz. Bilindiği gibi düşman, direnişi imha edip ihaneti geliştirmek istiyor ve bu konuda yoğun bir çaba içinde. Bugün son duruşma gelmiş bulunmaktadır. Acaba düşman, Elazığ Cezaevinde yaratmak istediği ihaneti yaratabildi mi?

Cevap- Düşman tüm imha çabalarına rağmen, başını elde edemedi. Tutuklu ailelerinin direnmesi, dışardan düşmana baskı yapılması ve benzeri nedenler, düşmanın başına yitmesini engellemiştir. Fakat düşman halen imha etme çabaları içinde bulunmaktadır, bunu daha gizli yapmaktadır. Tek tek kişileri götürüp izlerini kaybettirmekte ve başka cezaevine gönderme yalanı altında, imha etmektedir. Bu durumda olan çok sayıda kişi vardır. Ailelerin direnişi, Partinin çalışmaları, dışardan yapılan baskılar, düşmanın bu çabalarını belli oranda engellemişse de, imha çabalarını hala sürdürmektedir.

Soru- Sizce cezaevindeki son durum nasıldır? Endişeniz nedir?

Cevap- Eğer güçleri yeterliyse, toplu olarak imha edebileceklerine ilişkin endişem var. PKK'ileri tümünden imha edebileceklerinden endişeliyim, çünkü, hiç bir suç, hiç bir delil ispat etmeden idam cezası verilmektedir.

Savcı, bir celsede "delil yok", "avukat bunları yönlendiriyor" dedi. Avukatlar ise, "müekillerim suçsuzdur, herhangi bir suç işlememişlerdir ve herhangi bir delil de yok. Müvekkilime poliste yapılan işkenceler ispatlıdır" dediler ve sakat bırakılmış arkadaşları göstererek; "bunun kolu, bunun bacağı, bunun beli vb. kırılmış" biçiminde beyanda bulundular. Savcı ise; "biz delil istemiyoruz!", "poliste verilen ifade ne ise, bu ona göre ceza verilir" dedi. O anda arkadaşın birisi kalkarak; "eğer poliste verilen ifadeleri geçerli sayıyorsanız, poliste yapılan işkencenin sorumlusu da sizsiniz. Sizin bize yüklediğiniz suçların delili yoktur, fakat sizin bize karşı işlediğiniz suçun delili vardır" dedi ve belı kırılan, kolları kırılan arkadaşları gösterdi. Konuşan arkadaş sözlerine devamla bayanlara tecavüz edildiğini de belirtti. Hatta bir kız (Tuncelli) kalkarak yakınları söyledi; "insanlık onuruna şahısın, insanlığın kabul edemeyeceği işkenceler, barbarlık en üst seviyeye çıkararak hayvanca yapılmaktadır." Ama mahkeme bunları dinliyor mu, dinlemiyor mu, kaydediyor mu, etmiyor mu bilmiyorum. Bütün her şey sözde kahıyör, ceza verecekleri zaman, aldıkları talimata göre ceza veriyorlar. Aldıkları talimat gereği, kime ne kadar ceza vereceklerini biliyorlar, bu önceden karara bağlanmıştı. "Kanun" falan ortada yoktur, hiçbir "kanun" a uyulmuyor, kendi koymuş oldukları "kanunları" dahi çiğniyorlar. Eğer Avrupa vb. yerlerden baskıların gelmezse, ve tüm tutuklu ailelerinin endişesi; çocuklarımızın toptan imhasıdır.

Soru- Tutukluların direnmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap- Tutukluların direnmesini ve ölüm orucuna gitmelerini çok haklı buluyorum. Zaten öldürülüyorlar, bari yığıtçe ölsünler, mertçe ölsünler.

Soru- Cezaevi hakkında somak istediğimiz çok şeyler var, ama şimdilik bu kadar yeter. Bize, yapılan operasyonlar hakkında görüşünüzü söyler misiniz?

Cevap- Durmadan operasyon düzenliyorlar. Fakat bir şey elde edemi-

yorlar. Bu durumda çeşitli oyunların sahneye koyarak halkı sindirmeye çalışıyorlar, baskı yapıyorlar.

Bu operasyonları sırasında bir sürü işkencenin yapıldığını tanık oldum. Bir keresinde, 75 yaşındaki ihtiyaç bir adam mandalarnı yolda götürürken, o sırada köyden geçmekte olan karakol komutanının arabasına mandalar volvermişler. Komutan ihtiyaçlıyı hemen çağırarak, "mandaların niye halden çekiliyor?" diyor, ihtiyaçlı ise, "komutanım bunlar hayvandır, ne bilsinler yol vermez" dediğinde, komutan arabadan inerek, ihtiyaçlıya küfredip dövmeye kalkıştı ve ertesi günü karakola gelmesini söyledi. İhtiyar da korkusundan karakola gitmeyince, komutan köye gelerek, ihtiyarı vahşice dövdü ve karakola götürmek istedi. Daha sonra ihtiyaçlı gidip şikayet etti, ama bir netice alamadı. Demek istediğim, düşman o kadar azgınlamış ki, hayvanlardan daha salim bekliyor.

Yine bir sürü işkence ve baskı yapılmaktadır. Kadınlara çınlıplak soyma, köy halkını toplu olarak dayaktan geçirme vb. biçiminde işkenceler olmaktadır, ama bütün bunlar halkın nefretini ve kinini daha da arttırmaktadır. Evet düşman güçlüdür, ama halk ona karşı olan nefreti ve kinile teslimiyeti kabul etmemiştir.

İnsanın en kutsal değerleri olan namusu ve evlatları ayaklar altına alınmakta, gözlerimizin önünde evlatlarımızda işkence yapılmakta, kadınlarmızı getirip gözümüzün önünde işkence ve çok kötü hakaretler yapılmaktadır. Dünyada hiç bir esire yapılmıyayan bunlar yapıyorlar, bazı yörelerde daha da korkunç, insanlık dışı hakaretler bulundular, kadınlara karakola götürdüler, bunu gündüzleri yetmiyor gibi, geceleyn de yapıyorlar.

Şimdi Avrupa'ya ve diğer yerlere sözde "demokrasileri geçtiklerini" göstermek için, baskın biraz hafifletmişler, ama yine gizli olarak karakollarda, halkın görmediği yerlerde her türlü vahşi işkenceleri yapmaktadırlar.

Soru- Halkın durumunu izah eder misiniz?

Cevap- Halk ekonomik olarak bunalım içinde, herşeyden önce umduğunu bulamadığı için nefret etmektedir. Bazı hainlerin önüne kemik atıldığında bir şey demiyorlar, bunların dışında halkın hepsi nefret ediyor, ama korkudan bir şey yapamıyor. Halkımıza yapılan baskılar hiç bir dönemde yapılmamıştır. Ben biraz tarihi okudum, geçekten de en ilkel dönemlerde bile hiçbir esire reva görülmeyen baskı ve işkence, bugün halkımıza yapıyor. Bu yüzden halkı korkuyor, bence biraz doğruysa hemen direnencek.

Soru- Halk devrimciler hakkında ne düşünüyor?

Cevap- Halk devrimcilere olan güveni sonsuzdur, fakat devlete karşı güçsüz olduklarını söylüyorlar, bu da devrimcilerin belli bir süre geri çekilmelerinden kaynaklanıyor. Bu yüzden halk açık olarak sömürgeçiliğe karşı direnişi geliştirmeye. Şimdi sömürgeçiliğe karşı direniş savaşını geliştirdiğinde, halkın devrimcilerin yanında yeralacağı kesindir.

Bazı kesimler dışında, halkın hepsi devrimcilere güven duymakta, ama MIT, muhbirlik alabildiğince geliştirilmiş, muhtarlar ve imamlar aldıkları talimatlar doğrultusunda hareket etmekte ve halk bu durumdun korkarak, devrimcilere olan güvenini gizli tutmaktadır. Geçenlerde, Bingöl'e gittiğimizde; bir kaç Urfa'lı gördüm. Bunlar bana; "Xalo, devrimciler gitti meydan tikiiler kaldı. Bize yane baskı ve zulüm yapıyor. Devrimciler yanımızdayken, onların yanında özgürlüğümüzü görüyorduk, ama onlar gideince, baskı-zulüm yine ortaya çıktı" diyorlardı.

Bazı arı netiyetli kişiler, devrimcileri karalamak amacıyla, devrimcilerin hiç yapmadığı şeyleri, devrimcilerin maletmeye çalışıyorlar. Birisi kendi kişisel çıkarı için bir şey yapmışsa, onu da getirip devrimcilere malediyorlar. Fakat bu tür şeyler halkın nezdinde hiçbir anlam ifade etmemektedir. Devlet, yaşamı halka zindan ederek, hergün terör estirmektedir. Bu nedenle halk kendisini güçsüz görüyor, ama buna rağmen, özgürlüğünü devrimcilerde görüyor.

Halk, bugün kendi kurtuluşunun nereden olduğunu görmüşler ve kendi-

Devamı 18. Sayfada

MAHKEMELER, OPERASYONLAR

MLSPB DAVASINDA 74 İDAM İSTENİYOR!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan MLSPB davasında 328 devrimcinin 74'ü hakkında idam cezası isteniyor.

DEV-SOL ÜYESİ BİR DEVRİMCİ 33 YIL 4 AY HAPİS CEZASINA ÇARPTIRILDI!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde yargılanmakta olan Haydar Başköy adlı devrimci toplam 33 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırıldı.

TDKP-ÇORUM, SUGURLU, ALACA DAVASI SONUÇLANDI!

Erzincan Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No'lu Askeri Mahkemesi 56 kişilik TDKP-Çorum, Alaca, Sungurlu davasını sonuçlandırdı. 26 kişi hakkında beraat, 18 kişi hakkında görevsizlik kararı veren mahkeme, İlhami Zobu, Nihat Çoruk ve Kemal Göktaş'ı 10'ar yıl, Hüseyin Tüzün, Muharrem Şahin, Kemal Güler ile Şuayip Tekercioğlu'nu da 6'şar yıl hapis cezasına çarptırdı.

TKP "GÜNEYDOĞU" GRUBU DAVASI AVUKATLARI HAKKINDA DAVA AÇILDI!

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde sonuçlanan 195 kişilik TKP "Güneydoğu" davasının beş avukatı hakkında dava açıldığı bildiriliyor. Dava gerekçesi olarak avukatların mahkeme heyetine hakarette bulunmuş olmaları gösteriliyor.

Haklarında dava açılan avukatların adları şöyledir: Erdinç Uzunoğlu, Hacı Akyol, Mustafa Özer, Süleyman Demirkapı ve Hasip Kaplan.

SVP-KIVILCIM MENSUBU 7 DEVRİMCİ TUTUKLANDI!

Bir süre önce İzmir ve çevresinde yapılan operasyonlarda gözaltına alınan SVP-Kıvılcım taraftarı 30 kişiden 7'si tutuklandı. Tutuklanan devrimcilerin adları şöyledir: Kazım Erbaş, Emrullah Fırat, Kemalettin Binici, Zerrin Avcı, Kamuran Kılavuz, Bahattin Eralmış ve Mürüvet Eralmış.

HATAY'DAKİ OPERASYONLARDA 4 KİŞİ YAKALANDI

6. Kolordu Adana, Maraş, Antep, Adıyaman, Hatay, İçel illeri Sıkıyönetim Komutanlığı'nca yapılan operasyonlarda, Hatay'da TKP/ML-Farızan mensubu oldukları iddiasıyla 4 kişi yakalandı.

"SICAK" BİR ZİYARET ÜZERİNE

Cuntanın Başbakanı Turgut Özal, "resmi olmayan" bir ziyaret nedeniyle 5 Eylül'de F.Almanya'ya gitti.

Turgut Özal'ın Almanya gezisi, önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir döneme denk geliyor. Özal, resmi olmayan bu ziyareti sırasında, F. Almanya Başbakanı Kohl tarafından resmi bir törenle karşılandı. Ziyaretin gerçekleştiği dönem ve bu ziyarete örtülme istenen "gayri resmi" perde, geziye olan ilgiyi daha da artırdı. Bir başbakan sıfatıyla başka bir devlete giden, bir devlet adamının bu ziyaretinin neden bu biçimde perdeleneceği tartışıldığı sorusu hemen herkes tarafından sorulan bir soru oldu.



Özal ve Kohl: tarihi suç ortaklığını pekiştirme yolunda kanlı pazarlık!

F. Almanya ve Türkiye arasında özellikle son yıllarda her alanda bir ilişkinin geliştiği ve F. Almanya'nın NATO içinde Türkiye sorununa ilgilenecek bir masa görevini üstlenildiği, dünya kamuoyu tarafından bilinmektedir. "Bu resmi olmayan" gezi sırasında, Kohl ve Özal görüşmesinde ele alınan konular da ziyaretin amaçlarını açıklamaktaydı. Frankfurter Allgemeine Zeitung, Özal'la Kohl arasındaki görüşmenin son derece önemli olduğunu belirtiyor ve Bonn'un "Körfez savaşı"na Ankara'nın yaklaşımına çok önem verdiğini belirtiyordu. Yine aynı gazete Özal ve Alman Savunma Bakanı Wörner arasında yapılacak görüşmenin de önemli üzerinde durulacak, Türk-Yunan ilişkileri, Almanya'daki Türk işçilerinin durumu ve Türkiye'deki ekonomik program görüşmelerini konusu olarak gösterildi.

Cuntanın boyalı basınının Turgut Özal'ın Almanya gezisinin ardında yatan gerekçeleri gizlemek için sarfettiği çabaya rağmen, pek başarılı olmadığı görülüyor. Adeta aralarındaki resmiyeti bile kaldırarak büyük bir "samimiyet" içerisinde ekonomik, siyasal ve askeri problemleri gündemlerine alarak görüşmelerde bulunan bu iki hükümet başkanı arasındaki son görüşmeler, gezinin ekonomik olmanın ziyade, siyasal bir nitelik taşıdığını açıkça göstermektedir. F.Almanya, Türkiye üzerindeki rolü nedeniyle, Türkiye'nin Ortadoğu üzerindeki rolünü uygulamaya geçirmesinde doğrudan etkiye bulunan bir konumda bulunuyor. ABD'nin bölge haklarını tarafından teşhir ve tecrite uğraması nedeniyle, NATO içinde kolları sıvamak zorunda kalan FAC, Almanya'daki Türk işçilerinin sorunları gibi, problemleri de perde olarak kullandığı bu ilişkilerinde, ABD'ye oranla daha rahat bir hareket imkanına sahip bulunuyor. Yüzbinlerce işçinin kaderinin sadece bir pazarlık konusu olmanın ötesinde fazla bir anlam taşımadığı bu ilişkilerde, Almanya NATO içindeki rolünden de yararlanarak, aynı

zamanda ekonomik olarak da, Türkiye üzerinde daha fazla etkin olmanın yollarını denemektedir. Başbakan Kohl ve Özal arasındaki görüşmelerde, bu durum açıkça gözlenmiştir. Almanya'daki işçilerin durumunu elinde bir koz olarak tutan Almanya, bazı yatırım ve ihale kolaylıkları sağlamaya çalışmaktadır. Yine, Almanya için, siyasi ilticacılar da, Türk devletiyle olan ilişkilerinde sorunun önemli noktalarından birini oluşturmaktadır.

Ekonomik, siyasal ve askeri olarak tümüyle dış desteklerle ayakta duran bir devlet olan TC, hızla çöküşe doğru gittiği son yıllarda, batinın hasta adamı olarak algı

lanma ve kendi çıkarlarını dayatma mantığını dışalamamaktadır. Bu ilişkiyi en açık biçimde TC ve emperyalist güçler arasında görmek mümkündür.

Örneğin Özal, Arap dünyasına ekonomik olarak da açılmanın yollarını denemekte ve bu sahalarda hem bir yatırım ve ticaret alanı ve hem de işçilerin pazarlandığı bir alan olarak değerlendirmek istemektedir. Ama, aynı zamanda bu ilişki, emperyalist güçlerin de çıkarlarına denk düşen bir ilişkidir. Çünkü bugün Türkiye tüm bir Arap gericiğini de örgütlemeye göreviyle yükümlendirilmiş bir güçtür. Batıda ekonominin kaldıramayacağı bir yük haline gelen Türk işçilerinin bu sahalara kaydırılması, emperyalist ekonomiler açısından da yükü hafifleten bir etken olmaktadır. Türkiye'nin rekabet gücünün çok zayıf olması ve hareket alanı ve seyrinde bizzat uluslararası tekel tarafından belirlenmiş olması da emperyalist güçler açısından ekonomik yönden de en küçük bir kaygı duymamalarını sağlamaktadır. Bu nedenle, Özal'ın Arap dünyasına açılma politikası, sistemden ayrı bir olay olmayıp, son gezi sırasında sıkça belirtilen "Türk Başbakanı şimdi de batının kapısından girmeye çalışıyor" düşüncesi tamamıyla gerçek dışıdır. Çünkü TC, batının kapısından hiçbir zaman ayrılmamıştı, bir dilenci gibi de olsa daima o kapının önünde oturmuş ve önüne atılacak kırntıları beklemiştir. Bu kırntıların faturası ise, halk kitleleri açısından daima ağır olmuş, emperyalizmin azgın bir uşağı olan TC ve ordusu saldırgan bir konumda tutulurken içte emekçiler ve dışta ise bölge halkları kendilerini tehdit altında görmüşlerdir.

TC sınırları içerisinde tüm dünyayı sarsan olaylar yaşanmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadlesi 15 Ağustos eylemleriyle de ilan edildiği gibi, artık ölü durdurulamaz ve kitleleri kukalayarak bir sel haline almıştır. Bu gelişmenin giderek daha da boyutlanacağı ve İran-Irak savaşının seyrinin de bu alandaki gelişmelere bağlı olacağı, şimdi daha da açıktır. TC ve ordusu, tüm bir emperyalist sistem adına yeni hazırlıklara sevk edilmiştir. Bunun başında Kürdistan Ulusal Direnişinin ezilmesi, İran-Irak savaşının hangi yolla olursa olsun emperyalizmin lehine sonuçlandırılması, bölgede emperyalist hakimiyet demek olan "sükunetin" sağlanması yer almaktadır. TC için şu an önemli sorun, yüreğindeki bu çabı emektir. Türkiye'nin son aylarda ziyaretçilerin su yoluna dönüşmesi, NATO generallerinin bu alanı mesken edinmeleri, açık ki bu nedenledir. Ekonomik tedbir ve programlar da buna uygun olarak hazırlanmaktadır. Ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılın, şu an Türkiye'de bir savaş hali vardır, ekonomi savaş ekonomisidir, dış ilişkiler bunun üzerine oturtulmuştur, halk kitlelerinin var-yoğu talan edilirken, savaşın talan mantığı yürürlüktedir, bölgeye yönelik politikalar da yine bu mantık işlemektedir. Kısaca dört yandan ateşle çevrili olan TC, her geçen gün bu ateşin yakıcılığını daha fazla duymakta ve hızlanan diplomasi ise bunun sancısını yaşadığını dışa da yansıtmaktadır.

Kohl ve Özal arasında "gayri-resmi" ve samimi görüşmenin konusunu da bunların dışında olmasa gerek. Özal, yaptığı basın toplantısı ve bazı demeçlerinde, Almanya'da rejim aleyhtar çalışmaları da de-ğinnmiş ve bunları tasvip etmedi-

Devamı 19. Sayfada

Avrupa'da 15 Ağustos Direnişi Eylemlerle Selamlandı!

5 Eylül 1984 günü Avrupa'nın birçok şehrinde, HRK (Hêzên Rizgariya Kurdistan)nin gerçekleştirdiği eylemlere destek olmak, sömürgeci-faşist cuntanın Hakkari, Siirt, Van, Mardin gibi sınır kentlerinde giriştiği operasyonlarını ve yine Turgut Özal'ın Almanya ziyareti ve Federal Almanya ile Türkiye ilişkilerini protesto etmek amacıyla, çok sayıda Kürdistan emekçileri katıldığı protesto gösterileri düzenlendi. Düzenlenen protesto gösterileri şu alanlarda yapılmıştır:

Bonn: 25 kişilik bir grubun gerçekleştirdiği SPD Merkez Bürosunun işgal eylemi yaklaşık 1³⁰ saat sürdü. Eylemciler "Kürdistan'daki baskı, işkence ve katliamlara son" yazılı pankartla binaya girerek, HRK'nin çok sayıda kuruluş bildirisini dağıttılar.

SPD yöneticileri eylemcilerin taleplerini desteklediklerini açıklayarak, yapacakları bir basın toplantısına eylemcileri de davet ettiler.



'Den Haag'daki Türk büyükelçiliği önünde, cuntabaşı Evren'in kuklası yakılırken.

Mannheim: 20 kişiye yakın bir grup Kürdistanlı emekçi Mannheim DGB binasını işgal etti. Eylemcilerin taleplerini desteklediklerini bildiren DGB yöneticileri bir de basın açıklaması yayınladılar.

Stuttgart: SPD binasını işgal eden 20'ye yakın Kürdistanlı yurtsever, SPD yöneticilerinin destek açıklamalarından sonra, basının gelmesiyle, işgali sona erdirdiler.

sloganları atıldı.

Eylem alanında Kürdistanla Dayanışma Komitesi imzalı 1000 adet bildiriler dağıtılarak, yürüyüşe geçildi. Polisin zor kullanmasına rağmen, uzun bir mesafe yüründükten sonra eylem son verildi.

Eyleme, radyo, televizyon ve basında yer verilirken, eylemin hedefleri de duyuruldu.

İFLAH OLMAZLIK,

KÜÇÜK-BURJUVA REFORMCULUĞUNUN TEMSİLCİLERİNİ

NEREYE GÖTÜRÜYOR?

N. Çirisk

Son birkaç aydır, iflah olmazlığıyla ün salmış Kürt küçük-burjuva reformistlerinin TKSP'nin yayın organı olan Riya Azadi ile Dengê Komkar adında bir başka gazetesinin çeşitli sayılarında, sahipleri açısından hiç de olumlu olmayan bazı yazılar yayınlandı. Yazıların konusu hiç de yabancı olmamız konular. Yalan, demogöji ve sahtekarlıklar yine peşpeşe sıralanmış, PKK Hareketine ve O'nun öncülüğü ettiği Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine alçakça küfürler almış başını gitmiş. Bundan da öte, iş, ihbarcılığa kadar varılmış. Doğrusu biz, muazınlığımızın bu kadar alçaklağını hiç de tahmin etmiyorduk.

Ama devrimi geliştirme sorunları ve buna uygun ideolojik, politik, örgütsel ve askeri hazırlıkları ve çalışmaları olmayanlardan başka ne beklenebilir ki? Hele hele devrime küfreden bu sınıf, Türk devletinin, Kemalizmin ve ajanlaşmış Kürt feodal-kompradorların fideliğinde yetişmiş ve bu oluşum tarzı nedeniyle de başımsız bir ideoloji ve politika üretilebilme gücünü kendisinde bulamayan, iflah olmaz Kürt küçük-burjuvazisi ise hiç de yadırganacak bir durum değildir. Böyle olduğu içindir ki, biz pek yadırgamıyoruz. Çünkü çok yakından tanıdığımız, TC'nin şimşeklerini üzerine çekmemek için kimliğini gizleyen; bir umut olarak gördüğü Ecevitçiliği, CHP'liğin miting alanlarında görkemli sloganlarla karşılayan; umudu kırılınca hemen sosyal-sovenizmin egemen olduğunu ezen ulus devrimciliğini kendini teslim edip, 12 Eylül faşist darbesiyle soluğu, övgüler dizdiği, önde saygıyla boyun eğerek secdeye kapandığı "İşveç demokrasisi" yanında alan düşüncesinin en silik ve en kişiliksiz bir sınıfıdır bu. Ve bu sınıf, proletarya öncülüğünde gelişen KUKH karşısında büyük bir korku, telaş ve paniğe kapılarak hızla yer alması gereken saflara, dolaylı-dolaysız Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin karşıtı olan saflara doğru yitip almayacağından başlı başına.

Dünya devrim tarihleri irdelendiğinde, devrim adına hareket eden bir çok gücün, gerçek devrimci gelişmeler karşısında sahteliklerinin, siyasal-örgütsel yetmezliklerinin açığa çıktığı görülecektir. Yetmezliklerinin ve tükenmişliklerinin esas nedeni kendi sınıf özellikleri olduğu halde, bunlar, proletaryaya ya da diğer radikal sınıfları, yaptıkları devrimci kıyıştan dolayı kendilerinin bu konuda düşümlerinden sorumlu tutulur. Bu nedenle de sınıf mücadelesinin keskinleşmediği dönemlerin bu hızlı "devrimcileri", gelişen devrim hareketi karşısında, tükenmişlikleri ve yetmezlikleri nedeniyle karşı-devrim saflarına geçerek, proletaryaya, halka ve devrime küfrediler. Burjuvaziyle aynı saflarda devrime karşı savaşılır. Başta 1917 Ekim devrimi öncesi Rusya'sı olmak üzere devrimini gerçekleştirmiş tüm ülkelerde bu tür örnekler bulmak mümkündür. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da -yani devrime açığa saldın konusunda- Kürt küçük-burjuvazisinin iflah olmaz temsilcileri yine ayrışır bir durumu gösterdiler. Diğer ülkelerde, siyasal iktidara yönelik aşamalarında açığa çıkan karşı-devrim saflarına geçiş olayı, Kürdistan'da, devrimin henüz gelişme aşamasının hemen ilk aşamalarında söz vermesi başladı. Böylesi bir mutluluğa şimdiden erişme şerefine nail olan bu örgüt, eski adıyla "Özgürlük Yolu" emek kapısı bulmak için olsa gerek, yurtdışındaki adıyla TKSP denilen kaşarlanmış bir örgüttür.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin geldiği bu noktayı ve başvurdukları yalan demogöji ve sahtekarlıklarının nedenini daha iyi kavrayarak için, 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrası dönemde, örgütler açısından yaşanan sürecin kısa bir izahını yararlı olacağını sanıyoruz. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi gerçekleştiğinde, cuntanın temel taktiği, devrimcileri açık bir savaş ortamına çekmek; ideolojik, politik, örgütsel ve askeri açıdan eğitimsiz olan ve yeterince hazırlıklı olmayan devrimcilerin üzerine tüm ordu gücünü saldırtmak ve böylece kısa bir sürede imha etmektir. Bu, savaş insiyatifinin düşmana kapılması ve devrimciler açısından yenilgiyi kaçınılmaz kılar. Devrimcilerin düşmanın istediği koşullarda savaşı yürütmeleri, açık ki, intihardan başka bir şey olmayacaktır.

Buna karşılık devrimcilerin taktiği, ideolojik, politik, örgütsel ve askeri açıdan eğitimlerini gerçekleştirmek; kendilerini yenilemek; savaşı daha güçlü bir şekilde yeniden başlatmak için yoğun hazırlıklara yapacağı düzenli bir geri çekilme taktiği olmalıdır. Bu taktik, aynı zamanda, düşmanın kısa bir sürede savaşın sonucunu almasını engelleyecek, uzun vadede düşmanın gücünün maddi ve manevi açıdan yıpratılmasını da sağlayacaktır. Kısaça belirtilecek olursa, sömürgeci-faşist rejimin kısa bir sürede sonuç almak isteyen taktiğine karşılık, uzun süreli direniş savaşını temelinde maddi-manevi açıdan düşman gücünü yıpratmak ve bu temelde zaferi elde etme taktiği gibi olur.

PKK Hareketi, devrimci olan bu taktiği izlemiştir. Geri çekilme sürecinde yoğun bir emek, büyük bir sabır ve metanetle yürüttüğü bu çalışmaları, I. Konferans ve II. Kongre gibi büyük resmi toplantıya güçlü bir irade birliğine dönüştürmüş ve gelecekteki çalışma perspektiflerini ve yönelimleri karar altına almıştır. Planlı ve programlı yürütülen bu çalışmalar, II. Kongre'de, yeni dönemin taktiği olarak, Kürdistan'da Parti varlığını taşıması, hazırlık çalışmalarının ve güç biriktirmenin Kürdistan topraklarında gerçekleştirilmesinin sağlanması ve bunun da pratik-örgütsel güce dönüştürülmesi, karar altına alınmıştır. Bunun güçlü bir şekilde başarıldığını, günümüzdeki mevcut gelişmeler -PKK Hareketinin katettiği gelişmeler- tartışmaya yer bırakmayacak kadar, dost düşmana da açık ve net bir şekilde kanıtlanmıştır. Elbette ki, tüm bunlar güçlü bir irade, yoğun bir emek, büyük bir sabır ve hiç bir tesadüfe yer bırakmadan en ince ayrıntısına kadar planlanarak yürütülmüştür. Partinin ve KUKH'nin geleceğini kurtaran bu çalışmalar, 15 Ağustos direniş eylemleriyle karşılığını bulmuştur.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ne yaptılar? Onlar, devrim mücadelesini yükseltmek için bilinçli, planlı bir geri çekilme taktiği izlemişler. Yaptıkları tek şey, yaşımlarını kurtarmak için savaş alanını utanmazcasına terk etmek oldu. Direniş mücadelesini ve halkı da kendi yaşımlarını örgütlemeyen basamağı haline getirmek istediler. Önceleri, Ortadoğu zemininde "banmamak" için keskin devrimcilik yapmaya kalkıştılar. Ancak, Ortadoğu gibi sıcak savaşın yaşandığı bir alanda sahte devrimcilik tutmuyordu ve netikim tutmadı da. Ancak silahlı direniş hareketini örgütlemek isteyen güçler, bu alanlarda kalabilirler, bu alanları kendileri için geri cephe üssü olarak seçebilirler. Kendini dayatan direnme ve silahlı savaşım bu bağlamın hızla Avrupa'ya akin etmesine yol açtı. Tüm kadrosal ve örgütsel varlıklarını bu zemine taşıyarak pusuda yatmaya, tüm umutlarını direniş hareketinin temsilcilerinin imhasına bağlayarak ve onların direnişinin ortaya çıkardığı miras üzerinde, Avrupa'da "hesaplar" a yönelerek temel taktiklerini oluşturdular. Bu arada muhtemel bir kendiğinden kitle direnişine olursa, İşveç patenli bir kömür treniyle ayaklanmanın başına oturma hayalleri de kurulabilir. Niye olmasın ki? Herşeyin kötü bir mukallidi, karikatürü olan bayımız bu kez de neden selefî Kasımo'ya özenmesin ki.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin bu iflah olmaz temsilcilerinin önlerine koydukları diğer bir temel taktikleri de, sosyal-demokrasi başta olmak üzere Avrupa emperyalist çevrelerinin, cunta üzerine yapacakları baskılar neticesinde "demokrasi" ye geçiş ve bu arada "teröristlerin" dışı kalacağı bir "af" ın çıkarılması sağlamaktır. Fakat tüm bu hayalleri zulm-luza buldu. Çünkü PKK Hareketinin devrimci direniş çizgisi ve bu çizginin yol açtığı siyasal gelişmeler, bunların tüm planlarını alt-üst etti. Aynı zamanda yaşam olanaklarının da önünü tıkdı. O halde, tüm bu gelişmelerden sorumlu olan PKK Hareketine ve O'nun öncülüğü ettiği KUKH'ne saldıran yönelimeldir! İşte baylarımızın bu kadar çılgınlık yapmalarının nedeni PKK'deki gelişmeler ve kendilerindeki siyasal tükenmişliktir.

Devam edelim. KUKH, Ortadoğu çapında önemli gelişmeler ve emperyalizmin tüm çıkarlarını alt-üst edecek sonuçlara yol açacaktır. Ortadoğu'nun emperyalizmin açısından vazgeçilmez stratejik ve ekonomik bir önemi vardır. Bu nedenle de salt sömürgeci devletlere verdikleri destek ve bunların uyguladıkları askeri zor'la Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin engellenmesi mümkün değildir. Bunun yanı sıra Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat kanadının, başta otonomi olmak üzere çeşitli reformist çözümlemelerle, Kürdistan sorununu, sistemin çıkarları açısından en az bir tehlike olmaksızın çıkarmak için oluşturduğu çok yönlü politikalar vardır. Ve bu nedenle de Kürdistan'ı bir karşı devrim üssü haline getirmek için hummalı bir faaliyet yürütmektedir.

Emperyalizmin bu politikasının bir gerçeklik haline gelebilmesi, ancak, kendisiyle işbirliğine yönelecek bir sınıfın mevcudiyetiyle mümkündür. İşte bu sınıf, Kürt küçük-burjuvazisinin en üst tabakasıdır. Bu, aynı zamanda küçük-burjuva reformculuğunun ideolojisini, politikasını ve örgütünü oluşturan tabakadır da. Sosyal-demokrasi, bu politikasını uygulatacağı, işbirlikçiliğe çoktan yatkin bir biçim Kürt çevreye de sahiptir ve bu özellikleriyle bilinen yüzlerce silahlı halkımız çok yakından tanınmaktadır. Doğu ve Güney Kürdistan'da da uygulanan ve "başarı" da kazanan emperyalizmin bu politikası, Kuzey-Batı Kürdistan'da da uygulanmak istenmektedir. Ancak bu tutmayacaktır. Çünkü bir kez, Kuzey-Batı Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük temelinde gelişen KUKH, ifadesini PKK'de bulan pro-

letarya öncülüğüne sahiptir. Bu nedenle de emperyalizmin işbirlikçileri vasıtasıyla dayatmak istedikleri bu politikanın, Kuzey-Batı Kürdistan'da uygulanabilirlik şansı yoktur. Açık ki, Doğu ve Güney Kürdistan'da proletarya öncülüğünün yok deneyecek düzeyde oluşu emperyalizm ve yerli işbirlikçileri için bir avantaj, halkımız için de dezavantaj teşkil etmektedir. İşte bir yandan emperyalizmin ve diğer yandan Kürt küçük-burjuvazisinin iflah olmaz temsilcilerinin, PKK önderliğinde gelişen Ulusal Direniş Mücadelemize aynı cepheden saldırılarının nedeni, çıkarılmaları ortaya çıkardığı bir sonuç, bir suç ortaklığıdır.

Kürt küçük-burjuvazisi ve onun temsilciliğini yapmaya kalkışan K. Buray ve şürekası, KUKH içinde mevcut konumuyla ciddi bir güç olamaz, olamayacağı da açığa çıkmıştır. Olsa olsa, "sosyalistlik", "ulusal demokratlık" adına, KUDM'ne küfreden, emperyalizmin basit birer piyonu ve işbirlikçisi olabilirler.

İçine Düştüğünüz Batak, Sizi İhbarcılığa Kadar Götürdü!

Küçük-burjuva reformculuğunun iflah olmaz temsilcilerinin en çok yakındığı, sızlandığı bir husus da, PKK'nin kendisi dışında herkesi ihanetçi ve işbirlikçi gösterdiği iddiasıdır. Bu korkunç bir yalan ve çarpıtmadır. PKK Hareketi, herkesi işbirlikçi ve ihanetçi göstermiyor. Bu konuda, PKK Hareketinin resmi yazılarına konuya ilişkin belirlemeleri gayet net ve açıktır.

KUKH'nin hedefi ne olmalıdır: bağımsızlık mı, otonomi mi veya kültürel bazı haklar mı? Temel mücadele biçimi ne olmalı: uzun süreli halk savaşı mı, toplu ayaklanma mı, parlamentaryen yöntem mi? Avrupa sosyal-demokrasisinin Kürdistan'a dayattığı, İran KDP ve Yekiti vasıtasıyla uygulattığı politikalar ve bu politikaların aynısının Kuzey-Batı Kürdistan'da da uygulanmasına karşı çıkıyor musunuz, çıkmıyor musunuz? PKK Hareketinin büyük bir azim ve çaba ile, yüzlerce şehidin ve onbinlerce yoksul emekçinin fedakarlığı pahasına ortaya çıkardığı gelişmeler; Diyarbakır direnişi başta olmak üzere, dağda, ovada sahip oldukları ideolojiden, mensup oldukları partinin ve halkın çıkarlarından ve ilkelerinden en ufak bir taviz vermemek için yaşımlarını feda etmekte çekinmeyen PKK önderlerinin, militanlarının ve sempatanlarının direnişine; Filistin halkıyla omuz omuza çarpışırken, ortaya koydukları görkemli direnişleri, Filistin halkının ve devrimcilerinin büyük bir saygı, sevgi ve sempatisini kazanan PKK'nin şehitlerine, esaret kamplarında yığıtılan direnen PKK partizanlarına saygılı olacak mısınız, olmayacak mısınız? PKK Hareketini, İşveç sosyal-demokrasisi başta olmak üzere, emperyalist basının sunduğu olanakları da kullanarak gizli ve aleni ihbar etmekten ve jurnalmekten vazgeçecek misiniz, vazgeçmeyecek misiniz?

Yurtsever olanın kstası tüm bu hususlara açık cevap vermek ve net bir tutum takınmak değil midir? Açık ki, bu konularda dürüstçe bir tutum takınmamak işbirlikçiliğe ve ihanete kadar götürecektir. Demek ki, PKK, herkesi değil, bu konularda açık ve dürüst bir tutum takınmayanları işbirlikçi ve ihanetçi olarak değerlendirmektedir. PKK, Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinden çıkarılan tüm sınıf ve tabakaları yurtsever görüyor ve bunları Ulusal Kurtuluş Cephesi etrafında örgütlemeyi de önüne görev olarak koymuştur. Bu konudaki sistemli düşüncelerini, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu başlığı altında kitap haline getirecek halka ve devrimci demokratik çevrelere sunmuştur. Buna rağmen ağlamamızın, sızlanmamızın ve çarpıtmalara gitmemizin anlamı ne oluyor? Kendi çürümüşlüğünüzü ve tükenmişliğinizi böylece gizlemek mi istiyorsunuz?

Ama siz hala direniş hareketinin önderlerine "ajan-provokatör", "maceracı", "terörist" demekle ısrar ederseniz ve yine "bu konuda geçen dönem de yadıkdı, PKK Hareketinde iplerin ajan-provokatörlerin eline geçtiğine dair çok güçlü belirtiler vardı. Kanıtlar da gösterdik" (K. Buray, Devrimcilik mi, Terörizm mi? PKK Üzerine, syf: 204) saçmalıklarını sürdürürseniz, açık ki, birer işbirlikçi olmanın ötede gidemezsiniz. Evet, bu "kanıtların" nerede ve nasıl gösterdiniz? Alçakça halkı söyliyoruz musunuz? "Ajan" dediğiniz Kemal PIR'ın direniş karşısında neden tükürdüğünüzü yalıyorsunuz?

Bay Buray, sahip olduğunuz saçma düşüncelerinizi sizi öyle bir noktaya getirdi ki, basit bir ihbarcı konumuna düşecek kadar alçaldınız. Siyasal tükenmişliğin verdiği hırcınlık ve hiddetle emperyalist basın vasıtasıyla PKK Hareketini, mücadelesini ve sempatanlarını ihbar ettiniz. Şu tarihin cilvesine bakın ki,

"20 yıllık politikacımız", hem de "sosyalist" (!) politikacımız, işi basit ihbarcılığa kadar varmış! Sınıf mücadelesidir bu. Devrimci gelişmelere karşı inatla direnir, ısrarla ona karşı savaşırın bu kadar basit bir konuma da düşersin. Zavallı Buray, "20 yıllık politikacımız" bu hallere düşmemeliydi!

K. Buray, zavallı bir ihbarcı oldu dedik, haksızlık mı ediyorsunuz acaba? Hiç de öyle değil. Resminin yayınlanmasına çok meraklı olacak ki -aslında barmızda bu tutku eskilere dayanır. Fakat, geleceği değerlendirmede aciz olan TC ve gazeteleri, "milletvekili" adayımızın resmini bir türlü yayınlamamışlar. Neşye ki İşveç gazeteleri imdada yetişti de kor haline gelen bu hasreti bir nebze de olsa giderdiler! **Dagens Nyheter** adlı "sosyal-demokrat" bir İşveç gazetesinin 18 Ağustos 1984 tarihli müshasında aynen TC milletvekilleri gibi arz-ı endam eylemiş. Bu büyük nutku, gazete, bayımızın resmi altında şöyle özetliyor: "PKK terörist bir örgüttür diyor, Sosyalist Parti Genel Sekreteri K. Buray." Devam ediyor bayımızın açıklamaları: "Sosyalist adam (Tam da İşveçlik bir sosyalist. (!) b.n.) terör için İşveç'i uyuyor. Kürt Sosyalist Partisi Başkanı K. Buray, ilticacı Kürtlere karşı işlenen son cinayetten sonra yalvararak (çok sıkışmış demek ki. b.n.) bütün Kürtleri terörist bir örgüt olan PKK ile eş değerde görmemizi istedi" (Aynı günlük gazete)

Yorumu gerek duyulmayacak kadar açık ve net Bay Buray'ın açıklamaları. Hayır hayır, Bayımız işi çok büyüttü! Her gördüğü kendisinden büyük güce el-pençe daim duran Bayımız, İşveç'i uyuyor(!) Akıl(!) veriyor. Bu kadar büyüme(!), etkin ve de otoriter bir "bilirkişi" (!) olmuş da haberimiz yok. Ne yapalım, bize de, kutlamak, hayırlı-ugurlu olsun demek düşer.

Bu tür şeylere devrimci çevreler yabancı olmadığı gibi halkımız da yabancı değildir. Biliriz, 12 Mart öncesi dönemde hızlı teorisyenlerinden Mukbil Özöyörük adında biri, 12 Mart darbesinin hemen ardından soluğu Tercüman gazetesinde almıştı. Yine 12 Mart döneminin tacirlerinden Uğur Mumcu da, gazetesindeki köşesinde Evren cuntasına bol bol övgüler diziyor. Bay Buray da soluğu İşveç sosyal-demokrasisinin yanında aldı. Durmadan, İşveç'in "demokrasisini" övgüler dizip-duruyor. Görevini yerine getirmede vicdan rahatsızlığına kavuşmamış olacak ki, tam "huzura" kavuşmak için son görevi olan ihbarcılığı ve jurnalcılığı da yaptı. Zaten bu işler hep böyle başlar, arkasından hemen devamı gelir. Aydınlıklar da işe böyle başlamamışlar mıydı?

Lenin'in, tasfiyeciliğin sınıf temeli ve liberal burjuvazinin ajanları olan küçük-burjuvalara, işçi sınıfı hareketinin saflarını dağıtmak ve maneviyatını bozmak isteyen düşüncelerinin yaygınlik kazanması için, burjuvazinin, dolaylı-dolaysız destek sunduğu birleşmeler, bir kez daha, iflah olmaz küçük-burjuva reformisti Kemal Buray'ca doğrulanıyor mu?

Bayımızın ihbarları devam ediyor: "Kürt örgütleri, katilin, İşveç'te yardımçıların olduğunu" denir kesin kanaat getiriyorlar." "Katilin PKK'den emir aldığı" belirtiliyorlar. (Aynı gazetede)

"Katilin İşveç'te yardımçıların olduğunu" belirtir bu "Kürt örgütleri" kimlerdir? Kendilerini kamuoyundan neden gizliyorlar? Bunları açıklamakla Bay Buray ve "diğer Kürt örgütleri" ihbarcılığını tescil etmiş olmuyor musunuz? Siz böyle mi "ulusal kurtuluşcu", "sosyalist" olacaksınız? Hem emperyalizmle, onun polisiye işbirliği yapacaklarını, hem de "PKK, bize yurtsever demiyor, kendisinden başka herkese işbirlikçi, hain diyor" diyerek, ağlayıp, sılayıp duracağınızı. Gelelim "katilin PKK'den emir aldığı" şeklindeki zıvalıklarına. Soruşturmanın gizli yürütüldüğü, avukatına dahi çok sınırlı bir bilginin verildiği koşullarda, "katilin PKK'den emir aldığı" nerde, nasıl ve hangi kaynaktan öğrendiğinizi? İşveç istihbarat örgütüyle ortak mı çalışıyorsunuz, yoksa bu örgüt içinde "özel" dostlarınız mı var? Ya da İşveç emperyalizminin Kürtler içinde faaliyet yürüten bir kolu musunuz? Tüm bunlara dürüstçe cevap vermek zorunda değil misiniz? Tabii ki, dürüstlüğün kırntısını üzerinizde taşıyorsanız.

Yalan, Demogöji

ve Sahtekarlıklarla

Gerçeği Gizleyemezsiniz.

Güneşi Balçıkla Sıvayamazsınız.

Buray ve şürekasının başvurduğu diğer bir yöntem de yalancılık, sahtekarlık ve demogöji'dir. Hem de gerçekler, herkeşce bilinmesine ve her şey gözönünde olmasına rağmen bu yalanları niye? Bz, siyasal çürümüşlüğün ve tükenmişliğin verdiği hırcınlık ve saldırgan-

lıktan başka bir anlam veremedik. Ashında bayımızı ve şürekasını, bizim teşhir etmemize hiç gerek yok. Zira kendi kendilerini zaten yeterince teşhir etmişler. Ama yine de, gerçek kimliklerinin bir kez daha bilince çıkması açısından bazı "incilerin" değerlendirmenin yararlı olacağı kanaatindeyiz.

TKSP'nin Merkez Yayın Organı olan Riya Azadi'nin Haziran 1984 tarihli 24. sayısında şöyle diyorlar: "kendileri Filistin'de verdikleri onlarca şehitten söz ediyorlar. Pekli bu şehitlerin adları nedir? Serxwebün gazetesi Hêzik çayında boğulanların resimlerini garşaf çarşaf yayımlarken, neden bu direniş sırasında ölen 'onlarca' kişinin ardından söz edilmiyor?"

Pekâlâ, iflah olmaz bu reformistler, başta Filistin halkı olmak üzere dünya, Türkiye ve Kürdistan halklarına, PKK'nin kadro ve sempatizanlarına karşı büyük bir saygısızlık ve alçaklık yapıyorlar mı? Bu çünlük niye? Filistin Direniş Mücadelesinde şehit düşen Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, Abdullah KUMRAL, Şahabettin KURT, Emin YAŞAR, Mustafa MARANGOZ, Şerif ARAS ve İrfan AY yoldaşların aktıklarını kan seli karşısında bu utanmazlığını nasıl açıklayacakmış? Esaretten kurtulup, bugün Partilerine kavuşmuş olan PKK partizanlarına nasıl hesap vereceksiniz? Filistin örgütleriyle Partimizin ortaklaşa çıkardıkları şehitlerin afişlerini gördükçe yüzünüz kızarmayacak mı? Dünyaда arsızların utandıkları nerde görül-müşür ki. Biz bu konuda fazla bir şey belirtmeyeceğiz. İsteyen okuyucu, konuya ilişkin detaylı açıklamaları, Serxwebün Özel Sayı: 6 (Haziran 1984 tarihli)'da okuyabilir.

Saygısızlık yetmiyormuş gibi, Hêzik çayında, Türk sömürgecilerinin pusularında şehit düşen yoldaşlarımızda da "suda boğulanlar" diyecek kadar da alçıyolur. Yoldaşlarımız şehit düştüğünde, sıkıyönetim komutanlığı ve Hürriyet gazetesi de "suda boğulan teröristler" şeklinde açıklamaya başlamışlar. Şimdi soruyoruz: bu açıklamayı yapan güçlerden farklı bir özelliğini var mı?

Bazı değerler vardır ki, bunlarla oynamaz, oynamamalıdır. Bunlar en kutsal değerlerdir. En kutsal varlığımız olan şehitlerimizle, Parti birliğimizle oynamaya kalkışmayın. Onları polemik konusu yapmayın. Bu, büyük bir sorumsuzluktur ve doğacak sonuçların sorumluluğunun da size ait olacağını belirtmek isteriz.

Yalanlarına devam ediyor baylarımız: "... saldırdın hemen etesinde Filistin hareketinin 'küçük-burjuva' niteliğini tartışma konusu" yaptığımızı belirtiyorlar. K. Buray ve müritlerine göre PKK, Filistin hareketini değerlendirmede "samimi" davranmamış, İsrail saldırısından sonra hemencecik bu hareketi "küçük-burjuva" ilan etmiştir. Bu, korkunç bir

sahtekarlık ve çarpıtmadır. Henüz İsrail saldırısı olmadıktan çok önce, 1981 Temmuz'unda, Parti I. Konferansı'na sunulan Politik Rapor'da, konuya ilişkin şu belirlemeler var: "... burjuvaziye karşı savaşımında, proletaryanın en güçlü silahlı olan proletarya örgütlenmesinin ve öcü birliğin yaratılması sorunudur. Doğru teori ve program ortaya çıkarmayınca, bunun sonucu olarak güçlü proletarya partileri de örgütlenememiştir.

Proletaryanın örgütlenmesi sorununda iki önemli sorun, bugün Ortadoğu ülkelerinde açıkça kendini duyulmuştur. Birincisi, proletaryanın bağımsız marksist-leninist parti örgütlenmesinin yaratılması ve devrimde önder hale getirilmesi. Proletaryanın parti örgütü olmadan, devrimde önder olması ve hegemonya kurması mümkün değildir; proletarya önderliğinde kavuşmayan devrimlerin de günümüz Ortadoğu'sunda zafer kazanması zordur. Bu konuda, devrimci mücadelenin geliştiği Filistin başta olmak üzere çok sayıda ülkede eksiklik vardır." (Politik Rapor, syf:50)

Görüldüğü gibi, PKK Hareketinin değerlendirmeleri çok eskilere dayanmaktadır. Filistin devriminin küçük-burjuva niteliği, İsrail saldırısı sonrası yapılmış bir tesbit değildir. Bayımız anlayamadığı, ya da anlamak istemediği şey şudur: İsrail saldırısından sonra Filistin hareketi, mevcut konumuyla, emegen olan küçük-burjuva önderliği asıp proleter önderliği hareketi emegen kılmağı müddetce, ortaya çıkan tikanıklıklara aşamayacaktır. Boş yere gerçekleri ve yazılanları tersyüz etmeye kalkışmayın bayım!

Küçük-burjuvazinin iflah olmaz temsilcilerinin baş vurduğu diğer bir demogji ve sahtekarlık da şudur: "PKK'cı bayların, kadrolarını apar topar Irak Kürdistan'ına geçirmeleri de tam bundan sonradır (İsrail'in Lübnan'a saldırı tarihi olan 1982 Haziran'ın kastediliyor. b.n.). Onlar, bölgenin artık İsrail denetimi altına girdiğini ve kendileri için barınma koşullarının kalmadığını kanısına vardılar... Yine Irak KDP'sinin himayesine giriş de bu aşamada gerçekleşti." (Gazetenin aynı sayısı)

Bir kez, PKK Hareketinin kadrolarını taşıması, savaşan çok sonra, II. Kongrenin, gücünü ilköyle taşırlması doğrultusunda aldığı karar gereğidir. Ve hiçbir güç -burjuva ordularında dahi durum böyledir-, tüm varlığını savaş cephesine sürme basiretsizliğini gösterebilir. PKK Hareketi de, elbette ki gücünün bir bölümünü geri üslerde eğiterek yedekte bekletirken, bir bölümünü de örgütsel varlığını inşa için seferber edecektir. PKK, hiç kimsenin himayesine sığınmadığı gibi, Irak KDP ile olan ilişkileri de ittifak politikasının bir gereğidir. Açık ki, geliştirilen her ittifak, partiyi ve KUKM'ni geliştiriyor ve ona hizmet ediyorsa bir anlam taşıır. Savaş çıktığında, PKK Ha-

reketi "apar topar" gitmiş de olsa, hiç olmazsa bir başka parçada yaşayan ve savaşan halkının yanına gitti, halkının saflarında yer aldı. Ya siz ne yaptınız? Kadrolarını nereye taşırdınız? Doğu Kürdistan'da, İran KDP'nin himayesi altında "bol" günlerde "kaymakamlık" yaptınız. İran sömürgecilerinin saldırısı üzerine şapkanızı aldığınız gibi Stockholm'un yolunu tuttunuz. PKK Hareketinin geliştirdiği her ittifak ve ilişki KUKH'nin bir gününü kurtarmak, ona kan ve ruh vermek maksadını taşıır. Ortaya çıkan sonuçlar bunu kanıtlamıyor mu? Ya siz ne yapıyorsunuz? Hergün, hem de utanmazcasına övgüler dizerek sosyal-demokrasinin uyguladığını yapıyor musunuz?

PKK Hareketi büyük bir sabır ve metanetle güçlerini eğiterek Kürdistan'a taşırdı. Geri üslerini oluşturdu. 4 yıla yakın bir süredir içte ve dışta yürüttüğü bu hazırlıklarını ve örgütsel varlığını yeniden inşa çabalarnı 15 Ağustos Direniş Eylemiyle doruk noktasına kavuşturdu. Bu kadar somut ve net gelişmeler karşısında, halkı ve kendi kadrolarını daha ne kadar aldatılabileceğini sanıyorsunuz? Son gelişmeler ve yaşadığınız depresyonlar dikkate alındığında kendinizden başka kimseyi aldatamadığınızın aydın olduğunu mu?

Buray, o meşhur! kitabının bir yerinde şöyle diyor: "12 Eylül'den sonra PKK 'Hareketi' Kürdistan'da son a erdi... Şimdi ortada PKK adına, yalnızca cuntanın televizyon programları ve mahkemelere ilişkin burjuva basınında yer alan haberler var." Demek ki, Bayımız yatıp kalkıp PKK'nin "bitmesi" için dua ediyormuş ve tüm taktiklerini de bunun üzerine bina ediyormuş!

Bizim, Devrimcilerdeki "Kafa Karışıklığı" mı, Yoksa Bir Küçük-Burjuva Reformistinin İflah Olmazlığı mı? adlı broşürümüzde, Bay Buray'ın, devrimci mücadelenin bittiğini söylediğini ve devrimci mücadeleyi inkar ettiğini belirtmemiz üzerine o büyük bir cinnet geçirecek avazı çıktığı kadar "yalan söylüyorsunuz" diyor. Pekli, sizin "PKK bitti" demeniz, iddiamızı kanıtlamıyor mu? "PKK bitti" diyerek kocaman bir yalan ve korkunç bir inkarcılık yapıyor musunuz? Biri Evren, biri Buray, her ikisi de rüyalarında PKK'nin bittiğini görmek istiyorlar. Ne garip bir tesadüf değil mi? Acaba Bay Buray, PKK Hareketinin "bittiğine" kendisini daha ne kadar inanarak, çevresindekileri bu masalla ne kadar uyutacak?

Devam edelim. Gazetelerinin aynı sayısında şunları söylüyorlar: "Çoğu genç, ya da deneyimsiz olan bu kişiler hakkında biz karamsar değiliz. Onlar da yaşadıklarından dersler çıkarıyor, öğreniyor, doğru ile yanlış seçmeye başlıyorlar." Yine bildiği gibi birçok yazılarında da "bunlar çocuk-çocuktur", "kandırılmışlardır" vb. zıvalıklara da yapmışlardır.

Kenan Evren de, "gençlerimizin gencecik yaşlarında kandırıldıklarını", "gerçek gördüklerinde yanlış yoldan döndüklerini" ...vb. ifadeleri, hemen hemen her konuşmasında belirtmekte ve "kandırılmış" olan bu gençleri, "pişmanlığa" davet etmektedir. Evren'in bu çağrısına kulak veren bir avuç döneb ve hain oldu. Bay Buray'ın da çağrısına ancak 1-2 provakör ya da provake edilmiş birkaç unsur cevap verebilir. Baylarımız aksini kanıtlayabilirler mi acaba?

Bakınız aynı şeyleri, "Genç Kemalistler Birliği" örgütü mensupları da Tercüman gazetesinde şu şekilde haykırmaktadırlar: "Kandırıldıkları için de kendilerini kandıranlara kin ve nefret duymaktadırlar. Ancak örgütün baskı ve tehditleri karşısında şimdiki susmaktadırlar... Kendilerine güven verildiği anda açık tavır almaya hazır binlerce insan olduğu, bütün çıplaklığıyla belli olur."

Semir provakörü de kadroların "baskı altına alındığından", "baskılar" kalktığında "bir çok kişinin safları terkedeceğinden" bahsediyor. "Genç Kemalistler Birliği" de yukarıda da aktardığımız gibi aynı şeyleri söylüyor. Bakınız, Kemal Buray da "safların terkedileceği" hususunda "karamsar" olmadığını belirtiyor. Benzer ifadeleri Kenan Evren de sık sık kullanmaktadır.

Bize söyleyecek fazla bir şey kalmıyor. Hepsi birbirini bulmuş. Bize de ittifakınız hayırlı olsun demek düşer.

Aslında Küçük-burjuvazisinin ne menem bir sınıf olduğu, çeşitli Parti yazılarında tahlil edilmiş ve bunlar yayınlanmıştı. Kemal Buray ve şürekası isterdik ki, PKK Hareketinin ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çizgisini seviyeli bir usulla eleştirsin. Fakat, baylarımız bunun yerine, entellektüel aydın gevezeliklerine, kavram cambazlıklarına başvurup, İsraila, KUKH'nin temel problemlerine cevap vermekten kaçınıyorlar, ya da PKK Hareketinin bu konudaki görüşlerini eleştirilme cesaretini göstermiyorlar. Çünkü kendilerinin bu konuda sahip oldukları net bir düşünceleri yoktur. Bunun yerine dedikodu-çuğa, yalana ve demogjiye başvurmakta dırlar.

Bay Buray, bu konularda oldukça da beceriklidir! Her halde, geçmişte "milletvekiliğine" soyunurken, kendisine gerekli olan oylan toplamak için kahvelere masaların üzerine çaka çaka hem iyi bir "hatip" (!) olmuş ve hem de eşraf politikacılarının uslubu olan dedikodu ve yalanı iyi öğrenmiş. Aslında Kemal Buray tecrübeli(!) bir insana benziyor ama, KUKH acıbadan kıymet-i harbiyesi olmayan bir tecrübe. Ne yapın zavallı! Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuluğuyla oy avcılığını, insan birliğini karıştırsanız öyle olur.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER, YURTSEVER HALKIMIZ!

Baştarafı 1. Sayfada

Faşist-askeri yönetimin bütün bu zorbalıklarına karşı "özgür" ortamın, kolay günlerin hiçde devrimci ve demokratları ciddi hiçbir şey yapamadı. Burjuvazinin açtığı faşist savaş karşısında panîğe kapılarak dağılan bu reformist, uzlaşıcı ve "sol" macceracı güçler, çareyi emperyalist metropollere sığınmakta buldular. Faşist karşı-devrimin azgın dayatmaları karşısında dayanmayan bu güçler, giderek devrim ve demokrasi davasından uzaklaşmaya, mülteci yaşamı kabul etmeye, faşizme davetiye çıkarmış olan sözde burjuva "liberalizm"iye uzlaşmaya ve umutlarını gerçekleştirme buna bağlamaya yöneldiler. Böyle bir yapı içinde, bu kaçkın konumlarına "teori" uydurmaya ve devrimci harekete karşı mücadele etmeye çalıştılar. Bugün de aynı konumlarını daha derinleterek sürdüren bu güçler, çoğunlukla sefil ve çürümüş bir halde, halklarımızın kurtuluş davasına, devrim davasına sırt çevirmiş, devrimi tasfiye etmek ve çeşitli burjuva çevrelerle uzlaşmak isteyen güçler haline gelmişlerdir. Belli ki bu güçlerin devrim ve demokrasi davasına verebilecekleri birşeyleri kalmamıştır.

Ama, faşist-askeri rejimin vahşi baskılarına karşı, rahat ortam devrimcilerinin bu ihanetlerine rağmen, gerçek devrimci mücadele kesintisiz olarak sürdü. Gerçek devrimciler, halk devrimcileri, devrimin gerçek temsilcileri, faşist-sömürgecililiğin akıl almaz baskı ve zulmüne karşı kentte, köyde, dağda, yurtdışında ve zindanlarda bütün zorlukları ve acıları göğüsleyerek yiğitçe direndiler. Faşist-sömürgeci zindanları ve mahkemeleri birer mücadele alanları, faşist-sömürgecililiğin yargılandığı ve mahkum edildiği alanlar haline getirildiler; işçi sınıfı davasına, halkın kurtuluş davasına, ulusal kurtuluş devrimi davasına her koşul altında yiğitçe

sahip çıkarak, etkisi silinmez olan eşsiz kahramanlıklar gösterdiler. Diyarbakır'dan Metris'e kadar faşist zindanları, devrimci ruhun, düşüncenin, politikanın, örgütün savunulduğu yıkılmaz kaleler haline getirdiler. İşte bugün bu direniş tüm topluma yayılıyor; direniş dalga dalga kitleleri sanyor. Çeşitli kesimlerin faşist teröre karşı çıkışları, protestoları daha sık yaşanan olaylar oluyor. Erüh tan, Şirnak'tan, Şemdinli'den, Silvan'dan, Kürdistan'ın dörtbir yanından devrimci silah sesleri yükseliyor. Böylece faşist zindanlardan, kentlerden, kurlardan yükselen direniş mücadelesi birleşiyor. Bütün bunlar, faşist teröre karşı devrimci direniş geliştirme hareketi, yeni bir gelişme dönemi-ne başladığını ilan ediyor. Partimiz, zindanlarda ve dağlarda yüksek bir bilinç, cesaret ve fedakarlıkla savaşan bu özgürlük savaşçıları ve yükselen direniş eylemlerini selamlıyor. Bunları kendi öz varlığının en değerli güçleri olarak görüyor.

Yurtsever halkımız!

Faşist-sömürgeci egemenliğin her şeye hükmettiği dönem geride kalmıştı; yeni bir devrimci kabanş dönemi, her alanda devrimci kurtuluş güçlerinin örgütlenip geliştiği, her yerden devrimci direniş eylemlerinin yükseldiği bir dönem başlamıştır. Başından beri halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük mücadelesine önderlik eden, ona kurtuluşun doğru yolunu gösteren ve onunla birlikte, onun önünde ileri yürüten Partimiz, bu yeni dönemde her bakımdan daha güçlenmiş olarak halkımızın önünde ve ulusal kurtuluş mücadelemizin başındadır.

Bu yeni döneme, akla kara belli olmuş, gerçek devrimcilerle sahte devrimciler, halkımızın ulusal ve toplumsal çıkarları için savaşanlarla kişisel çıkarları peşinde koşanlar ayrış-

mış olarak girilmektedir. Sahte devrimcilerin, kişisel çıkar düşüncülerinin yüzlerinde maskelenmiş, onlar çoktan kendilerini pazara çıkararak, diyar diyar uzaklara kaçarak halkın davasına, devrim davasına sırt çevirmişlerdir. Partimiz, bütün bu kaçkın takımıyla, açıkça işbirliğine oynayarak ulusal kurtuluş davamızı satmaya çalışan bu düşkün takımıyla ilişkisini keserek, kendi içindeki bu tür utançları kararlılıkla temizleyerek, bütün bu güçleri lanetleyip onlara karşı mücadele ederek ve böylece daha güçlenmiş, sağlamlaşmış olarak gerçek gelişmeyi halkımız içinde, halkın özgüncüde aramaktadır. Bu güç, her şeyi yenmeye, her türlü düşmanı altetmeye muktedirdir.

Bu yeni dönem, halkımızın siyasal ve silahlı orduşmasının yaratıldığı, ülkemizin her tarafında silahlı kurtuluş kuvvetlerinin örgütlenip geliştiği, ulusal direniş cephesinde halkımızın örgütlülüğünün ve birliğinin yaratıldığı, düşmanına karşı kendi yöntemine savaşan bir halk gerçekliğine ulaşıldığı bir dönem olacaktır. Daha şimdiden her alanda doğup gelişen ulusal kurtuluş birlikleri, gelişmenin böyle olacağını açıkça göstermektedir. Bu dönemde, genç-ihitayır, kadın-erkek her Kürdistan insanı, faşist-sömürgeciliğe karşı savaşan yiğit bir savaşçı olacaktır. İnsanca yaşam için tek ve bir tek görev budur. Partimiz, dil, din, cins, mezhep ayrımı gözetmeden tüm Kürdistan halkını, ulusal direniş mücadelesinde ve ulusal kurtuluş cephesinde birleşmeye, örgütlenmeye, faşist-sömürgeci düşmana karşı cesaretle savaşmaya çağırır! Yurtsever halkımızdan silahlı kurtuluş kuvvetlerine katılmalarını ve onu desteklemelerini ister!

Yeni dönem, halkımızın emekçi Türkiye halkıyla pratik-örgütsel dayanışmasının gelişip sağlamlaştığı, Kürdistanlı halkın hareketinin birliğinin ve

dayanışmasının kurulup pekiştiği bir dönem olacaktır. Partimiz, Kürdistan ve Türkiye halkının mücadelesinde ortaklığını yaratmak ve FKBD'yi güçlendirmek için, Kürdistan ulusal kongresinin toplanabilmesi için elinden gelen her şeyi yapmaktadır ve gücünü bu yolda harcamaya devam edecektir. Bu vesileyle, bir kez daha, ilişkili tüm güçleri sorumluluklarının bilincine varmaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırır.

Bu yeni dönemde halkımız, bölge halklarıyla, devrimci ve ilerici insanlıkla bağlarını ve dayanışmasını daha da geliştirip güçlendirecektir. Bu, kurtuluş mücadelesine atılmış bir halkın hem görevi, hem de hakkıdır. Kürdistan halkı kendi geleceğini kendi elleriyle yaratmaya ve bunun için kurtuluş mücadelesi vermeye cesaret etmişse, bu mücadeleyi desteklemek

sosyalist ve ilerici insanlığın görevi olmalıdır. Partimiz, sosyalist ve ilerici insanlığı, hiç bir engel tanımaksızın bütün zorlukları göğüsleyerek en barbar bir güce karşı kendi özgüncü dayanarak yiğitçe savaşan halkımızı ve onun en haklı kurtuluş davasını desteklemeye çağırır.

Girilen mücadele döneminde, gerçek devrimci militanlık, gerçek proletarya ve halk önderliği pratikte ortaya çıkacaktır. Bu mücadele ne kadar zorluk ve engel olursa olsun, belli ki bunlar aşılabilecek, altedilebilecek şeylerdir. Hiç bir şey halkımızın kurtuluş sorununu önünde olamaz. Merkez Komitemiz, tüm Parti militanlarını ve çalışanlarını, dönemin devrimci görevlerini bilinç ve cesaretle omuzlamaya, dönemin istediği devrimci militanlık özelliklerine ve gerçek PKK ölçülerine ulaşmaya çağırır!

* KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİ VE EMPERYALİZM!

* YAŞASIN KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!

* YAŞASIN ÖRGÜTLÜ VE SİLAHLI DEVRİM HAREKETİ!

27 Ağustos 1984
PKK-MK

Kürdistanlı ve Türkiyeli Emekçi, İlerici ve Devrimci-Demokrat!

15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında süreçte olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle Dayanışma Kampanyasına katıl, destek ver, güçlendir!

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Eylemlerinin Anlamı ve Dayattığı...

Baştarafı 1. Sayfada

Kürdistan'da ulusal bağımsızlıkçı düşüncelerin filiz vermesinin ne anlama geldiğini çok iyi bilen sömürgeciler, sadece ulusal kurtuluşun öcüne saldırarakla yetinmeyeceklerdiler, tüm bir halkımıza yönelik yeni saldırı, baskı ve katliam operasyonlarına yönelmişlerdir. 12 Eylül'den bu yana, onlara defa aranmamış bir ev, bir köy, ailesinden, yakınından kayıp vermemiş, işkence tezgahlarından geçirilmemiş bir aile kalmamış gibidir. Kısa süreli sömürgeci-faşist ordunun süngü ve diğirçli halkımızın başından yendi den dayatılarak, ulusal bağımsızlıkçı düşüncelerden zorla uzaklaşması ve hakim ulusun egemenliği önünde eğilmesi istenmiştir. Halkımız, yüz yüze acılar, ızdıraplar ve yoksulluklara tanık olduğu bu dön yılda, belki de yılların öğretmeyeceği dersleri öğrenmiş, düşmanın vahşetini ve kendisini tanımıştır. Toplumda belli bir sessizlik yaratılmış olsa da, devrimci güçlerin hazırlıklı oldukları anlaşılmaktadır. Bu sessizlik altında toplum patlamaya hazır bir yanardağ gibi içten içe kaynamaya devam etmiştir.

Cezaevlerinde akıllara durgunluk veren vahşi uygulamalar ise, bugün herkes tarafından bilinmektedir. Cezaevindeki PKK'lı önder, militan ve sempatisanlara insanlığın tanık olduğu en vahşi işkenceler altında boyun eğdirtilmeye çalışılmış, devrimci iradeye boyun eğdirmeyi amaçlayan bu uygulamalarla, Kemalizm yeni baştan hakim kılınmak, bağımsızlık mücadelesi cezaevlerinde tasfiye edilmek istenmiştir. Bu süreçte, düşman eline geçiremediği devrimci-leri doğrudan karşılarında bulamadığından, özellikle cezaevleri ve halk kitlelerine yönelmiş, bütün vahşetini bu alanlara kusarak, devrimi teslim almayı amaçlamıştır. Cuntanın azgın saldırılar karşısında güçlü bir direniş hareketini yaratmak için yeterli bir güç birikimine sahip olmayan devrimci öncü, böyle bir güce ulaşmanın hazırlıklı içerisinde olduğu bu süreçte, cezaevlerindeki direniş, ulusal kurtuluş mücadelesinin bugünkü yükselişinde temel bir rol oynamıştır. Cezaevlerindeki direniş etrafında halkımızın kin ve öfkesi örgütlü, öncüyü pratik faaliyetleriyle yansıtmış, göremeyen kitleler cezaevi direnişi etrafında halkalanmışlardır. Cezaevlerindeki işkence ve baskıların en aklımada boyutlarda sürdürülmesi, dönemim bu özelliklerinden kaynaklanmıştır. Ve cezaevlerindeki direnişin teslim alınmaması, tam tersine sömürgeciliğin bu alanlarda: ölüme mahkum edilmesiyedir ki, direniş eğilimi sürece damgasını vurmuş, ulusal bağımsızlık savaşımızın alevi sürdürülmüştür. Dışardaki hazırlıklı güçlü olması ve bugün cunta çığna çeviren gelişmeler, cezaevlerindeki başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere, tüm bir tutuklu PKK kitlelerinin direniş temelindedir.

Düşmanın, devrimi teslim almak ve kendi faşist ideolojisinin hakim olmak çabaları, eğer cezaevlerindeki ölüm pahasına yükselen bu direnişlerle boşa çıkarılmamış olsaydı, bugün atılan adımlar düşünmek bile mümkün olmayacaktı. Bu nedenlerle, düşman, içerdeki direnişle bütünlük halinde dışardaki mücadele hazırlıklarını da önlemek için, tüm çabasını cezaevine yoğunlaştırarak, satın aldığı uşakları eliyle ihanet eği-limleri körüklemeye, bu alanda kendi örgütünü yaratarak PKK'nın karşısına çıkarmaya çalıştı. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi, öncelikle cezaevlerindeki PKK'lı tutuklulardan başlanarak bir bütün olarak PKK'nın teslim alınmasına yönelik bozguna provakatif faaliyetin birincil halkları olarak hazırlanıldı. Ve düşman, cezaevlerinde uygulamaya koyduğu bu planını dışarda da Semir haini eliyle dayatarak, amaçlarına ulaşmaya denedi. Semir haininin faaliyetlerinin PKK II. Kongresi sonrasında denk geldiği ve özellikle güçlerin Kürdistan'a taşınmalarının hızlandırıldığı bir süreçte provakasyonun hızlandırıldığı bilinmektedir.

PKK II. Kongresinde, cunta sonrası sürdürülen hazırlık döneminin sona erdiği ve artık kararlılık döneminin kapanarak bağımsızlık savaşının adım adım gerçekleştirileceği bir sürecin açıldığı ilan edilmektedir. Bunun

anlamı dost ve düşman her güç için açıktır. Artık, yıllardır çıplak göğüsleri direniş bayrağını yükselede tutmanın mücadelesini veren cezaevindeki yoldaşların elindeki bu bayrak, Kürdistan'ın asılmaz dağ doruklarına dikilecek ve zindanların direniş sesi yankısını büyüyen bir halk savaşında bulacaktır. Bu ise, sömürgeci-faşist burjuvazi ve her soydan uşaklarının ecel saatini haber veren bir gelişmeydi.

Nitekim, bu süreç, tüm maskeleri düşürdü. Düne kadar en keskin sloganlar altında devrimciliği kimseye bırakmayanlar, ideolojik tartışmalarla gerçekleri yeniden bulmanın gereğine inanır oldular. Avrupa içlerine dolan ilticaçı örgüt ve kişiler, devrim kaçınılmazlıklarını teorilerine daha fazla sarılarak, direnişin intihar olarak gösterme gayretine giriştiler. Cezaevlerindeki şanlı direnişler bile bunların hakaretlerinden kurtulamadı. Ve hele, PKK'nın II. Kongre sonrası ülkenin doruklarına doğru yükselişi ve hazırlıklı buradan geliştirdiği, bir çok güç için korkunç bir çılgınlık, macera ve zindanlarınca da salt bir propaganda

geliğe karşı mücadelenin gerçek zemini olan ülke pratiğine yönelmeleri doğrultusunda kendi faaliyetleriyle dayatıcılıkta bulunduğu bu dönemde, içten yöneltilen provakasyonla devrimci çalışmalar durdurulmak, devrimcileşmeyi unsurların zaafına hitap ederek içten bozgunculuğu geliştirmek ve dolayısıyla karşı-devrimin sinsi amaçları önündeki PKK engelini de böylece ortadan kaldırmak amacıyla Semir provakatorü hareketi geçirildi. Sömürgeciler için artık telaş başlamıştı ve bu nedenle de bütün kollarını panik içerisinde oynadılar. Semir provakatorünün "erken doğum yaptım" demesi tam da bu nedenleydi ve sömürgeciliğin PKK'nın geliştirdiği mücadelesine karşı daha fazla dayanmayacak bir telaş noktasında olduğunu ortaya koymaktaydı.

Ancak, daha önce "Şterka Sor" ve "Tekoşin" örneklerinde olduğu gibi, Semir provakasyonunun da PKK karşısında sonuçsuz kalması kaçınılmazdı. Daha doğrudan güden düşmanın çok çeşitli saldırı ve komplolarına maruz kalan PKK, kendi gelişimini her

çıklarının bir sonucu olmanın da ötesinde, böylesine bir temele dayanmaktadı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu yaklaşımları, onları devrim karşısında kokunç bir gericiğe sürüklemekteydi. Nitekim Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve PKK'nın dayattığı militan devrimciliğe karşı, provakasyona sahip çıkıp ona kucak açmaları, sosyal-göven mantığını nerelere kadar varacağını gösteren en somut örnek olmuştur.

Yine, Kürt küçük-burjuva reformistleri de, halkımızın kurtuluş sorunlarıyla en küçük bir bağlantıların olmadığını, sözde talepleri olan "otonomi" için bile adım atma cesaretinden yoksun olduklarını, halkımızın gücüne güvenmediklerini, en son olarak Avrupa sosyal-demokrasininin kucakına sığınarak ve ulusal direniş mücadelemize yönelik saldırılarını buradan sürdürerek ortaya koymuşlardır. Değil ulusal kurtuluş amaçları için mücadelede etmek, bunun gerçekleştirileceğine inanç bile duymayan bu çevreler kendi yaşamlarını örgütlemeye kaygıların içerisinde kınanmakta



olarak değerlendirildi. Bu süreçte, düşmanın provakasyon faaliyetleri de alabildiğine geliştirildi. Çok yönlü olarak sürdürülen bu provakasyon faaliyetlerinde örgütler içten dağıtılmaya, parçalanmaya ve tasfiyeye uğratılmaya çalışıldı. Avrupa sosyal-demokrasininin ideolojik planda etkilemeye çalıştığı bu süreçte, Dev-İşçi örneğinde olduğu gibi bir çok "PKK" kendilerini bu kışkırtan kurtarmadılar. Militan devrimciliğin yerine pasifizmin ve teslimiyetin, örgütlü mücadele yerine örgütsüzlük ve dağınıklık, kolektif ruh ve çalışma yerine bireycilik, demokrasi adına başı bozukluğun, toplum hakları yerine kişisel hak adına ahlaki düşkünlüklerin geliştirilmeye çalışıldığı bu süreçte, Avrupa, örgütsel ve kişisel planda devrimciliğin tükenme noktasına getirildi, cuntanın namıdır ve işkence tezgahlarıyla başaramadığını başarma çabasının sürdürüldüğü bir alan oldu. Ve, emperyalizm, bu konuda hiç de küçümsenmeyecek başarılar da elde etti. Gerçekte bu, faşist Türk cuntasının emperyalist devletlerle işbirliği halinde sürdürdüğü devrimi tasfiye hareketiydi ve karşısına çıkarılması gereken şey, en küçük bir taviz bile vermesizsin militan bir devrimciliği.

PKK, örgütlü bir mücadeleyle böyle bir devrimciliği dayattığı ve büyüttüğü içindir ki, her yönden çok çeşitli saldırılar yüz yüze geldi. Bir yandan ideolojik dayatmalara, adına "demokrat" ve "devrimci" denilen gazeteler eliyle kadrolar ve kitleler bu devrim karşıtı düşüncelerin etkisi altına alınmaya çalışılınca, provakatorler de hareketleri gerçekleştirmek için bir yicilikler gerçekleştirilmek istendi. PKK direnişçiliğinin varlığı, devrimin yaşamasının temel bir garantisiydi ve bunun her ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırılması gerekiyordu. Semir provakatorü almış olduğu rolünü tam da bu noktada hızlandıranak için yicılı faaliyet geliştirmeye yöneldi. PKK'nın hazırlıklarını ülkenin doruklarına yoğunlaştırdığı ve tüm güçlere de faşizme ve sömür-

türlü düşman çabaya karşı militan bir devrimciliği dayatarak sağlamış ve PKK iradesi ile örgütsel varlığının sarımsak olduğu yaşanan pratikte de kanıtlanmış bir oluydu. Nitekim, Semir provakatorü kendisini daha fazla gizleyemedi ve bütün çirkeliyle açığa çıktı. Halkımız yüreğinden hancılarımla çalışan günümüzün Raiber'i, suçlarının açığa çıktığı anladığı noktada kurtuluş başkalarının kanatları altına sığınmakta buldu.

Sömürgeciliğin dayattığı bu provakasyon, devrimci çalışmalarını derinleştirerek boşa çıkaran PKK, provakasyonun boyutlarının Kürdistan ve Türkiye devriminin tasfiyesini amaçlayan bir kapsamda olduğu gerçeğini ortaya koyarak, bu konuda tüm devrimci-demokratik güçleri uyarmaya çalıştı ve tedbir almaya çağırıyor. Ancak zaten kendileri de önemli oranda provake edilmiş olan sosyal-göven ve Kürt küçük-burjuva örgütleri ya bu gerçeği görmezden geldiler, ya da provakasyona kucak açarak ona ağıttan destek vermeye yöneldiler. Öyle ki, devrim ve halkın çıkarlarını bir köşeye bırakarak kendi iltica yaşamlarını örgütlemeye gailisine düşmüş olan bu örgütler, kendileri için çizdikleri yaşamın önünde doğrudan PKK'yi engel olarak gördüklerinden, PKK'ye karşı "kutsal ittifaklar" oluşturma çabaları içine girdiler.

Sosyal-gövenimiz açık yüzüyle bir kez daha kendisini ele verdi. Cunta sonrası, mücadelemizin bir dayatması olarak Kürdistan gerçeğini kabul etmeye hazır görünce, kendi tabanlarının da dayatması ile her bir ağıda Kürt ulusunun "sempatizantı" kesilen sosyal-göven güçler, gerçekte bu halkın bağımsızlık iradesine en küçük saygıların olmadığını, Kemalizm aşamadıklarını ve kemalist mantıkların üzerine çekmeye çalıştıkları cıların her an dökülmeye hazır bir yalancı kabul olduğunu ortaya koydular. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücünü inkar ve engellemek için gösterdikleri çaba, bunlar açısından sadece dar örgütsel

ve yüreklerindeki inançsızlığı bir hastalık gibi yaymayı ve halkımızın mücadelesine saldırını varlıklarının koşulu olarak görmekteydiler. 15 Ağustos eylemleri sonrasında, küçük-burjuvazinin reformist temsilcisi Bay Kemal Buray'ın PKK hakkında bir iş-gazetesiyle yaptığı mülakat bu açıdan ilginç bir örnek oluşturmaktadır. Açık ki, bunların nitelikleri, bağlantıları ve amaçları hakkında daha fazla yazmaya gerek yoktur. Onlar zaten hergünkü pratikleriyle-eylemsizlikleriyle ve mücadelede saldırılarıyla gerçek yüzlerini, gizlemeye bile gerek duymaksızın sergilemekte ve kamuoyu bizzat bu gelişmeler içinde onları tanımaktadır.

Dönem kesin bir ayrışımı sağlamış durumdadır. Ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm için mücadele eden güçler; bu mücadeleden duydukları korkuyla bugün teslimiyet bayrağı altında toplananlar belirgin bir hale gelmiş; süreç kendi akışı içerisinde devrim saflarında bulanklık yaratmaya çalışanları kıyıya vurmuştur. Bu saflaşmada PKK, belirgin bir role sahiptir. PKK'nın dayattığı militan devrimciliği, direnişe sahip çıkış ve bunun ardından yürüyüşlerdir ki, en zayıf olanaklar içerisinde bile çok güçlü adımlar atılmış, düşman çığna çevrilmiştir. Devrim kaçını, yığınlar ve teslimiyetçiler için bir çılgınlık olarak değerlendirilen direniş, zindanlardan dağlara ve ovalara taşınmış, PKK II. Kongresi ile ilan edilen yeni dönem gerçeği ifadesini bulmuştur. Ve artık bundan sonra, Kürdistan da zulüm ve baskı, açlık ve sömürü ne kadar fazla olursa olsun, yırtılan bir kararlık vardır; şehit kanlarının ve bir bütün olarak PKK önderliğinin aydınlatıldığı bu yolda ilerlememiz önünde engel olunamayacaktır.

15 Ağustos eylemleri, bir halkın en kutsal olanakları içerisinde ve her yönden gelen saldırılar ortamında, sadece ve sadece kendi öz gücüne güven temeline dişi ve tırnağıyla yarattığı bir mevzi olmuştur. Bu mevzi, halkımızın öz gücüne güven duymayan, 600 bin kişilik Türk ordusunu göstererek "bu

güce karşı mı savaşıcağız" diyen teslimiyet tacirlerine de en güzel cevaptır. Bir halkın, eğer kurtuluşu doğrultusunda inanç ve kararlılıkla ileri atılıyorsa, ne kadar küçük ve zayıf olursa olsun ve düşmanları ne kadar çok ve güçlü görünürse görünsün, adım adım da olsa ilerleyeceği ve bu adımların onu zafere kadar götüreceği, şimdi halkımız için yaşamın içinde görülen bir gerçektir.

Halkımıza güç ve cesaret veren, coşku ve sevincini artıran böyle bir gelişmenin, her yönden saldırıya uğrayacağı açıktır. Nitekim eksi teraneler yeniden tekrarlınmaya başlanmıştır. "PKK halkı katliama götürüyor", "sömürgeciler bundan yararlanarak şimdi köylere saldırarak ve halka baskı yapacaklar, yanlış bir eylemdir, maceradır" gibi sözler sıkça duyulduğunda, hiç bir şaşkınlık duymamaktayız. Ama, yine de belirtmek gerekir ki, faşist bir sömürgeciliğin her günü baskı ve işkenceleri altındaki bir halkın direnişine, bağımsızlığa olan susamışlığına en azından saygı gösterilmesi bilinmelidir. Düşmanın baskıların artışı, direnişin neden olarak göstermek ve hem de bunu devrimciliği ve demokratik adına yapacak belki de dünya tarihinde en az görülen bir uşaklık örneğidir. Halkımız her günü işkence ve baskılara gün gün yok etmeye çalışan bir düşmanla karşı karşıya olduğu ve bu düşmanın atılan her direniş adımını kanla, bombardımanla, süngüleriyle yok etmek isteyeceği bilinen bir gerçektir. Bu düşmanın açık olan kimliği ve halkımız tarafından da bilinmektedir. Ama halkımız, böyle bir düşmana karşı verecek kayıplar ne olursa olsun savaşmak zorunda olduğunu, bunun her şeyin ötesinde bir insanlık borcu olduğunu da bilmektedir. Ulusal bağımsızlık amaçlarına ulaşmak için daha attığımız ilk adımda şehitler vermiş bir halk, bir direniş hareketiydi. Yolumuz belirgin ve açıktır. Bu yol, Kürdistan'ın dört bir tarafını sulayan şehit kanlarıyla, zindanlarda ölüm pahasına yükselen direnişle açılmış, aydınlatılmıştır. Şimdi herkes, biraz haddini bilmeli, eğer düşman savunulacaksa, düşmüş olan maskelerin ardına hala gizlenmeye çalışma gibi utanmazlıklardan vazgeçmelidir.

Şimdi, halkımızın ve dünya ilerci güçlerinin gözleri dağ doruklarına çevrilmiş durumdadır. Ulusal direnişin bayrağı burada yükselmektedir. Geleceğimizi belirleyecek olan bu adımları karalamak ve saldırarak hiç kimseye bir şey kazandıramaz. Türk sömürgecileri ve emperyalistler o çok güvencilikleri yüzbinlerle sayılan ordularıyla zaten kararlmışlardır. Dağlarımız, ovalarımız şimdiden bombalanmakta, insanlarımız katledilmektedir. İçinde yaşadığımız ve zaten onlara karşı savaştığımız tüm bu gerçekleri bahane ederek, kimse bize direnilemeyeceğini söylemeye kalkmamalıdır. Çünkü bunun cevabı, hiç bir silahımız, tek bir mermimiz, dıştan tek bir destek bile olmasa, dişimiz ve tırnağımızla savaşıcağımız konusundaki kesin kararlılığımızı gösteren 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemlerinde verilmiştir. Halkımız öz kurtuluş amaçları doğrultusunda yedi den-yetmiş böyle bir savaşa hazırlanmakta ve atılan her adımda bu konuda inancını daha da büyötmektedir.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, yaygın bir biçimde boy atacak olan ulusal direnişin meşalesini dağ doruklarına dikmiştir. Şimdi, tüm bir halk olarak önümüzde büyük görevlerin olduğu, büyük acılara katlanmak gerektiği daha açıktır ve bu halkımızca da kavranmıştır. Her türlü saldırı, provakasyon ve karalamaları boşa çıkaranlar planları işleme kulan cunta da emperyalist efendileri çığna dönmüş durumdadır. Ve biz biliyoruz ki, direnişimizi büyütüp daha geliştirdikçe, düşmanın çığnı da artacak ve çağımız tamik olduğu en amansız bir savaş ortamı içinde Kürdistan halkının sesi boğulmak istenecektir. Bu, uzak bir geleceğin değil, yakın bir dönem gelişmeleri olarak daha bugünden görülmektedir. Öyleyse, başta ulusal direnişin öncü gücü olmak üzere tüm bir halk olarak, amansız saldırılara karşı amansız bir direniş hareketini geliştirilmesi doğrultusunda önümüzdeki görevleri yerine getirmek için bütün olanaklarımızı, gücümüzü ve inancımızı ileri atmalı ve hiç bir engelle tanımayalım.

12 EYLÜL DARBESİ YENİ BİR YILDÖNÜMÜNE DAHA GİREKEREN SORUNLAR VE GÖREVLERİMİZ

M. AĞIR

1 - TÜRK BURJUVAZİSİNİN GELİŞİMİ, KEMALİZM VE 12 EYLÜL

12 Eylül sömürgeci-askeri faşist Türk diktatörlüğü 5. yılına girerken, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi de yeni bir dönemin yükselişini yaşıyor. Baskı ve karanlıklar döneminin yitildiği, şafak vaktinin açtığı; PKK önderliğinin devrimin Marksizm-Leninizm rehberliğinde geliştirilip, gücündüğü bir dönem olarak da adlandırabileceğimiz, yeni dönem: hertürden yıkıcılığa, tasfiyeciliğe ve ajan-provokatör faaliyete güçlü darbeler indirildiği; Kürt küçük-burjuva reformist-milliyetçi ve sosyal-söven güçlerin maskelerinin düşürüldüğü, Kürdistan Ulusal Direniş Cephesi'nin pratik çözümünün gündemleştiği ve halkımızın 15 Ağustos direniş ve saldıran ruhu temelinde bağımsızlık ve özgürlük savaşına atıldığı bir dönemdir. Böylece güçlü gelişme ve değişikliklerle karşıladığımız cuntanın yeni bir yıldönümü, bir kez daha 12 Eylül faşizminin iktidara getiren koşulları ve geleceğine, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin sorunları ve görevlerine, yine KUKH ve onun önder gücü PKK'nın rolü ve önemine kısa da olsa değinmek; bugünü ve geleceği kavramak açısından olduğu kadar, mücadelesinin vardığı aşama açısından da zorunluluk vardır.

İktidara gelişinden bu yana 4 yıl gibi uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ve Kürt küçük-burjuva reformistleri bırakalım cuntaya karşı ciddi bir mücadele örgütlemeyi, geliştirmeyi; adeta batağa saplanıncasına bir türlü atamadıkları eksik ve yetersizliklerini aşmada ve bunların üzerine "giderme temeline" yönelme güç ve cesaretini bile gösterememektedirler. Her yönüyle büyük bir çürüme ve dağılma içinde olan faşist cuntaya karşı, halkın kin ve öfkesi adeta bir sel gibi taşma noktasına gelmiş olmasına rağmen, örgütlü bir müdahaleyi gerçekleştirememektedirler. Herbiri elini kavuşturarak, kitlelerin kendiliğinden devrimi gerçekleştirdiği ve kendilerinin de bunun üzerinde yer aldığı "günlerin" hayalini görme ve bunun rüyası ile yaşamaktadırlar. Halbuki biraz da olsa, bu uykudan uyanıp çevrelerine baksalar kendilerinin gerçeklerden ne kadar uzak olduklarını çok rahat görebileceklerdir.

Türkiye "sol"u ve Kürt küçük-burjuvalarında böylesi bir durumun ortaya çıkması, sadece 12 Eylül sonrası ortaya çıkan gelişmelere bağlanamaz. Bunun özellikle de Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi açısından kökleri daha derine dayanan nedenleri bulunmaktadır. Yoksa, bu cunta sonrası izlenen yöntem ve taktiklerin tek başına geliştirileceği bir durum değildir. Bu nedenle, Türkiye "sol"unun içine girdiği durumu kavramak için, zorunlu olarak, geçmişe uzanmak ve Türk burjuvazisinin oluşumunu ve bu sırada "sol"un içine girdiği durumu izah etmek gerekmektedir. Türk burjuvazisi daha doğusunda "sol"a karşı ezme ve satınalma taktiğini oluşturmuş ve bunu uygulamada başarılı da olmuştur. "Sol" ise, kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline gelerek, onun dayattığı sınırlar çerçevesinde bir hareket geliştirmiş; Misak-ı Milli sınırlarını aşmamayıp, adeta onu koruyan bir güç durumuna gelmiştir. Tabii ki böyle bir durumun ortaya çıkmasını tarihi kökleri derinden olacak ve ancak barış kanstırılınca bilince çıkarılabilecektir. İşte, bundan dolayı birçok yazımızda ifade etmemize rağmen, biz yine bu yazımızda da böylesi bir yöntemle zorunlu olarak başvuracak ve gerçekleri bir kez daha aktaracağız.

"Sonderce dikkat çekici olan bu hususa, açıklık kazandırarak gerekmektedir. Çünkü bugün birçok bakımlardan ikinci cumhuriyet olarak da adlandırılabilircek olan 12 Eylül faşist darbesinin kökleri cumhuriyetin kuruluş yıllarına kadar uzanmakta, bu darbe ideolojik ve siyasal özellikleri itibarıyla daha çok o döneme ve Kemalizme dayandırılmış bulunmaktadır. O nedenle de, Türk burjuvazisinin cumhuriyet adı altındaki, ilk iktidar gaspına, dikkatlice bakmak gerekir." (12 Eylül Faşist Rejimi 4. Yılına Girenken Genel Durum Sorunları ve Görevlerimiz, syf: 28-29) Osmanlı sultanlığıyla uzlaşma içerisinde iktidar gaspına yönelen Türk burjuvazisi, İttihat ve Terakki'nin I. Dünya Savaşında yenilgi almasıyla bu şansını yitirmiştir. Dağılan imparatorluk koşullarında yaşama umutları arayan Türk burjuvazisi, İttihat ve Terakkicilerin bir başka kliğine, kemalist burjuvaziye dayanarak, iktidara yürümüştür. İttihatçılara nazaran daha gerçekçi davranan M. Kemal, uluslararası koşulların elverişliliğinden yararlanarak, Türk Ulusal Kurtuluş Hareketinin başına geçerek, TC'yi kurmuştur.

Cumhuriyetin kuruluşu ilginçtir. M. Kemal bir gecede yeni yönetimin, cumhuriyet olarak ilan edileceğini arkadaşlarına söyler ve onların

da kabul etmesiyle, ilan edilir. Cumhuriyet kuruluş deneyimi geçiren ülkelere bakıldığında, cumhuriyet için mücadele ve savaşım uzun yılları kapsamakta ve çok öncesinden toplum ve rejim tüm kurum ve yapılarıyla buna hazırlanmaktadır. Kemalist diktatörlükte bunun en ufak bir örneğine bile tanık olamamaktayız. Herşey bir gece içerisinde olup, bitirilir. Cumhuriyetlerin nasıl kurulduğu ve ilan edildiği hakkında birazcık da olsa bilgisi olan her aklbaşında kişi, TC'nin neme, neme, birşey olduğunu görmekte gecikmeyecektir.

Daha doğusunda böyle gerici özelliklerle ortaya çıkan Türk burjuvazisinin gerçek yüzü o dönemde açığa çıkmamışsa, bu, koşulların henüz yeterince elverişli bir durumda gelmemesinden dolayıdır. Yoksa, bazıları'nın yakuşturma çalışmaları ileriye vb. özelliklerinden kaynaklanmamaktadır. İktidara oturuş biçimi ve muhalefete karşı taktikliği tutum gözönüne getirildiğinde bu durumu görmek o kadar zor bir şey değildir.

TC burjuvazisinin yaşadığı bu döneme başka ülke deneyimlerinden de örnekler gösterilebilir. Bu örneklerde, rejim faşizm olarak değil, onun bir ön biçimi olarak değerlendirildiği gibi, kemalist diktatörlüğü de, bu biçimde ve hatta gericilikle bunlardan daha ileri bir konumda olarak değerlendirmek gerekir. Fransa'da Louis Bonaparte, Almanya'da Bismarck, Rusya'da Kornilov için söylenler, Türkiye'de Kemalizm için daha fazlasıyla söylenebilir. O, cumhuriyet ve parlamento maskesi altında gizlenen koyu bir yan-faşist, yan-askeri diktatörlüktür. "Denilebilir ki, Türk burjuvazisinin cumhuriyet biçiminde lanse etmeye çalıştığı kemalist diktatörlük, aslında daha gerici diktatörlüklerin de öğelerinin içinde taşıyan Türk Bonapartizminden başka bir şey değildir. Bu öyle bir diktatörlüktür ki, sadece işçi-köylü düşmanlığı yapmak, komünistleri, demokratları ve ezilen halkları katletmekle kalmamış, burjuva ve küçük-burjuva güçler üzerinde de sert baskılar uygulamıştır." (Age, syf:35)

Millî yönü ve kendi iç dinamikleriyle gelişmesi zayıf olduğundan, kemalist burjuvazinin faşist öğelerle ortaya çıkması daha da ağırlık kazanır. Daha çok imparatorluk fidieliğine ve emperyalizme sıkı ilişkiler içinde gelişen Türk burjuvazisinin yönelimleri de bu çerçevede olacaktır. Feodal-komprador ilişkisi ile hem imparatorluğa ve hem de emperyalizme bağımlı olan Türk burjuvazisi, adeta Alman burjuvazisinin bir beslemesi olarak, deyim yerindeyse piç olarak dünyaya gelmiştir. İttihat ve Terakki döneminde Alman emperyalizmi ile içlerine girilen sıkı ilişkiler, emperyalizme olan bağımlılığı artırmıştır. Bu nedenle, kemalist burjuvazi de daha iktidara gelmeden hem emperyalizme ve hem de sultanlıkla bağımlı olmuştur.

M. Kemal daha savaş içerisindeyken emperyalizme uzlaşma yollarını aramıştır. Yine biliniyor, M. Kemal Anadolu'ya sultanlıktan aldığı görev üzerine, isyanları bastırmak ve imparatorluğun egemenliğini sağlamak için geçer. Anadolu'da, isyanları bastırmasından imkansız olduğunu gördüğünden, ulusal kurtuluş hareketinin başına geçer. Hatta bu dönemde sonra da sultanlıkla ilişkilerini sürdürür ve sık sık çektiği telgraflarda padişaha bağlılığını dile getirerek, uzlaşma yolları arar. Cumhuriyet ilanına kadar, M. Kemal'in kafasında yer alan iktidar biçimi, sultanlıkla uzlaşarak ortak bir yönetim oluşturmaktır. Fakat, imparatorluğun dağılması ve halktan önemli oranda tectir olması da, kemalist burjuvaziyi böylesi bir planı uygulamaktan vazgeçirtmiştir.

Yine, Kemalizmin katliamcı ve azgın gerici yüzü, daha savaş yıllarında açığa çıkmış ve halklara karşı kullanılmıştır. Ermeni ve Rumların mallarını gaspederek palazlanın, başta Kürtler olmak üzere, Ermeni, Rum ve diğer azınlık halkları vahşi ve barbar katliamlardan geçirmiştir. Böylece bir yandan gelişebilecek herhangi bir muhalefeti önüne geçerken, diğer yandan da Misak-ı Milli sınırları üzerinde egemenliğini pekiştirir.

Kemalist burjuvazinin iktidara geliş döneminde üzerinde durulması gereken diğer bir husus da, "sol"a karşı yürütülen yöntem ve taktiklerde başarılı olmuştur. TKP'nin kemalist burjuvaziyi değerlendirmedeki eksik ve zaafılarından yararlanarak M. Kemal bizzat kendisinin verdiği bir emirle, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını katletmiştir. Geride kalan onları da satın almayı veya kuyrukcu bir duruma getirmeyi başaran M. Kemal, Süreyya Aydemir, Vedat Nedim Tör gibi satılık "komünistler" eliyle TKP'yi tasfiye etmeyi ve kendisinin bir uzantısı haline getirmeyi gerçekleştirmiştir. Hatta bu dönemde sahte komünist partileri kurdurarak, kendisini "sol" gösterme çabaları daha da ileri götürmüştür. Bu konuda, "12 Eylül Faşist Rejimi 4. Yılına Girenken Genel Durum Sorunları ve Görevlerimiz" adlı broşürde şöyle denmektedir: "Bu diktatörlüğün komünistlere karşı tutumu ise, dünya çapında

bir üne sahiptir. TKP örneğinde görüldüğü gibi Kemalizm, komünist hareketi gerek yoketme ve gerekse kuyrukcu yapmakta, sonderce başarılı bir örnek sergilemiştir. Kemalistler bu partiyi, bir kısım unsurlarını yok ederek ve diğer bir kısım unsurlarını da içinden ele geçirerek en sadık bir kuyrukcu haline getirmişlerdir. TC'nin komünistler üzerindeki bu yöntemi, bugün bile, alınması gereken önemli derslerle doludur. Bizzat sahte bir komünist partisi kurması ise; Kemalizmin bu konudaki azgınlığının bir başka kanıtıdır." (Age, syf:46)

1925-40 yılları arasında, Kürtleri, Rumları ve Ermenileri vahşice kılıcınla geçirirken, egemenliği daha da güçlendirerek, koyu bir asimilasyon altında bunların ulusal varlıklarına kastetmek istemiştir. Bunların yanısıra, birlikte iktidard olduğu burjuva muhalefete bile tahammül edemeyen kemalist burjuvazi, Terakki Perver Cumhuriyet ve Halk Fırkası'nın örneğinde görüldüğü gibi, en liberal muhalefeti bile ezmiştir.

Doğuşu, gelişmesi ve iktidara oluşu döneminde böylesi özelliklerle şekillenen kemalist burjuvazi, açık ki, günümüzde de, daha işin başlangıcında kazandığı bu özelliklerini sürdürecektir, bir çok aşamasını yaşadığından dolayı, bu özelliğini daha da ilerletip, geliştirecektir.

1950'lere gelindiğinde tek şef-tekt parti yönetimine son verilerek çok partili sisteme geçiş sağlanmıştır. Çok partili sisteme bizzat tek şef-tekt parti döneminin yaratıcıları tarafından gelişmiş ve evrimci bir gelişim yolu izlenmiştir. Dünya çapında faşizmin geriletiliği, demokratik eğilimlerin geliştiği bir dönemde denk düşen TKP'deki bu adım, demokrasiye geçiş olarak değerlendirilemez. Önerikleriyle karşılaştırıldığında çok geri bir konumda olduğu gibi, aynı zamanda faşist özellikler de taşıyan bir geçiş olduğu açıkça görülmektedir.

Ağırlıklı olarak, orta burjuva kesimlerin içinde yer aldığı CHP'den, daha çok sanayileşme temeline giderek tekelleşmek isteyen toprak ve ticaret burjuvazisinin içinde yer aldığı DP ayrılarak, CHP ile iktidarda mücadelesine girmiştir. Fakat, burjuva çıkarlarını savunmada CHP ile DP arasında öyle ciddi farklılıklar yoktu. DP'nin kuruluşu Türk burjuvazisinin uluslararası tekellerle işbirliği temeline daha da gelişme arzusunun dile getiriyordu.

Kapitalizmin gelişmesi temeline toplumdaki aşınma gelişmiş, işçi sınıfının oluşumu hızlanırken, köylülük parçalanmış ve yoksul köylülük önemli bir güç durumuna gelmiş ve yaygın bir aydın-geçmiş tabakası ortaya çıkmıştı. Bu da toplumdaki gelişim ve değişimleri hızlandırmıştı.

DP iktidarı altında hızlı bir tekelleşmenin yaşanması, küçük ve orta burjuva kesimlerin çıkarlarını sarsılması anlamına geliyordu. daha önceleri devlet eliyle çıkarlarını güvence altına alabilen bu kesimler, bu durumla artık kendilerini ayakta tutamaz duruma gelmişlerdir. Bunun yanısıra, işçi, köylü ve aydın-geçmiş kesimlerinde de DP iktidarına karşı hoşnutsuzlukların gelişmesi ve daha büyük tepkilerden korkulduğundan daha çok ordu içindeki orta ve küçük-burjuva kesimler tarafından 27 Mayıs 1960 darbesi ile iktidara el konulmuştur. Darbe orta ve küçük-burjuva kesimler tarafından gerçekleştirilmiş olmasına rağmen, sonuçlarından işbirlikçi sanayi burjuvazisi yararlandı. Tekelci burjuvazi, kendi gelişimi için darbeyi bir basamak olarak kullanan işbirlikçi sanayi burjuvazisi, orta ve küçük-burjuva kesimlerin muhalefetinden yararlanarak, ticaret ve toprak burjuvazisini arka plana iterek öne çıktı. 27 Mayıs darbesi köklü değişikliklere yol açacak bir nitelikte değildi. Ancak siyasal açıdan önem taşıyan bir olay durumundadır. Bu nedenle, toplum bünyesinde ciddi değişikliklerle sonuçlanmadı.

"Darbenin en önemli sonuçlarından biri de oluşturduğu 1961 Anayasasıdır. 27 Mayıs anayasası da denilen bu yeni anayasa, Türkiye'de çok partili cumhuriyete, sınırlı da olsa demokratik bir nitelik verdi. Diğer bir deyişle, hastalıklı Türk burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletti. Ama unutmamak gerekir ki, bu demokratik anayasa bile süğülerin gölgesinde oluşturuldu. Marx'ın 'Louis Bonaparte'ın 18. Brumaire'de dediği gibi 'Anayasa daha sonra süğüler altında katledildiyse de, anayasayı daha anasından bağırdı gene süğü darbeleri ile, hem de halka doğrultulmuş süğülerin koruduğunu ve anasının da onu süğülerin yarmadığını dünyaya getirdiğini unutmamak gerekir.' (Age, syf:53)

27 Mayıs darbesi görünümde bazı değişiklikler yaratmasına rağmen, özünde hiçbir değişiklik ortaya çıkarmamıştır. Ortaya atılan "demokratik haklar" denilen şeyler aslında "sol"u oyalamaların taktiklerinden başka birşey değildi. Nitekim, "sol" kendisini bunlara kapıtararak, tümüyle "demokratik haklar" demiş başka şey söylememiştir. Mücadelesini

ve hareket tarzını bu çerçeveye sınırlamışlardır.

27 Mayıs darbesi ile daha da palazlanan işbirlikçi sanayi burjuvazisi, tekelleşme yönünde ileri adımlar atarken, adım adım devlette de faşizmi geliştirmiştir. 70'li yılların başına gelindiğinde, devletin yönetimi giderek belirginleşmiş ve kök karşı en sert yöntemlere başvurmıştır. Solda, reformist çeperin kırılması doğrultusunda radikal çıkışların yaşanması ve aydın-geçmiş hareketinin giderek halk arasında daha geniş taban bulmaya başlaması karşısında, tekeli burjuvazi faşist yüzünü göstermeye başlayarak, devrimci hareketin üzerine en sert bir biçimde yöneldi.

12 Mart askeri faşist darbesine bu koşullar içinde gelindi. Devrimci hareketin önderlerini katlederek etkisiz kılan işbirlikçi-tekeli burjuvazi, orta ve küçük-burjuva kesimlerden gördüğü tepkiden ve henüz kendisinin de hazır olmasından dolayı faşizmi kurumsallaştırmamış, başını geçici de olsa biraz daha geri çekmiştir.

Fakat, bu hedefinden vazgeçmemiş, bizzat darbenin koşullarını hazırlayarak, yeniden iktidara elkoymanın planlarını yapmıştır. Giderek adım adım da bu hedefine yaklaşmıştır. Faşizm bu şekilde her gün biraz daha yaklaşırken, sol ise, adeta bu gelişmeleri göremez bir durumda hareket etmekteydi.

Ozel Harp Dairesi ve Kontrgerilla eliyile ordu içinde faşileştirmeye iş verilirken, MHP'nin toplumsal tabanı genişletmeye çalışılmış; böylece de faşizmin kolayca iktidara gelmesinin koşulları hazırlanmıştır. Maraş katliamı, ardından giderek kapsama genişletilen sıkıyönetim uygulamaları artık faşizmin habercisi olmuştur. 12 Eylül 1980'e gelindiğinde, faşizmin geleceği çok açık görünüyordu. Bunu ortaya çıkarmak o kadar zor birşey değildi; veya dahi olmaya gerek yoktu. 12 Eylül darbesi, muhaliflerden en ufak bir tepki dahi görmedi. Hatta, Demirel'er, Ecevit'ler cuntanın başa gelmesine en yakın yardımı göstermişlerdir.

Bu duruma rağmen "sol" bilinen rotasına adeta ısrarla devam etti. «Türkiye sol güçleri herşeyden önce, düzeni tahvil etmekte yetersiz kalmış; hangi düzenle savaştıklarını, ne teoride ne de pratikte gösterememişlerdir. Bu güçler, yıllarca burjuvaziye atıp tutmuşlar, faşizm üzerine ahkâm kesmişler, ancak hiçbir program ve strateji ile düzene karşı yürüyeceklerini bir türlü ortaya koymamışlardır. Denilebilir ki onlar, savaştıklarını iddia ettikleri şeyin kendisiyle değil, gölgesiyle ya hayaliyle savaştıklarını. Halbuki iktidarı için ve hem de en sinsiçe geliştirilen faşizme ve diğer kurumlara karşı savaşım; gölgeler karşı yürütülen bir savaşım değil; hiçbir hata ve yetersizliği affetmeyen gerçek ve kızgın bir savaştır».

Ama Türkiye'de o sol, iktidarı için savaşı hiçbir zaman böyle anlamamıştır. Teori adına keşmekeşliği, program adına programsızlığı, eylem adına eylemsizliği ve örgüt adına örgütsüzlüğü alabilirdi derinleştirilen bu güçler, devrimci şiddet adı altında yürüttükleri ilkesiz eylemlerle de, düşmanı bu alanda geriletmeleri bir yana, daha da güçlendirmişlerdir." (Age, syf: 67) Bu durumda da cunta başa gelmede kozlarını daha rahat oynamıştır. Uluslararası dayanaklarına da dayanarak, varlığını yaşıyarak ve içine girdiği çöküş ve çürüme sürecini durdurmak için, 12 Eylül darbesini gerçekleştiren işbirlikçi-tekeli burjuvazi, böylece faşizmi kurumsallaştırma doğrultusunda adınımları hızlandırmıştır. Bu darbe, aynı zamanda şimdiye kadar gerçek yüzü çeşitli nedenlerden dolayı açığa çıkmamış olan, Kemalizmin hortlatılmasından başka şey değildi.

"Düzenin kurucuları bu döneme ister '2. Kurtuluş Savaşı' ister 'cumhuriyetin yeniden kuruluşu', isterse 'Atatürk ruhunun yeniden diriltilmesi' desinler ve yine isterse 'yeni bir demokrasinin temellerini atmakta olduklarını' iddia etsinler; bu cıfacıklı sözlerin altında yatan gerçek, cöküşe giden Türk kapitalizminin, yalnız fiziki anlamda değil; ideolojik, siyasal vb. tüm alanlarda varlığını ancak, baştan aşağı çıplak zor aygıtlarıyla bezemmiş bir faşist diktatörlükle ayakta tutabildiğidir. İşte bu dönem üzerinde yükselen 2. Atatürk Kenan Evren böyle bir dönemin kurucusu, dönemin iktidarı biçimi olarak lanse edilen Kemalizm böyle bir Kemalizm, yine tüm bunlar formüle eden cumhuriyet de böyle bir cumhuriyettir." (Age, syf: 70)

Bu anlamıyla da çok yeni bir şeymiş gibi gösterilmek istenen 12 Eylül darbesi aslında kökleri tarihsel-toplumsal geçmişinden bulunan ve daha Kemalizmin doğuşunda varolan bir özelliklerdir. Türk burjuvazisi daha doğuşunda orduya dayandığı gibi, çürüme ve çöküş aşamasında da yine orduya teslim olarak, ona dayanıp yaşamak istemektedir. Kemalistler, daha doğuşunda burjuvazinin tüm kesimlerini temsil ediyor veya hepsinin çıkarlarını yansıtır; fakat tekelleşmenin hızlanması ve

ayrışmanın sağlanması ile giderek bir yüzü işbirlikçi-tekkelci burjuvazinin faşist eğilimi biçiminde ortaya çıktı. Bir anlamda da giderek kendi gerçek temeline oturdu.

Parlamento maskesi ile yüzü gizlenmeye çalışan faşizmin, bu yüzünün örtülmeyeceği açıktır. Şimdi değil, geçmişinden buyana Türk parlamentosu sürekli bir biçimde düzenin yüzünü gizleme aracı ve sahte bir demokrasinin görüntüsü olmuştur. Hele faşizm koşullarında bunun sahteliği daha da ileri olacaktır. Bu nedenle faşist cuntanın "demokrasîye dönüyoruz" vb. biçimdeki sahtelikleri "parlamento seçimi" gibi oyunları birer aldatmacadan başka bir şey değildir.

Cunta başı Evren sık sık "demokrasîye geçişin I. evresini tamamladık, ikinci evresindeyiz" biçiminde yönlü ifadelerde bulunmaktadırlar. I. evre denilen, Danışma Meclisi seçimi, anayasa ve partiler kanununun çıkarılması dönemidir. Bu girişimlerle faşist cunta, ne kadar sadist, halk düşmanı unsur varsa, Danışma Meclisi'ne seçmiş ve bunlar eliyle kanunları çıkarmıştır. Çıkarılan bu kanunların demokrasî ile ne derece bağları olduğu ortadadır. Cunta adım adım tüm planlarını uygulayarak, önüne koyduğu hedeflere ulaşmak istemektedir.

Anayasa ile kendi diktatörlüğünü kurumlaştıran Evren cuntası, seçimlerle de faşizmin kurumlaşmasını tamamlamak istemiştir. "Anayasa ve seçimlerin" cuntanın ayıpları örtmeye çalışan birer incir yaprağı olmanın öte bir değerleri yoktur. Bugün bile sürdürdüğü o kadar barbarlığa rağmen, tüm dünyaya "ben demokrasîye geçtim, benim demokrasim budur, beni böyle kabul etmelisiniz" demektedir. Bunu da eli-yüzü kan içindeyken söylemektedir.

Burjuva muhalefete bile tahammül etmeyen cunta, bunların seçimlere katılmalarına dahi mücadele etmemiştir. "BTP"yi kapatmış, SODEP ve DYP'yi ise seçimlere sokmamıştır. Burjuva muhalefeti ile cunta arasında bir çelişki bulunsada; bunun cuntanın yıkılması ile sonuçlanma olanağı bulunmamaktadır. Çünkü burjuva muhalefeti özellikleri bunu yaratacak bir durumda değildir. Cuntanın yaptıklarını adeta sessiz kalmaları, onay vermeleri niteliklerini açığa çıkarmaktadır. Bir anlamda da Türkiye'de burjuva muhalefeti demokratik bir iktidara sonuçlanmasının koşulları yoktur. Hatta iktidarı faşizme beceriksizce terkeden bu kesimin yeniden iktidara olma şansı da yoktur. "Hele hele burjuva demokratik anlamda hiç yoktur. Bunların burjuva demokrasisini geliştirmelerini beklemek eşyanın tabiatına aykırıdır. Bir kere çöküş aşamasını yaşayan Türk kapitalizminin, burjuva demokrasisine yönelmesinin objektif koşulları yoktur. Türk burjuvazisinin bundan sonra dayanabileceği tek nokta, sürekli artan baskı ve zor, yani faşizmdir. Ama halen burjuva demokrasîye gelebilir, ihtimali üzerine politika geliştirilenler, eğer ard niyetli değillerse büyük bir gaflet içindedirler.

Türk burjuvazisinin olgunluk ve gelişme çağında bile, demokrasîye ne kadar uygulayabildiği herkeşçe bilinmektedir. Çöküş aşamasında, en ağır bunalımını yaşayan Türk burjuvazisinin, burjuva demokrasisini uygulamasını beklemek, eğer bilinci bir ihanet değilse ham hayalden başka bir şey de değildir.

Evren bir burjuva muhalefet gelişmektedir, ama bu muhalefet, burjuva demokrat bir muhalefet değildir.

Bir başka deyimle bu muhalefet, burjuva demokratik bir iktidara sonuçlanamaz. Ordu içinde veya dışında, demokratik ya da gerici görünümü, yani, yeni faşist kılık ve cuntalar çakılabılır. Ama bunların hiçbir gerçek demokratik adına ve burjuva demokrasîsi için muhalefet etmeyecektir. Çünkü Türk burjuvazisi için artık açık olan bir şey vardır ki o da, işlerin ancak faşizmle idare oluncadır." (Age, syf: 126-127)

2 - 5. YILINDA FAŞİST CUNTAYI BEKLEYEN SORUNLAR VE GELECEĞİ

İçerde faşizmi kurumlaştırmada doğrultusunda bir hayli adımlar atan cunta, henüz önüne koyduğu hedeflere ulaşmaktan uzak bulunmaktadır. Ekonomik bunalımını ve sorunlarını çözmemiş, içerde yokluk, pahalılık, işsizlik alabildiğine artmış; sömürü derinleştirilmiştir. Kitlelere bir "umut" gibi lanse ettirilen Özal hükümeti daha ise başlarken tökezlemeye başlamış, düşekalka güçlüğüyle oysa da, daha uzun süre bu şekilde yol alamayacağı da açıktır. İçerde kitlelerde muhalefet giderek yaygınlaşmakta yer yer patlamalara da yol açmaktadır.

Kitleler aklıktan kınır dercesine gelmesine karşın, başta Turgut Özal olmak üzere, halkın tepesine çıkmış karabulutları durumunda olan tüm hükümet yetkilileri "durum çok iyi, halk sıkayet etmiyor" diyerek, adeta halkla alay etmektedirler. Yine halka "açıklıkta da kırılmasın, tekeliler daha büyük vurgunlar vuruyor, işte bizim için iyi olan budur" demek; durumların iyiliğiyle de zaten kastedilen budur.

Ekonomi için bir kurtuluş yolu olarak görülen dış ihracat mevduatının arttırılması planı da tutmamış, zorla ve baki fırsatlardan yararlanarak, bazı gelişme olanakları yakalamış; giderek bunların da tıkanması ile, kendisi de

tıkanmıştır. Bu gidişle raydan çıkan ekonomiyi değil düzeltmek, kendisinin de raydan çıkma durumu vardır. Dış ticarete açığı büyümüş, ithalatın serbest bırakılmasıya adeta bunun tutu-biberi olmuştur.

İlk altı ayını dolduran hükümet, neredeyse bir yıla yakın bir süre olacak, henüz yaraları buralıklamı tedavi etmeyi, sarmış bile değildir.

Bunalımın bu şekilde gelişmesi, burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki ilişkileri de etkilese, fakat değişikliklere gidecek bir düzeye yansımamaktadır. Özal'ın başansızlığı artı tartışılmalıdır bir gerçek halindedir, tüm muhalif partiler görüntüde birkaç kelime destek vermekte, kendilerinin de bunun dışında yapacakları bir şey olmadığı da açıktır. Burjuva basınında sık sık yer alan "Özal'ın alternatifi yoktur" biçimindeki değerlendirmelerin gerçek anlamı budur.

Ekonomik sorununda üzerinde, cuntanın hala çözümleyemediği diğer bir önemli sorun da TDD hareketi ve özellikle de KUDH'ni ezememesidir. Faşist cunta, en hayati sorunlarından biri olan bu konular üzerinde hayatiyetle durmaktadır. Nitekim dışarda emperyalizmin ve bölge gericiği ile içine girdiği sıkışıklık çerçevesinde daha da saldırganlaşırken, yeni iş alanlarının açılması, silah vb. araç-gereçlerin getirilmesi ve orduyun modernleştirilmesi çabaları, başta Kürdistan olmak üzere tüm bölge devrimci hareketleri karşı atılmış bir adımdır. Direkt ordu güçleriyle yönelmesinin yanı sıra cunta, çeşitli yöntemlere de başvurarak (saprtma, satmalma, provakasyon vb.) devrimci hareketi ezmek istemiştir. Ancak bu oyunların da tutmayarak boşa çıkmıştır. Bu yönüyle de KUDH ve TDDH cuntanın karşısında bir güç olma konumunu sürdürmüş ve gelinen noktada KUDH daha da güçlü gelişmeler katetmiştir.

İşte, cunta 5. yılında böylesi iki önemli sorununu çözümü ile karşı kasyıydr. Bu sorunlarını çözmedikçe hiçbir biçimde çürümüşlüğüne ve yokoluşunu engelleyemeyecektir.

Yine, bu sorunlarını çözmeden bölgede emperyalizmin istediği tarzda atı koşturması da mümkün değildir. İç sorunlarını çözmek için dışa karşı saldırgan bir konumda bulunsada, böylesi bir durumun çöküşünü daha da hızlandıracaktır. Gerçeği, onu adınımları atarken çok temkinli davranmaya sevk etmektedir. Fakat, ecel terleri döken ve her an komada başına ne iş geleceği belli olmayan cuntanın, her türlü çilgınlığı yapmaktan geri durmayacağı da açıktır. "Yok olma yok oluyorum" mantığıyla girişmeyeceği saldı, katliam olmayacaktır.

4 yıl süresince bu yaralardan derman bulamayan faşist cuntanın, aradığı bu darmanı, KUDH'nin yükseldiği ve güçlü gelişmeler katettiği bir dönemde bulmasını olanakları açık ki olmayacak, bu sorunlar onu boğulmaya götürecektir. Ne emperyalizmin desteği ve ne de cuntanın baskı ve katliamları, onu bu sonundan kurtaramayacaktır. 60 yıllık tarihi boyunca kemalist burjuvazi içte ve dışta yüzünü rahatlıkla gizleyebilmişse de, fakat artık tüm oyunları açığa çıkmış; bunları gizlemesinin olanakları olmadığı gibi, başarılı olma şansı da yoktur.

3 - CUNTANIN PROVAKASYONLARI KUDH'NİN GELİŞİMİNİ ENGELLEYEMEZ!

Cunta işbaşına geldiğinde önüne en önemli hedef olarak, Kürdistan Ulusal Direniş Mücahedesinin ezilmesini koydu. 1980 Eylül'ünden buyana uyguladığı tüm yöntem ve taktikleri hep bu hedefe yöneliktir. Kürdistan'da PKK'ye yönelik olarak giriştiği yoğun tutuklama, baskı ve katliam uygulamaları, en erkenden bu amacını gerçekleştirme hedefine yöneliktir.

Cezaeilerinde özellikle de, Diyarbakır zindanlarında uyguladığı yöntemler, Mayıs 83'de Güney Kürdistan'a müdahalesi, yine aynı döneme rastlayan 35 PKK önder kadro ve militanına verilen idam cezası, cezaeilerinde örgütlenen "Genç Kemalistler Birliği"nin dış kolunun hareketle geçirilmesi vb. gibi gelişmeler hep bu amaca yönelik olarak uygulanmış ve sonuç alınmak istenmiştir.

Faşist cunta "biraz daha geçkaysıydık devlet bölünecekti" diye nitelendirdiği KUDH'nin gelişimini 80'lerden buyana adım adım izlemiş ve atılan her adıma mutlaka cevap vermeye çalışmıştır. PKK'nin yurtdışına çıkışı ve yürüttüğü hazırlık çalışmalarının ülkeye dönüş ve mücadeleye en güçlü bir biçimde yükseltmeyle sonuçlanacağını bile cunta, daha Hareket yurtdışından ezmek istemiştir. Plan ve uygulamalarını da buna uygun bir tarzda geliştirmiştir.

I. Konferansla hazırlık çalışmalarını geliştiren PKK; Ağustos 82'de yaptığı II. Kongre ile, bu çalışmaların yeterli bir sonuca ulaşmış belirlenerek, ülke pratiğine aktarılması kararını aldı. Bu karar birçok çevre üzerinde hemen etkisini göstermiş; dost güçler tarafından büyük bir coşku ve sevinçle karşılanırken, düşman ve işbirlikçilerinde panik yaratmıştır. Yine, sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva çevrelerde endişeyle karşılanmış "PKK geçişe tekrar dönüyor", "PKK acele ediyor, dur demokrasî gelecek" vb. teranelerle bir tarihsel adımı karşı çıkmışlardır. Niyetleri ne olursa olsun koro halinde Partimizi içine girdiği bir tarihi yoldan geri döndürmeye çalışmışlardır. Çünkü atılan bu adım cuntaya karşı olmakla

beraber, bu güçlerin de maskelerini düşürmekte ve gerçek yüzlerini açığa çıkarmaktadır. Bundan dolayı, bu güçler de eski asalak, devrimci mirasın sömürülmesi temelinde en soysuz güdüleri geliştiren yaşamlarını sürdürmek için bu adıma karşı çıkmaktadırlar.

Sömürgeci-faşist cuntanın baskı, katliam ve işkencelerinin, değil mücadeleden kopmayı sağlamak, mücadeleyi azınlıya daha da geliştirdiğini görmesi, onu, bir diğer taktiğini öne çıkarmak durumunda bırakmıştır. Kemalizmin dağırıcılığına en başkoyeşi tutan bu taktik geçmişte TKP, bugün de Türkiye "sol"u üzerinde uygulanmış ve başarılı olmuştur da. Cunta, aynı başarıyı bu kez PKK ve onun önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Direniş Mücahedesi üzerinde de görmek istemiştir. Bunun için de elinden gelen her türlü yönetime başvurarak, sonuca ulaşmaya çalışmıştır.

Diyarbakır zindanlarında uşaklaştırdığı birkaç hain vasıtası ile teslimiyet ve ihaneti dayatmış, direnişin önderleri Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşları satın almaya çabalamıştır. "Genç Kemalistler" olarak adlandırılan Şahin-Yıldırım ihanet çetesi bu oyunların, başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere tüm yoldaşların yükselttiği direniş bayrağı karşısında tutmayarak büyük bir fiyasko ile sonuçlanmıştır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi "PKK'den vazgeçin, gelin yeni bir PKK yaratalım" sözleriyle, Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar "Bizi yargılayıp idam edebilirsiniz, ama bu iğrenç yöntemlerinizden vazgeçin, bu alçakça bir yöntemdir, siz Partimizi böyle teslim alamazsınız" diyerek karşı koymuş ve alçakça oyunları boşa çıkararak, Parti bayrağını yükseltmişlerdir.

İçerde bu oyunun tutmaması karşısında faşist cunta bizzat Şahin-Yıldırım ihanet çetesi de önerisi ile bu oyunlarını dışarıya taşımıştır. Sömürgeciler şunu çok iyi bilmektedirler ki, birkaç haini ve sıradan bazı unsurları uşaklaştırmak ve satın almakla, PKK'ye ve önderliğine hiçbir zarar veremezler. Bununla birlikte önderler üzerinde durarak, onları ihanete çekmeye çalışmışlardır. TKP örneğinde görüldüğü gibi, mücadeleye bağlı önderleri katlederken, geride kalanlarını da teslim almak istemişlerdir. Diyarbakır zindanlarında bu oyununun boşa çıkması karşısında, aynı kozları bu kez dışarda oynamaya yönelmişlerdir.

Şahin-Yıldırım ihanet çetesi yurtdışı kolu olan Semir hainini hareketle geçirmiş, içerde başarısız olan, bu kez Semir eliyle dışarda gerçekleştirilmeye başlanmak istenmiştir. Semir provakatörü de efendilerinden aldığı emir gereği, Hareket yurt içinde daha sağlam zeminlere yerleşmeden, faaliyetlerine hız vermiş ve cuntanın Güney Kürdistan'a saldımsı ile birlikte bu girişimlerini sonuçlandırmak istemiştir. Geliştirilmek istenen provakasyon çapı ve boyutları düşünüldüğünde, halkımızın geleceği olan PKK ve onun önderlik ettiği KUDH'ne karşı nasıl korkunç bir oyun sergilenmek istendiği görülmektedir. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi "yeni bir PKK yaratalım" talimatı gereği Semir provakatörü de "demokratik PKK" sloganı ile ortaya çıkmış ve Kenan Evren 53'ü Partisi'ni yaratma yolunda adımlar atmıştır.

Yine, geliştirilmek istenen bu provakasyonun da Parti önderliğimizce boşa çıkarılması ve gerçek yüzünün teşhir edilmesi. cuntanın bu oyununun da fiyaskosunu getirmiştir. Bu gelişmeler karşısında adeta çilgılaşan cunta, işbirlikçileri ve dostları emperyalistleri hareketle geçirecek, "Aurupa'da Türkiye aleyhine hiçbir faaliyete müsaade etmeyin" diyerek "Kürdistan UDM'nin ezmeye ve PKK'yi yok etmeye için bana askeri, siyasi, ekonomik her türlü desteği vermek zorundasınız, yoksa Kürdistan'da başarılı olamaz, bu sizin de, benim de çöküşümdür" biçiminde çıkışlarla, ülkede gelişen mücadeleye darbeler vurmanın hayalini yaşamaktadır.

Cuntanın bu şekilde yana yakula dostlarının acil yardım istemesi, tek başına yetmediğinin bir ifadesi olduğu gibi, aynı zamanda Kürdistan'daki gelişmelerin bir bütün olarak emperyalist sistemi çıkarılmasını da sarstığının bir ifadesidir. PKK devrimci Marksizm-Leninizm temelinde ve Kürdistan halkından aldığı güçle oyunları boşa çıkararak, KUDH'nin gelişimini daha da yükseltmektedir.

Geçmişte şu veya bu nedenden dolayı başarılı olabilmiş, fakat günümüzde PKK karşısında hiç de şans kalmayan cuntanın, bundan sonra da provakasyonlarına hız vereceği açıktır. Fakat, hemen belirtelim ki, cuntanın provakasyonları KUDH'nin gelişimini engelleyemeyecek ve her geçen gün mücadelesinin daha da geliştiği ve yükseldiği bir gün olacaktır.

4 - SOSYAL-ŞOVEN VE KÜRT KÜÇÜK-BURJUVA REFORMİST GÜÇLER KENDİLERİNİN DE SONUNU GETİRECEK OLAN POLİTİKALARINDAN VAZGEÇMELİDİRLER!

Türkiye "sol" güçleri, bugün de hala tarihi yanlışlarını sürdürmekte, bir türlü bu çepeli kırıp, doğru devrimci bir gelişme yoluna gire-

memektedirler. Bu yanlışların daha TKP'nin doğuşuna kadar dayandığı ve bu dönemden beri adeta sanki "ilk göz ağrısı" denilerek yaşılatıldığı görülmektedir. Bu yazımızda "sol"un geçmişini fazla karıştırmayacağız. Evet geçmişte ciddi eksik ve hatalar içine girdiler. Fakat bizi daha fazlasıyla ilgilendiren bugün içinde bulundukları durumdur. Geçmişten en ufak bir ders dahi çıkarılmamış, dayanak olarak alınacakları öncül devrimci miras ve direnişin olmasına rağmen, bunların yanından bile geçmemekte ve adeta tüm bu gerçeklere gözünü kapatarak, sanki 60 yıl hiçbir şey yaşanmamış, hiçbir gelişme olmamış her şey yeniden başlayıyormuş gibi, hareket etmekte ve gelişmeleri böyle değerlendirmektedirler. Açık ki, bu konularıyla da bırakılmı devrimi geliştirme, niyet ne olursa olsun objektif durumlarıyla engel haline gelmişlerdir.

Sosyal-şoven güçlerde bir Avrupa hastalığı gelişmiş, bir çoğu bu alana devrimin değil, kendi yaşamlarını güvence altına aldıkları bir anlamda olarak değerişmişlerdir. Yine, Avrupa sosyal-demokrat çevreleriyle içine girdikleri ilişkiler, troçkist, euro-komünist vb. gruplarla ortak hareket etme gibi durumları yaşamakta, alabildiğine devrimden uzaklaşmaktadırlar. "1980'lerden sonra sol'un kendisini yenilemesi zıt bir şekilde, yani devrimcilik ve ilerilcilik adına ne varsa onlara sırt dönülerek, emperyalizmin sol içindeki uzantıları, sosyal-demokrasî, Euro-Komünizm, Troçkizm, Avrupa'daki 'komünist' partileri ve uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojileri, özümsemek ve bu anlayışları birer takım ilkeleri yaratılarak, buna da 'yeni sosyalizm' adı takılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Bu, açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve politikada, proletaryanın demokrasî ve sosyalizm mücadelesinin iğdiş edilmesi, devrimci mücadelenin önüne engel dikilmesidir. Yine açık ki bu, 'yeni sosyalizm' değil, kendisine ne isim takarsa takın, en eski oportünizm ve revizyonizmdir. Bernstein ile doğan, II. Enternasyonal'de gelişen, Sosyalist Enternasyonal'de kangrenleşen, Troçkizm'de emperyalizmin ile bütünleşen ve bugün devrimin gelişmesini önünde engel teşkil eden en gerici revizyonizmdir." (Age, syf: 143) Bu alıntı olsun içinde bulunduğu durumu çok iyi vermektedir.

Kürt küçük-burjuva reformistleri bu durumunun da bundan farklı bir yanı yoktur hatta, mevcut olumsuz konumlarını daha da derinleştirerek devam ettirmektedirler. Geçmişte "UDG"lerle KUDH'nin karşısına çıkarken, bugün de 5'liler, 3'ler biçiminde yine engel olarak dikilmek istemektedirler. Avrupa sosyal-demokrasîsi ile içine girdikleri en yoz ve gerici ilişkilerle, mücadelemizin gelişimini engellemeye çalışmaktadırlar.

Gerek küçük-burjuva reformistleri ve gerek sosyal-şoven güçler, geçmişte ileri sürdükleri iddialara yine son hızla yapışmakta; PKK'ye "terörist", "ajan-provakatör", "karşı-devrimci" diyerek, saldırılarına bir meşruluk kazandırmak isterken aynı zamanda, Partimizi kitlelerden ve ilerici-devrimci kamuoyundan tecrit etmeyi hedeflemektedirler. Son dönemlerde de bu saldırılarına yoğunluk vererek ve adeta herşeyi barakarak PKK aleyhine propaganda da seferberliğine girişmişlerdir. Kitlelerin kin ve öfkesinin faşizme karşı geliştirilmesi gerektiği çok açıkken, bu güçler baş hedef olarak PKK'yi almış ve saldırmaktadırlar. "PKK geçmişe dönüyor" diyerek, saldırdı hedefi haline getirmektedirler. PKK'nin bugünü ve geçmişinin ne olduğu, PKK'nin geçmişte ne yaptığı, yine bugün de neyi geliştirdiği apaçık ortadadır. Halka sonuna kadar bağlı olan ve bu temelde devrimci direnişi geliştiren bir güç olduğunu belirtmeye bile gerek yoktur.

PKK'yi tasfiyeye ve onun üstündeki tarihsel rolü yerine getirmekten alıkoymaya yönelik, provakasyon faaliyetlerine hız verildiği bir dönemde, bu güçler de "PKK'ye karşı yeni bir koz bulmanın" sevincine, denize düşen yılanı sarılır misali Semir hainine sahipsiz kılmışlardır. Açık ve gizli bu düşmanca faaliyete destek olmuş ve mücadelemiz karşısına bir güç olarak dikmek istemişlerdir. "Demokrat Türkiye" vb. değişik adlar altında gelişmiş olan gazeteler, bu provakatörlere sayılamı açarak, devrime, direnişe ve devrimci şehitlere küftmelerine sessiz kalmışlar ve onay vermişlerdir. Niyet ne olursa olsun içine düşülen objektif durumun bilinciyle veya bilincisiz olarak provakasyona alet olduğu biçimindeki bir yorum hiç de haksız değildir. Bu durum, tarihte eşine rastlanmayan bir "demokrasî, örgüt içi ilişkiler" mantığıyla da gizlenmek istense objektif konunun bundan başka şekilde yorumlanması mümkün değildir.

Ajan-provakatörlerin ne zamandan bu yana "demokratlık" adına yaygın yapan gazetelerden devrime küftmeleri normalleşmiştir? Yine diğer birçok güç de bu parçacıkları sayfasını açmakta, geçmişte "Baş Parçacılar", "Tekoşin" için kullandıklarını, bugün bunları içinde kullanmakta, "yurtsever" vb. gibi sıfatları yakıştırmaktadırlar. Sosyal-demokrasiden alınan birkaç kırntı uğruna, devrime bu denli düşman bir konuma sürüklenen bu güçler, kendi durumlarını iyi bir biçimde değerlendirmek zorundadırlar.

Bu güçler halkımızın halk demokrasîsi hedefiyle hiçbir biçimde bağdaşmayan bu tutumlarının vazgeçmelidirler. Bırakalım ilerilcilik-yurtseverlik görevi, insan olmanın

12 EYLÜL ASKERİ-FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ

5. YILINA GİRERKEN

HALKIMIZIN KİN VE ÖFKESİYLE PROTESTO EDİLDİ!

NEDEN AYRI BİR YÜRÜYÜŞ?

İktidara gelişinden bu yana Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde amansız bir baskı, işkence ve sömürü uygulayan; özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve onun öncü gücünü yoketmek için, emperyalizmden aldığı destekle çılgınca saldırılar düzenleyen 12 Eylül sömürgeci-faşist Türk diktatörlüğü, bu yıl da Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçi kitlelerin derin kin ve öfkesiyle protesto edildi.

8 Eylül'de merkezi olarak Almanya'nın Duisburg kentinde, 15 Eylül'de Batı Berlin, Fransa'nın Paris, Hollanda'nın Den Haag, İsveç'in Bern, İsveç'in Stockholm kentlerinde düzenlenen protesto eylemleri, KUKH ve öncü gücü PKK'nin içine girmiş olduğu yeni dönem çalışmalarının bir ürünü olarak ortaya çıkarken, aynı zamanda başta 12 Eylül sömürgeci-faşist Türk diktatörlüğü olmak üzere, onun açık ve gizli uşaklarına indirilen bir darbeyi de ifade eder. Bu nedenle, bu yıl düzenlenen 12 Eylül faşizmini protesto gösterilerini, geçmiş yıllardan farklı olarak ele almak ve izah etmek gerekmektedir. Bu yapılmadan, gerçekleştirilen protesto eylemlerini birçok yönüyle kavramak mümkün değildir.

Bu yıl düzenlenen 12 Eylül'ü protesto eylemleri, önceki yıllardan çok farklı bir siyasal zemin üzerinde gelişmiştir. Doğal ki bu farklı siyasal gelişmeler, eylemlerin oluşum ve sonuçlarını da doğrudan etkilemiştir. Öncelikle, bu yılki protesto eylemleri, PKK ve önderlik ettiği KUKM'nin yeni bir döneme girdiği ve bu yeni dönem çalışmalarının, Partimiz önderliğinde ülkemiz somutunda yoğunlaştırıldığı; bunun ifadesi olarak güçlü eylemlerin ve başta da 15 Ağustos saldırı eylemlerinin düşmanı canevinden vurduğu bir dönemde gerçekleştirilmiştir. Artık, Kürdistan devrimi açısından söz konusu olan, geriye çekiliş ve hazırlık değil, inşa ve yükseliştir.

Ulusal Kurtuluş Devrimimizin yükseliş dönemine girmesi çeşitli çevrelere değişik biçimlerde yansımış ve bu çevrelerin Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yönelim ve davranışlarına daha da netlik kazandırmıştır. 12 Eylül 1980'le birlikte halkımız ve Partimiz üzerinde yok etme faaliyetlerini daha da yoğunlaştıran, askeri-faşist Türk devleti, emperyalizm ve bölge gericiiliğinden aldığı destekle, bu faaliyetlerinin içinde tasfiyecilik ve provakasyonu önemli bir koz olarak kullanmaya çalışmış, özellikle Partimizin ülke içi çalışmalarının yoğunlaştığı bir dönemde, bu tür saldırılarla sonuç almak istemiştir. Cezaevlerinde Mazlum, Kemal ve Hayri'lerin eşsiz direnişleriyle yenilgiye uğratılan ihanet, tasfiyecilik ve provakasyon, bu sefer, Avrupa sosyal-demokrasisinin dumura uğrattığı, Türk ve Kürt küçük-burjuva gruplara dışarda desteklenmeye başlanmıştır. Semir provakasyonu halkasıyla ve Avrupa alanından hareketle, Partimizin başına musallat edilmek istenen tasfiyecilik ve provakasyon, kendileri de tasfiyeye uğrayan ve bu yolun yolcusu olan sosyal-şoven ve reformist teslimiyetçilerce yoğun şekilde desteklenerek, Partimiz ve UKM içine girilen bu yeni dönemde soylu çalışmalarından vazgeçirilmek veya güçsüz bırakılmak istenmiştir.

12 Eylül darbesiyle birlikte Türkiye ve Kürdistan devrimlerine öncülük iddia ve çığırkanlıkları tam bir fiyaskoyla sonuçlanan ve artık cunta ve onun Avrupalı dostlarıyla uzlaşma arayışları içine giren; provakasyon ve tasfiyeciliği yaşayan bu güçler; önlere önemli hedef olarak PKK ve öncülük ettiği KUKH'ni engelleme, içten ve dıştan ona yönelen tasfiyeci-provakatör faaliyetleri destekleme görevlerini koymuşlardır. Halklarımızın kurtuluşu amacıyla devrimci çalışmalar ve bunun gerektirdiği eylem birliklerini oluşturup, geliştirme gibi çabaları olmayan, tersine önceki yıllarda bu konuda atılan olumlu adımları da ortadan kaldırmak isteyen güçlerin bu yönelimleri, en açık biçimle 12 Eylül'ün 4. yıl dönümünü protesto için yapılan eylem birliği toplantılarında ortaya çıkmıştır. Sosyal-şovenizm cephesinde Devrimci İşçi'nin, reformist-teslimiyetçi milliyetçilik cephesinde TKSP'nin önderlik ettikleri bu grup, 12 Eylül'ü protesto için oluşturulması gereken eylem birliğini engellemek, bu noktada cunta ve Avrupalı dostlarını rahatlatmak için bölücü faaliyetlerini, bazı grupları da alet ederek derinleştirmişlerdir.

12 Eylül faşizmine karşı mücadele ve eylem birlikleri, cuntanın rahminden doğan tasfiyecilik ve provakasyona karşı etkin mücadele ve kararlı tavırla diyalektik bir bütünlük arzederken, bu güruh tasfiyecilik ve provakasyonu sol içi bir olay olarak göstermeye, bundan hareketle, kendi ihanetlerine, dağılma ve çözümlerine, cuntanın ve sosyal-demokrasinin devrimci hareket içindeki faaliyetlerini, meşruiyet kazandırmaya çalışmışlardır. Böylece Kürdistan ve Türkiye'de direniş cephesinin başını çeken PKK'nin, yıllardır büyük fedakarlıklarla geliştirdiği direniş savaşını mahkum etmeyi amaçlamışlardır. Doğal ki, halkımızın ve Partimizin can düşmanı tasfiyecilik ve provakasyonu meşrulaştırmayı, Partimiz ve Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi içine girdiği yeni dönemde güçsüz kılmayı hedefleyen ve bu temelde oluşturulmak istenen bir "eylem birliğine" FEYKA KURDİSTAN'ın katılması asla mümkün değildir. FEYKA KURDİSTAN her türlü eylem birliğine ilkel yaklaşır ve özellikle cuntayı, onun uşaklarını sevindirecek "eylem birliklerini" red eder. İşte, 12 Eylül'ün 4. yıldönümünü protesto için eylem birliği sağlamak amacıyla gerçekleştirilen toplantılarda ortaya çıkan ve öz olarak izah edilen bu durum nedeniyle FEYKA KURDİSTAN, merkezi olarak Almanya'nın Duisburg kentinde, kendi inisiyatifli altında ayrı bir protesto eylemi planlamış, örgütlemiş ve gerçekleştirmiştir.

8 EYLÜL 1984 DUISBURG

Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin içine girdiği yeni dönem ve özellikle 15 Ağustos saldırı eylemlerinin ulusal ve uluslararası alanda ortaya çıkarmış olduğu siyasal gelişmeler ve yarattığı coşku ortamı içinde düzenlenen Duisburg'daki 12 Eylül'ün 4. yıldönümünü protesto yürüyüş ve miting, binlerce Kürdistanlı emekçinin katılımıyla gerçekleştirildi. Almanya-

savaşı ve ulusal kurtuluş cephe faaliyetlerini dile getiren; cuntaya teslimiyet ve ihanete karşı halkımızın taştan kin ve öfkelerini vurgulayan; 15 Ağustos eylem ve saldırı ruhunu, Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK)'yi ve savaşımlarını selamlayan yüzlerce pankart ve döviz taşınmıştır. Yürüyüş boyunca 3 bini aşkın kitle hep bir ağızdan "Biji Serok Apo!", "Biji PKK!", "Mazlum, Kemal,

lilikle miting alanında yerlerini alan yürüyüş kolları, Başkan Abdullah Öcalan Yoldaşın büyük boy fotoğrafını sloganlarla selamlayarak, onun etrafında insandan bir zincir oluşturdular.

Saygı duruşuyla başlayan miting programında, bir yoldaşın, içine girdiğimiz yeni dönemin özelliklerini, Partimizin ülke faaliyetlerini, HRK'nin kuruluş ve 15 Ağustos saldırı eylemlerini ve ayrıca Partimize yönelen düşmanca saldırıları ifade eden konuşması, sık sık kitlelerin alkışlarıyla ve "Biji Serok Apo!", "Biji PKK", "Biji HRK" sloganlarıyla kesildi. Benzer muhtevada Almanca ve Kürtçe konuşmalardan sonra, Hunerkom çocuk grubunun ve sanatçıların sunduğu koro ve folklor gösterileri ardından, dönem ve HRK eylemlerinin kitleler üzerindeki etkisini yansıtan kısa bir tiyatro sergilendi. Yürüyüş ve miting boyunca büyük bir coşku içinde olan kitlelerin bu coşkunluğu kapanış konuşması sırasında, Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın büyük boy resminin eller üzerinde dolaştırılması anında doruğa ulaştı.

FEYKA KURDİSTAN'ın Duisburg'da düzenlediği ve 7 saati aşkın bir zaman süren 12 Eylül protesto eylemi, içilen devrim andıyla son buldu.

Almanya'da merkezi olarak Duisburg'da düzenlenen protesto eyleminin dışında, 15 Eylül'de Batı Berlin, Fransa, İsveç, Hollanda ve İsveç'te de Kürdistanlı emekçiler protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Paris'te 1000, İsveç-Bern'de 500, Hollanda-Den Haag'da 300, Berlin'de 200, Stock-



Miting alanında devrim andı içilirken.

nın bütün bölgelerinden yaşlı, genç, kadın, erkek ve çocuk binlerce insanımızın sabahın erken saatlerinde Johannes Markt alanına toplanmasıyla başlayan yürüyüş, büyük bir düzen ve disiplin içinde başladı. En önde PKK flaması, Parti Bayrağı ve Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın büyük boy fotoğrafını taşıyan bir grubun yer aldığı yürüyüşte, Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin içinde bulunduğu dönem ve çalışmalar, ayrıca cuntanın kanlı yüzü çeşitli biçimlerle dile getirilmiştir. Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden binlerce kadın-erkek, genç-iyi ve çocuk, PKK bayrağı altında biraraya gelerek, ulusal birliğini yaratma faaliyetlerine güç vermiş, düşman ve onun uşaklarının bölücü çabalarına bir darbe indirmiştir. Avrupa alanında cuntanın, sosyal demokrasinin, tasfiyeci-provakasyon çizgisinin ve sol maskeli devrim kaçınlarının, yalan ve demogoji temelinde yürüttükleri Partimizi kitlelerden tecrit çabalarına önemli bir cevabı, 15 Ağustos eylem ruhuyla, Partimizin şiarları altında biraraya gelen binlerce Kürdistanlı emekçi vermiştir.

Yürüyüş kortejinde, şehit düşen PKK-MK üyesi Haki, Mazlum, Kemal, Hayri ve Mehmet yoldaşların taşınan büyük boy resimlerinin arkasında, diğer şehitlerimizin anılarını ifade eden grup ve idam hükmü verilen PKK'li savaş esirlerinin durumunu dile getiren idam elbisesi giyinmiş arkadaş topluluğu yer almıştır. Özellikle yürüyüş kortejini dışardan izleyen çeşitli uluslardan insanların büyük ilgisini çeken 5'li çetenin resimleri ve idam sehpasının ardından, partizan ve peşmergeleri temsilen erkek ve kadınlardan kalabalık bir gruba, geleceğin savaşı neslini temsilen partizan giyimli küçük kız ve erkeklerden oluşan çocuk grubu eşlik ederek, askeri yürüyüş kolunu oluşturmuşlardır.

Uzunluğu ikibuçuk kilometreye yaklaşan yürüyüş kortejinde, mücadelemizin yeni dönemini, Partimizin savaşı ruhunu, şehitlerimizin direnişçi anılarını, Parti önderliğimizin mücadeledeki önemini, halk

Mehmet, Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri!", "Kahrolsun Sömürgecilik, Yaşasın Bağımsızlık!", "Partimize Uzanan Elleri Kıracağız!", "Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş!", "Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu!", "Yaşasın HRK!", "Yaşasın Ulusal Direniş Cephesi" ve uluslararası dayanışmayı da dile getiren sloganlar haykırdı.



8 Eylül Duisburg: faşist cuntaya karşı tek yürek-tek yumruk...

15 Ağustos eylemci ruhunun oluşturduğu coşkunluğu disiplin ve kolektif hareket tarzıyla birleştiren kitlemizin miting alanına girişte yarattığı tablo, eylemin önemli anlarından birini oluşturdu. Büyük bir düzen-

holm'de 100'e yakın emekçinin katıldığı eylemler, 12 Eylül faşizmine karşı Kürdistan emekçilerinin nefretini dile getirirken, PKK'ye sahip çıkışın açık örneklerini ifade etmişlerdir.

* YAŞASIN HALKIMIZIN ŞANLI ÖNDERİ PKK!

* YAŞASIN HÊZÊN RİZGARÎYA KURDİSTAN VE 15 AĞUSTOS DİRENİŞ RUHU!

* KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST TÜRK CUNTASI!

* KAHROLSUN TESLİMİYET-YAŞASIN DİRENİŞİ

* YAŞASIN TÜRKİYE VE KURDİSTAN HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

“15 Ağustos Eylemleri İle Biz Bir Halk Olarak Ergeç Kurtuluşa Gideceğimizi Kanıtladık”

Değerli Serxwebün okuyucuları;

Sizlere, izini Kürdistan'da geçirmiş ve 15 Ağustos eylemlerinin Kürdistan halkı üzerinde yarattığı olumlu etkilerle, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine duyduğu inanç ve devrimcilerle bağlılığına, Türk sömürgecilerinin gelişmeler karşısında içine düştüğü telaş ve halkımız üzerindeki baskılarına bizzat tanık olmuş Kürdistanlı bir emekçiyle yaptığımız röportajı sunuyoruz.

Geçmişten bugüne ulusal kurtuluş mücadelemize saldırıyı ve halkımıza inançsızlığı temel bir özellik haline getiren, ulusal kurtuluş mücadelemizi “terörizm”le damgalayarak, bu konuda sömürgecilerle ağız birliği eden Kürt küçük-burjuvalarının bu son gelişmeler karşısında da sürdürdükleri bu tutumlarını pratik gerçekleri gözler önüne sererek boşa çıkarması açısından da röportaj önem arz ediyor. Halkımıza duyduğumuz inanç ve sömürgeci baskı, zulüm ve sömürünün yolaacağı gelişmeleri devrimci bir bakış açısıyla yorumlayarak bunun doğal sonuçlarını bilince çıkarmanın bir sonucu olarak bizler açısından açık olan bu gerçekler bir emekçinin gözlemleriyle de ortaya konulmakla en geniş çevreler aydınlatılmış olmaktadır. Bu gerçekler, Kürt küçük-burjuva reformistlerinin devrime ve halkımızın özgüvenine inançsızlığı ve yokoluşun verdikleri hırsla mücadelemize yönelttikleri saldırıları, devrimci eylemlerin “halka baskı yapılmasına yolaçtığı” iddialarını ve halkımızın korkudan sinidiği, bir ulusal kurtuluş mücadelesi yolunda ayağa kaldırılmayacağı (!) safsatalarını bir kez daha ve kesin bir biçimde yerle bir etmektedir.

Halkımız bugün önderleriyle yeniden kaynaşmanın, kendi geleceğini yaratma yolunda ayağa kalkmanın coşkusunu yaşıyor. Uzun bir karanlık dönem ardından mücadele alevenin yeniden tüm Kürdistan dağlarını, köy ve kasabalarını sarmasının heyecanını, mutluluğunu yaşıyor. Ve bu coşkuyu alevlendiren 15 Ağustos şanlı saldırı eylemlerini coşkuyla selamlıyor. Bu eylemlerle yükseltilen bağımsızlık ve özgürlük savaşına tüm gücüyle katılmanın hazırlığını yaşıyor. Evet, direnişten ölesiye korkan ve bu korkunun verdiği ruh haliyle tüm gelecekte umudunu kesian küçük-burjuva teslimiyetçilerinin aksine halkımız, gelecek güzel günlere beslediği sarsılmaz inançla direnişin dört elle sarılıyor, onun bizzat yaratıcısı oluyor. Önderi PKK Hareketi ve onun kadrolarıyla kaynaşarak düşmana karşı onur verici eylemlere omuz veriyor, gücü katıyor. Halkımız bu savaşın yalnızca bir grup öcünün değil, kendi savaş olduğunu biliyor ve yerini almakta tereddüt etmiyor.

Bütün bu gelişmeler karşısında panîğe kapılan ve tüm ordu gücünü halkımız üzerine salan sömürgeci-faşist Türk cuntası ise, halkımızın yeniden uyanan bağımsızlık ve özgürlük umutlarını bastırma gayreti içerisinde insanlık dışı baskı ve işkencelerine hız veriyor. Halkımız, cançençesi vahşi düşmanın son çırpsırlan olan bu barbarlığı karşısında düşmana olan kin ve nefretini daha da biliyor ve bu kin ve nefretini mücadelesine sonuna kadar sahip çıkma azmine dönüştürüyor.

Evet, 15 Ağustos eylemlerinin yaptığı mücadele alevi tüm Kürdistan halkını sararak ve teslimiyetçi hortullu anlaşıp yerle bir ederek Ulusal Direniş Savaşımız daha da yükseltiyor.

Soru- Kürdistan'ın hangi şehrinde yaşadınız?

Cevap- Batmanlıyım.

Soru- Ülkeye ne zaman gittiniz ve ne kadar kaldınız?

Cevap- Sekizinci ayın üçünde ülkeye gittim ve dokuzuncu ayın başında Avrupa'ya döndüm.

Soru- Kürdistan'a giderken ne tür güçlüklerle karşılaştınız?

Cevap- Kapıkule'den geçtikten sonra İstanbul, Ankara ve İzmir üzerinden Kürdistan'a gittim. Saydığım şehirlerin hiçbirisini herhangi bir aramaya rastlamadım. Kürdistan'a gittikten sonra Maraş'a girer girmez hemen aramalar başladı. Malatya ve Kayseri'den itibaren başlayan aramalar ülke içlerine doğru ilerledikçe daha da sıklaştı. Aramalar sırasında tanık olduğum bir olayı anlatmak istiyorum: biz Kürdistan'a girdikten sonra otobüse binmiş yaşırlı bir kadın otobüsün arka tarafında, başındaki başörtüyü yüzüne örtmüş uyuyordu. Yolda otobüsümüz durdurularak aramadan geçirildi. Jandarmalardan birisi ihtiyar kadına yaklaşp yüzünün üzerindeki tülbandı kaldırdı ve yüzüne baktı. Daha sonra, “bu bölgede kimliksiz dolmak yok” diyerek aramalara devam ettiler.

Soru- Ülkenin hangi şehirlerini gördünüz, neler ile karşılaştınız?

Cevap- Batman, Mardin, Elbistan, Diyarbakır, Antep, Urfa, Viranşehir, Kiziltepe vd. yerleri dolastım. Biliyorsunuz, Türk sömürgecileri tüm güçlerini ülkeye girmişler. Kürdistan halkı her türlü barbarlık ve vahşete tabi tutulmaktadır. Mardin'e gittiğimizde sadece Mardin'in içinde dört defa aramadan geçtim. Yanımda ihtiyar bir köylü vardı. Jandarmalar kendisine, “bugünden sonra yaşırlı, genç, kadın ne olursa olsun hiç kimse Doğu'ya kimliksiz gezemeyecek” dediler.

Diyarbakır'a gittiğimizde 15 Ağustos eylemleri gerçekleştirilmişti. Radyolar Eruh ve Şemdinli'nin 600 kişi tarafından basıldığını söylediler. Daha sonra 29 Ağustos tarihli

gazeteler, eylemin 70 kişi tarafından gerçekleştirildiğini haberini yayınladılar. Aslında bu çarpıtmalar ile sadece kendi kendilerini kandırmaktadırlar. Kürdistan halkı, eylemin ne kadar güçlü yapıldığını, kimler tarafından gerçekleştirildiğini çok iyi biliyor.

Gittığım yerlerde en büyük baskıya Mardin'de tanık oldum. Mardin'i askerler ile doldurmuş, uçaklar yerleştirmişlerdi. Tam bir savaş hazırlığı vardı. Batman'da yine öyle, sömürgecilerin 30 Ağustos bayramında halk dükkanlarına, mağazasına bayrak asmaya zorlanıyordu. Halkı törenlere katmaya çalışırlarsa da halk hiç ilgi göstermedi ve sömürgeciler kendi başlarına kutlamak zorunda kaldılar. Amaçları komando ve silahlarıyla halka gözdağı vermektir, ama halk hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Şehirlerde arabalar ile girişler yasaklanmıştı. Arabaların şehir dışında park edilmesi ve şehir içine vasıtasız girmesi zorunluydu. Şehirlerde varolan tüm otobüslere ekonolularak halk indiriliyor ve askerler bindirilerek eylemlerin gerçekleştirildiği Eruh ve Şemdinli'ye gönderiliyorlardı. Bunları gözlemliydik.

Batman halkı şöyle konuşuyordu: “Kenan Evren 'devrimcileri bitirdim, ülkemizde bölücü kalmadı' diyor, ama bu sözlerin üzerinden bir hafta geçmeden devrimciler büyük bir eylem gerçekleştirdiler. Kenan Evren'in yalanları açıkça ortaya çıktı. Devrimciler bu eylem ile kendilerinin mücadelesini, tam tersine daha güçlü bir mededde ettiklerini ispatladılar.” Kürdistan halkı eylemden çok memnundu. Dükkanlara gidip alış-veriş yaptığımızda bana Avrupa'daki gelişmeler soruyorlardı. Kendilerine bilgi verdiğimizde sonra ülkenin durumunu soruyorlardı. Kendileri de ülkenin durumundan, 15 Ağustos eylemlerinden söz ediyorlardı. Devrimcilerin 18 karakolu bastıklarını, iki şehri ele geçirdiklerini, cephanelikleri boşalttıklarını ve cezaevinin bombalandığını -hem de bayanlar tarafından bombalandığını- anlatıyorlardı. Basılan şehirlerin belediyeleri de devrimciler tarafından uzun bir süre işgal edilmişti.

Türk askerleri fırınlara gidip arastırılmış, 150 torba ekmeğin 15 Ağustos günü fazla çıktığını tesbit etmişler ve fırıncıları bu ekmeğin

nereye gittiği konusunda sorguya çekmişler. Eruh'ta böyleli bir eylemin halkın direkt desteği ile gerçekleştirildiğini bizzat kendileri de belirtmekteydiler.

Ülkede en fazla Batman'da kaldım. Kime sordusam bu eylemden çok memnun olduğunu belirtiyordu. “Bu eylem ile biz bir halk olduğumuz, ergeç kurtuluşa gideceğimizi kanıtladık” diyorlardı.

Soru- Halkımızın içinde bulunduğu durum ve devrimcilerle karşı tutumları nedir, bunun gelecekte yolaacağı sonuçlar neler olabilir sizce?

Cevap- Halkımız gerçekten çok fakir bir durumdadır. Türkiye'ye hergün kamyonlar, TIR'lar dolusu buğday, karpuz, fasulye vb. her çeşit ürün gitmektedir. Yeraltı ve yerüstü verdiğimiz günden güne daha da fazla sömürülme. İnsanlarımız işsiz güçsüzdürler. Bu pahalılıkla köyden Batman'a gitmek isteyen bir çoban 4-5 bin lira yol parası vermek zorunda. Şehirde bir yemek yense 5 bin lirayı geçiriyor.

Kürdistan halkı artık gerçekten uyanmıştır. Yediden yetmişe herkes Kürt olduğunu, ülkesinin Kürdistan olduğunu bilmektedir. Hiçkimse halkımızın uyanmadığından bahsedemez. Ancak halkımız henüz tam anlamıyla örgütlü değildir ve beklenti içerisinde. Hernekadar devrimciler ülkeye girmişlerse de tüm halk henüz örgütleme değildir. Devrimciler yaptıkları eylemlerle Kürdistan halkına seslerini duyururlar. Henüz ulaşamadıkları köylüler onları dört gözle bekliyor. Zaten koşullar öylesine zor ki, herkes devrimci olmak zorunda bırakılmıştır. Hemen her aileden ya bir öldürülmüş, ya tutulmuş veya birkaç kişi mutlaka işkenceden geçirilmiştir. Bu durumu yaşayan insanlarımız sömürgecilerin nefret etmekte. Örneğin, benim gittiğim bir köy 12 Eylül'den önce PKK'lılar gidiyor, köylülere kitap vs. veriyor, onlara ülkenin durumunu anlatıyorlardı. Şimdi ise ülkeye yeniden döndükleri halde o köy henüz uğramamışlar. Köylüler, “neden devrimciler ülkeye döndükleri halde, bizim köy'e de gelmiyorlar” diye sabırsızlanıyorlardı. Gittikleri yerlerde herkes durumları soruyor, gelişmeleri merak ediyor ve devrimcileri dört gözle beklediklerini anlatıyorlardı. “Devrimciler bizim köy'e de gelsin” diyorlardı.

Gittığım yerlerde tüm duvarlara “Yaşasın PKK” sloganı yazılmıştı. Kenan Evren televizyondan halka “herkes evini beyaza boyasın” diye çağrı yapıyordu. Sömürgeciler yazılan sildiklerinde devrimciler aynı yerle “Biz yıkılmayan bir örgütle” diye yazıyorlardı.

Soru- 15 Ağustos eylemlerinin etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap- Aslında Türk devleti kendi gerçek ölü sayısını söylemiyor. Gerçekte yapılan eylemle Türk devletine büyük bir darbe indirilmiştir. Batman'dan sürekli ölü asker taşıyor ve çoğu da subaydı. Halk, devrimcilerle yapılan işkence ve katliamların hesabını şimdi devrimcilerle onlardan sorulduğuna söylemekteydi.

15 Ağustos eylemlerinin büyük yankıları oldu. Hernekadar sömürgeciler olanları gizlemeye çalışırlarsa da halkın eylemi duymasını engellemediler. Halk çok memnundu. Biraz korku olsa da, devrimcilerle beraber olduklarını açıkça belirtiyorlardı. Eylem Kenan Evren'i yalanlamıştır. Halk büyük bir umut içerisinde. Sömürgeciler birinci gün eylemin Kürtler tarafından gerçekleştirildiğini belirttiler de, daha sonra “teröristler” tarafından yapıldığı haberini yayınladılar. Ama Kürdistan halkı, eylemi yapanların terörist olmadığını, tam tersine onları kurtuluşa götüreceği PKK olduğunu iyi biliyorlardı. Kürdistan halkı devrimcilerin arkasından gitmeseydi, onları eylemi gerçekleştiremezlerdi. Eylem direkt halkın desteği ile gerçekleştirilmiştir. Halkın desteği olmasaydı subayların gazinosu bombalanmaz, cephanelik boşaltılmaz, 18 köyün karakolu basılmaz ve bir çok subaylerin alınmazdı. Gerçekten bu eylemden sonra halkta büyük bir canlanma oldu. Eski beklenti büyük oranda giderilmiştir.

Artık halk devrimcileri beklemeye yerine onlarla birlikte eylem gerçekleştirmektedir.

Eylemden sonra Diyarbakır'da birisi ile görüştim. Kendisi eskiden DDKD'li imiş. Bana Avrupa'daki durumları sordu. Benim, DDKD'nin bölünüp-parçalandığını, dağıldığını belirtmem üzerine o da sözlerime katılarak “Avrupa'ya gittiler, orada da parçalanıp yok oldular” dedi. Diğer örgütlerin durumunu sordum. Ülkede hiçbirinin olmadığını söyledi ve “ben de eskiden DDKD'li idim, ama şimdi evimde oturuyorum” dedi. Gerçekten de bugün hangi köye ve şehire gidilirse gidilsin, yalnızca PKK vardır. Kürdistan'da onun dışında hiçbir grup ve örgütün varlığını söylemek mümkün değildir. Yirmi şehirden fazla dolastım, hiçbir örgütle karşılaşmadım, PKK'den başka. Her tarafta PKK yazılıdır. Sömürgeciler halkı bu yazıları silmeye zorlasalar da bunu halkın gönlünden silmezler.

Kürdistan'da acılar dayanılmaz hale gelmiştir. Yapılan bu eylemler halkımıza çıkış yolunu göstermekte, onu mücadeleye seferber etmektedir. Bugün devrimciler örgütlenmek için ne kadar halkı anıyorlarsa, halk da o kadar devrimcileri aramaktadır. Ben bir yurtsever olarak ülkede gittiğim her dükkanda gelişmeleri anlatırken, çevrede bulunan tüm dükkân sahipleri yanıma toplanır, beni dinlerler. Devrimci değil, bir yurtsever olduğum halde benim etrafımda böylesine toplanan bir halk açık ki devrimcileri daha büyük bir coşkuyla bağına basacaktır. Bazı kişiler hala Kürdistan halkının uyanmış olduğunu iddia ediyorlar. Bu kesinlikle doğru değildir. Kürdistan halkı uyanmıştır ve artık kendisini tanımaktadır. Örgütlenme bugün de yıllarca sonra da yapılsa sonuç pek farketmeyecektir. Çünkü düşman ne zaman olsa elinden gelen zulmü esirgemeyecektir. O halde örgütlenme mümkün olduğu kadar erken yapılmalı, geç kalmamalıdır. Bilinmelidir ki, Türk sömürgecileri her zaman mücadelesine çıkacak, barbarlık uygulayacak ve halka işkence edecektir. Bizim topraklarımız şimdi onların elindedir ve en büyük işkence de budur. Oysa mücadeleden kaçan örgütler kurtuluş için hiçbir çaba harcamadıkları gibi, sanki baskı, işkence zaten yokmuşcasına, “ergeç mücadele ederse halk işkence yapar, o zaman sessiz kalmalıyız” diyerek yükseltilen mücadeleye de dil uzatmamaktadırlar.

Bu eylemler yaygınlaştıkça halk öcü etrafında kenetlenecek ve onu destekleyecektir. Halk şunu çok iyi biliyor ki, devrimciler Avrupa'da, İran'da, Irak'ta değil, ülkelerinde ve mücadeleye etmektedirler. Yapılan eylemler düşmanın baskılarının dozunu arttırsa da halkı yıldırmak bir yana, tam tersine onu mücadeleye seferber etmektedir. Örneğin, bizim köye yapılan baskılar köylülerin sömürgeciye olan kinini daha da arttırmıştır. Halk bu kin ve öfkeyle devlete karşı çıkmaktadır. Açık ki, onlar bize ne kadar işkence ederse biz de onlardan o kadar nefret ederiz.

Aslında Türk devletinin bizden duyduğu korku, bizim onlardan duyduğumuzun on katıdır. Bizden bu kadar korkmasalardı, ikinci orduyu Siirt'e kaydırmaz, hergün onlara otobüsü sivillerden gaspederek asker dolurup eylem bölgesine göndermezlerdi. Sömürgeciler, halk savaşını bastırma temelinde hazırlik yapmaktadırlar. Bu nedenle, İkinci ve Üçüncü orduların Kürdistan'a yerleştirilmişlerdir. Halk bu askerlerin Kürdistan'a neden gönderildiklerini çok iyi bilmektedir. Baskılar gün geçtikçe artmaktadır. Mücadele geliştiği oranda baskı ve işkenceler de katmerleşmektedir. Ancak sömürgeciler halkımıza karşı harmana doldurup işkence ediyorlarsa da daha derin bir nefret kazanmaktan başka bir sonuca yol açamamaktadırlar. Sömürgeciler her köyeye, her benzinliye polis dikmişler, köylerde ise karakollara sürekli nöbet tutulmaktadır. Karakol nöbetçileri korkudan sürekli düdüğü çalıyorlar, adeta “işte biz uyumuyoruz, tetikleyin” dercesine. Bizim çok karakolundakiler çuvalara kum doldurarak karakolun çevresine dizmişlerdi. Köylüler bunun nedenini sorduğunda ise, “bizim karakol da bası-

lacak, onun için hazırlik yapıyoruz” cevabını vermişlerdi. Hasankeyf ile Midyat arasındaki karakolu ise korkudan kapatmışlardı.

Kürdistan'daki ajan ve muhbirler büyük bir korku ve panik içerisinde Türkiye metropollerine kaçmaktadırlar. Urfa'da bir lokantaya gittim. Çok modern. Garsona lokantanın kime ait olduğunu sordum. “Ağandır” dedi, “ağa kaçıp İstanbul'a gitti, lokantası da böyle kaldı.” Daha sonra ekledi: “ağabey, kaçsınlar, onlar kaçtımları malları bize kalsın”. Yine Midyat'da Bino adında bir muhbir eskiden halka çok çektiymiş, yüzlerce insanı yakalatmış ve onlara işkence ettirmiş. Şimdi ise Ankara'ya kaçmıştır. Aslında Kürdistan'da zenginlerin yeri artık kalmamıştır. Mücadele geliştiği hepisi kaçacaktır.

Bir çoban ile görüştim. Çobanın bir oğlu Avrupa'da, diğerleri de ülkededir. Kendisi cuntadan nefret ettiğini anlatıyor, Avrupa'daki oğluna seslenip “mücadele içerisindeki yerini almalısın” diyor. Ülkedeki oğulları ise marksist kitaplar okuyor.

Batman'da bir I-KDP'li ile görüştim. Kendisi, yapılan eylemin çok güçlü olduğunu, PKK'nin takdir edilecek hareketini belirtti ve “çok memnun olduk” diyor. Aslında halkın tümü PKK'yi desteklemektedir.

Avrupa'ya kapağı atmış küçük-burjuvaların istedikleri kadar viski şişelerini tokuşturup müdâfelenin aleyhinde konuşsunlar, onlar halkımızın mücadelesini hiçbir zaman engelleyemeyeceklerdir. Belirleyici olan Avrupa değil, Kürdistan'da ve orada da mücadeleye son hızı ile girmektedir.

Soru- Gidiş-geliş sırasında özel zorluklarla karşılaştınız mı?

Cevap- Aramalar ve trafik kazaları dışında herhangi bir zorlukla karşılaşmadım. Aramalarda silahı olmayanları kontrolden sonra bırakıyorlardı. Ama silah yakalanan olursa ocağı sönüyordu. Aramalar genellikle Kürdistan'da oluyor. Ben Malatya'dan geçerken jandarmaların biri bana “ne için erken dönüşürsün” diye sordu. Aynı soruyu bir polis de sordu. Polis Kürdistan'daki olayı duymuştu. Sanki biz o nedenle kaçıyoruz gibi bir düşüncesi vardı ve böyle bir cevap almayı umut ediyordu. Ama ben hiçbir cevap vermedim. Bana “Arap mısın” diye sordu, “hayır” dedim.

Soru- Geleceğe ilişkin düşünceleriniz nelerdir?

Cevap- Ülkemizin durumuna, onun yeraltı ve yerüstü zenginliklerine bakıldığında görülecektir ki, sömürgeciler bu ülkeyi yaka betmemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Ama şu da açıktır ki halkımız da ülkesine sahip çıkmak, onu kurtuluşa götürmek için her şeyini ortaya koymaktan kaçınmayacaktır. Bugün sömürgeciler de, halkımız da çok iyi bilmektedir ki, PKK yeniden ülkeye dönüştür ve mücadeleye etmektedir. Yapılan eylemler bunun en büyük kanıtı olmuştur. Halkımız bütün varını-yoğunu Partide adanmaktadır ve onun arkasında yerini almakta geri durmayacaktır. Ülkede konuştuğum insanların ve kendimin görüşüne dayanarak şunu inançla belirtebilirim ki, işçi-köylü ittifakı temelinde halkımız kurtuluşa gidecektir. Ne kadar örgüt olursa olsun, PKK olmaksızın bu halk kurtulamaz. Çünkü bu Parti Kürdistan'ın yükünü omuzlamıştır ve halk da onu takip etmektedir.

Soru- Son olarak gazetemiz SERXWEBÜN vasıtasıyla Kürdistan halkına söyleyeceğiniz birşey var mı?

Cevap- SERXWEBÜN'a bana açmış olduğu bu olanaktan dolayı teşekkür ederim. Bu söylediklerim Kürdistan'daki gerçeklerin sadece bir kısmıdır. Şunu bir kez daha belirtirsem ki, Kürdistan halkı, son eylemlerden çok memnundur, onlardan büyük bir güç almıştır. Bugün küçük-burjuva devrim kaçkınları PKK'nin attığı bu şerefli adıma saldırdılar, “eylem yaptılar, halka baskı yapılmasına yolaçtılar” vs. demektirler. Oysa Kürdistan halkı hiç de böyle düşünmemektedir. Bu eylemler bizzat halkın isteği ve desteği ile gerçekleştirilmiş eylemler-

Devamı 18. Sayfada



Sömürgeci askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle, Kürdistan ve Türkiye halkları üzerindeki baskılar daha da katmerleşti. Özellikle Kürdistan'da durum çok daha vahim bir hal aldı. Zaten sömürgecilikle eş anlamlı olan talan, sömürü, işkence ve baskı görülmemiş boyutlara ulaştı. Kentte, kırdı, dağda, ovada; kadın-erkek, genç-ihitir, suçlu-suçsuz denmeden, tek suçlu Kürt olmak olan binlerce insan işkencehanelere alınarak, bir çoğu sakat bırakıldı veya öldürüldü. Bunlardan bir kısmı rüşvet karşılığında serbest bırakılırken, bir kısmı da direnmeleriyle gerçekten devrimci birer okul olduğunu ispatladıkları cezaevlerine dolduruldu.

Ben de bir PKK sempatzanı olarak, gördüğüm işkenceleri, Türk sömürgecilerinin barbarlığını, vahşiliğini ve korkaklığını anlatmaya görev bildim. Ancak hemen şunu belirtmek isterim ki, bana yapılan işkenceler, PKK partizanlarına yapılan ve Kürdistan halkının yaşamının bir parçası haline gelen işkencelerin yanında bir halk deyimiyle "solda sıfır" kalır.

Sömürgeci kolluk kuvvetlerinde köyüme yapılan bir operasyon sonucu yakalanarak ilçeye götürüldüm. Akşama kadar ne için getirildiğimi bilemeden bekledim. Akşam kararlık bastıktan sonra, kapatıldığım daracık, küf ve pislik kokan hücreden alınarak, birinci kattaki bir odaya götürüldüm. Sayısını hatırlayamadığım kalabalık bir asker-polis grubu vardı. Bütün soruları soran ve onların sözcüsü niteliğindeki polis bana hitaben "hakkındaki herşeyi biliyoruz. Arkadaşlarının hepsini yaladık, bülbül gibi konuşurlar. Sen de sakat kalmak veya ölmek istemiyorsan, bildiğin tüm şeyleri söyle..." dedi. Ben, arkadaşlarımla kimin kast edildiğini bilmediğimi söyleyip ne anlatmamı istediklerini sorunca, sonradan polis olduğumu öğrendiğim asker kıyafetli biri suratıma çok sert bir yumruk attı, 180 derecelik bir dönüş yaparak, arkamdaki duvara yapıştı. Mutlaka boksör olmalı diye düşünürken, aynı tarzda bir yumruk daha yedim. Yumruğu atan polis hızını alamayacak ki, bıyıklarını yapıştı ve bir tutamını çekip kopardı, ancak o yumrukların etkisiyle olacak ki, hiç acı hissetmedim.

O anda yine, sözcüleri niteliğindeki polis yanıma yaklaşarak ajanlık teklifinde bulundu. Kimseyi tanımadığımı, bu yüzden isteklerini yerine getiremeyeceğimi söyleyince, çeşitli rüşvetlerde bulundu. Para, okul, iş, işyeri, Avrupa, kadın, vs.. Daha devam edecekken, söyledikleri midemi bulandırmıştı, reddettim, kimseyi tanımadığımı tekrarlayınca "pekala sen istedin" deyip, bir başka odaya alındım.

İşkence başlıyordu. Aç kırtlar gibi saldıracak, beni soymaya çalıştılar, sonra vazgeçip yalnız belden aşağı kısmını soyarak yetindiler. Hepsini bir taraftan vurmaya başladı. Jopların değdiği yer hemen morarıyordu. 10-15 dakika sonra bir şey bilmediğimi söyleyince, sırtüstü yatırılıp, ayaklarım falaka sotasına geçirildi. Jop ve sopalar peşpeşe indirilince iradem dışında bağırmağa başladım. Üç grup, ikişer kişi halinde sürekli dövüyor, gruplar değişirken sözcüleri konuşup, konuşmayacağına soruyordu. Bir ara bana "bilmiyorum, tanımıyorum, görmedim dışında ne söylersen sana işkence yapmaktan vazgeçeceğiz" dediler. Kabul ettim, ama daha ilk soruda (Partizanların nerede olduğunu sormuşlardı) "bilmiyorum" deyince daha da azgınlaştılar. İşkence bir müddet devam ettikten sonra, yakalanan ve çözülen bir unsuru yanıma getirerek, "bak bakalım tanyimusun" dediler. "Tanımıyorum" deyince, çözülen unsur "yalan söylediğimi, kendisini tanıdığımı ve kendisine çeşitli konularda yardımcı

olduğumu" söyledi. Psikolojik olarak ilk darbeyi yemiştim. Daha dün kadar uğrunda ölüme gidebileceği davaya ihanet etmişti. Tekrar vurmaya başladılar. Bu sırada çok yumuşak sesli ve iyilik timsali olduğunu ispatlamaya çalışan bir polis ile çözülen unsur sürekli telkinlerde bulunuyor, konuşmamı istiyorlardı. Dayanamayarak çözülen unsura küftrettim. O sıra zayıf unsurun gözleri doldu ve geri çekildi, şaşırılmıştı. Bunun üzerine polisler daha barbarca üzerime atılarak tekme-tokak dövmeye başladılar. Bir yandan da "ulan sen onun... kadan oluyorsun, o konuşuyor, sen de mi direnmeye kalkıyorsun" dediler. "Sendemi" kelimesi benim için umut olmuştu, demek direnen insanlar vardı. Falaka ve meydan dayagı devam ediyordu. Islatılan zemine su dökülüyor, üstünde yürütülüyordum. Sırayla meydan dayagı ve falaka arka arkaya geliyordu. Bir ara jop ve sopalar öyle sert inmeye başladı ki, artık daha şiddetlisi olamaz, diye düşündüm. Ama o anda joplardan bir tanesi yavaş vurmaya, sinirler de buna uyarak gevşemeye başladı. Ardından yine sert, yine yumuşak. Sinirlerim alt-üst olmuştu, acıyı daha fazla hissediyordum. Bir ara sözcüler "şimdilik bu kadar yeter, seninle sonra ilgileniriz" deyip, dışarı çıktı. O sıralar gece yarısından çoktan geçmişti. Oradaki polisler çok sakin bir sesle "ayakkabılarını giyebilir miyim?" diye sordum. Hepsini duraksadı, sonra kızgınlıkla küftetmeye başladılar, "... çocuğu, sanki o dayagı biz yemiştir". Sevincim sonsuzdu, onları psikolojik olarak yenmiştim, ayrıca bir şey söylemediğim için sanki gerçekten dayak yememiş gibi rahattım.

Elbiselerimi giydikten sonra, elim kelepçelenerek bir jipe konuldum. Oradaki polisler "seni götürüp öldürecekiz, yazık değil mi sana, bari kendine acımıyorsan ailene acı" gibi laflarla etkilemeye çalışıyor, ben ise onları dinlemiyor, sürekli olarak "sende mi direniyorsun" kelimesiyle, zayıf unsurun gözlerinin dolmasını düşünüyordum. Kendilerini dinlemediğimi görünce vazgeçtiler ve en içrençe şeyler anlatmaya başladılar. Öyle adice şeyler anlatıyorlardı ki, onlara karşı olan nefretim daha da arttı. Jip hareket ettikten bir süre sonra köye gittiğimizi anladım. Ama köye 10-15 dakika uzakta durarak, sabah olmasını beklediler, çünkü gece köye girmeye cesaret edemiyorlardı. Bu davranışları bile bu ülkede yabancı olduklarının ve zora dayalı olarak kaldıklarılarının en açık bir ifadesiydi. Beni arabadan indirerek dipçiklemeye başladılar ve sürekli olarak kaçmamı istedikler. Her biri bir yarıdan "kaç, kaç, kaç" diyerek zorluyorlardı. Bir ara iradem dışında kaçmak istedim, ancak elim kelepçeliydi, ayrıca da gündüz olmak üzereydi. Nereye gidebilirdim ki? O sırada sözcüleri olan polis "akıllı davran, kaçsaydın seni uracak, kaçarken vuruldu veya üzerine bir tabanca atar, çatışmada ele geçti derdik" dedi. Şimdi işkencelerde öldürülenlerin yolları, nehirlerde cesetlerinin bulunuşunu daha iyi anlıyordum.

Sabah köye girdiler, ancak beni köyün dışında bir yere çıkararak dövmeye başladılar. İsrarla PKK partizanlarının yerlerini söylemem isteniyordu. "Bilmediğimi" söyleyince, dayak faslı devam ediyordu. Bir ara sırtıma yediğim bir tekmeyle yüzükoyun yere uzandım. Elimdeki kelepçe saatime çarpmış, saat kırılmıştı. O tekmenin değdiği yer yara oldu ve izi ikibuçuk yıl sonra bile görülebiliyordu. Otomatik silahlarla sağma-solama atış ediliyor, öldürüleceğim iddia edilerken, psikolojik işkence uygulamaya. Kurşunlar saçlarını yalayarak toprağa saplanıyordu (yere yatırılmışım). Geçici bir süre o sestten dolayı işitemez olmuşum. Ama kendi kendime güliyorum. Çünkü bu sadistler işkencenin herşeyi yapabileceğini sanıyorlardı. Aynı anda hiçbir şeyle ilişkisi olmayan köylüler, benden fazla işkence görüyor, bağırıyorlar yer-gözü ineliyor. Bir ara çözülen unsuru yanıma getirerek, beni ikna etmesini söyleyip, ikimizi başbaşa bıraktılar. O zaman hiç unutmayaacağım şu konuşmayı yapt. Ağlamaklı

bir sesle "ben dünyanın en adi insanıyım. Devrim şehitleri ve direnen insanların yaratıcı değerlere ihanet ettim. Kendimden utanıyorum. Arkadaşlar direniyor (birkaç arkadaş toplu yakalanmıştı), sana da direnme demiyorum, diren, sonuna kadar diren. Beni senin yanında öyle bir tarzda konuşmaya polis zorladı, içten değildim. Eğer olur da bir gün bırakılırsan, yerin şerefli insanların yanında, Partili yoldaşlarının yanında olmalıdır" demesi üzerine etkilendim. Bu unsur düşmana teslim olmuştu, zayıflıklarını kullanan düşman kendisini teslim alabilmişti, ama geçen süre içerisinde yaptığının çok iyi bilincine varmış ve bu yüzden pişmanlık göstererek, tekrar devrim safılarına kendisini kabul ettirmeye çalışıyordu. Gözlerinin dolmasının nedeni buydu. (Bu unsur daha sonra kendisini Kürdistan halkına ve Partiyeye affettirmek için cezaevinde direnmeye başladı.)

Polisler bizi çağırıldıklarında aynı tavrımı tekrarlayınca, çözülene bir-iki yumruk atıp "sen onu direnmeye teşvik etmişsin" dediler. Bu kez de soyularak, dikenlerin içine atıldım ve tekmelemeye başladım. Dikenler her yanıma batıyor, dayanılmaz acılar veriyordu. Bir ara askerin birinden beni tekmelemesini isteyince, askerin sert bir tarzda silahını kavradığını gördüm. O anda işkenceci şef Ahmet Eryiğit adındaki polis koşarak yanıma geldi. "O benim adamımdır. Siz ona karşımazsınız" deyip, elbiselerini giydirdi. Ben yine psikolojik bir oyun olduğuna sanmış, pek önemsememişim. Oysa gerçeği daha sonra öğrendim. O sıralar polisler boş bir sinyal kalmış ve işkence durmuştu. Öyleye doğru köyden çıktık, ama bu kez Bingöl'e gidiyorduk.

Bingöl'de konulduğum hücrede direnen PKK partizanları vardı. Bir kısmının gözleri bağlıydı. Benden direnmemi, Kürdistan halkına ve onun davasına ihanet etmememi istediler. Sanki yeniden doğmuş gibiydim. Bu güçlü, kararlı devrimciler düşmanın tüm teknik olanaklarına karşı direnebiliyor ve sömürgeçliği mahkum ediyorlardı. Zayıf bir-iki unsur dışında partizanları bağlı oldukları düşünceye sahip çıkıyor ve direnme yolunu seçiyorlardı. Kısa bir süre sonra onlar yanımdan alınarak, hücreye yaşlı köylüler getirildi. Bunlar da en az bizim kadar işkence görmüşlerdi. Nedenini sorduğumda "benim bir oğlum devrimcidir, yani APO'cudur, getir teslim et diyorlar. Bana böyle işkence yapıyorsun, oğlumu görseler havada parçalarlar. Deli miyim ben. Bunu onlara da söyleyince daha çok dövdüler" dedi birisi.

Ertesi günlerde, birgün tuvalete gitmek istedim, ancak yapılan falaka işkencesi sonucu yürüyemez haldeydim. Hücredeki yaşınlın yardımıyla tuvalete gitmek istersen, kapıdaki nöbetçi çok sert bir tarzda köylüyü içeri taktı. Ben kendisine tek başıma gidemeyeceğimi, birinin bana yardım etmesi gerektiğini anlatmaya çalışırken, yumuşak bir tarzda "ben ederim" dedi. Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

- Niye sana o kadar işkence ettiler?
- PKK'lilerin yerini söylememi istiyorlar.
- Peki yerlerini biliyor musun?
- Kendileri de biliyorlar ki, ben bilmiyorum. Ama sırf kendilerini tatmin etmek için işkence ediyorlar işte.
- İnan bana, sana köyde işkence yapıp-larken dayanamadım. Tekmelemem için ısrar etselerdi, önce polisleri tarar sonra da kendime sıkdardım...

Beni tualete götürdü ve yine onun yardımıyla hücreye geldim. Yalnız bu ara gözetimci çok sayıda insan olduğundan (25 kişi kadar) her gün işkence görmüyordum. Daha doğrusu sıra gelmiyordu. Birgün yukarıya, birinci kata işkenceye götürüldüm. Çınlıplak durumdayken, polislerden birisinin karısı bana bakıp güliyordu (2. ve 3. katlarda işkenceciler oturuyordu), utançtan kıpkırmızı oldum, nasıl davranacağımı şaşırdım, elimle kendimi kapatmaya çalışıyordum. Ancak kendimi toplayarak asıl utanması gerekenlerin ülkemizde zora dayalı olarak duran ve bu insanlık dışı uygulamaları yaptıkları olduğunu düşündüm.

Sedye gibi bir yere bağlandım. Ve manyetonun bir ucu ayak baş parmağıma, diğer ucu vücudumdaki her noktaya sırayla değdirilerek, akım verilmeye başlandı. Acı dayanılmaz gibiydi. Çıkardığım sese ben bile inanmıyordum, o ses benim miydi acaba diye. Bağırılar çarşı ortasında duyuluyor, ancak dönüp bakan bile olmuyordu. Çünkü işkence sesleri artık Kürt halkının yaşamının bir parçası haline gelmişti. Uzun bir süre devam ettikten sonra bıraktılar. Çok sustum, su isteyince güldüler "olur verimiz" deyip, gözlerimi tekrar kapattılar. Biraz dolaştırdıktan sonra bir yere kapatıldım. Çok pis kokuyordu, ayrıca gözlerimin bağlı oluşu nedeniyle başım çatılarcasına ağrıyordu. Kimsinin olmadığını sanıp gözlerimi hafif araladım. İşkence odasının yanındaki tualeteyedim. Gözlerimi açtım, su içmek istedim. O an tekmelelere yere düştüm. Meğer askerin birini nöbetçi dikmişler. Akşama kadar aç ve susuz tuvalette kapalı kaldım.

Bazı şeylerin açığa çıkması sonucu PKK sempatzanlığı olduğumu kabul etmeye karar verdim. Yine işkenceye götürülürken, kendilerine "PKK sempatzanıyım, ancak herhangi bir çalışma yürütmedim" dedim. Sevinçlerin sonsuzdu. "YEMİ YUTTU" diye birbirlerine müjde veriyorlardı. Keşke yerin dibine geçseydim, diye düşündüm. Ardından başka talepleri gelmeye başladı. Kimi tanyıyorsun? Nasıl PKK'lı oldun? vs. vs.. Belli şeyleri söylemenin bir çözüm olmadığını anladım, ve bunun dışında bir şey söylemeye karar verdim. Azgınlaşmışlardı, sanki daha da acımasızlardı. Falaka, meydan dayagı, elektrik şoku birbirini izliyordu. Ama konuşmayacaktım, her işkenceden kalkıştı, kendimi rahatlatmaya ve mutlu hissediyordum. Yine bir gün yaralı bir arkadaş tuvalete götürmek istedim. Tuvalet yasaklanmıştı ve hücrede yapmamız isteniyordu. Zorunlu olmadıkça hücrede yapmamaya karar verdik. Nöbetçilere baktım, görünürlerde yoktu, tuvalete gittik, dönüştü koridorun kapısı açıldı, PKK ve devrim düşmanı, TKİP üyesi olduğumu söyleyen nöbetçi içeri girip bizi dipçiklemeye başladı. Ağababaları Türk sömürgecilerinin sadık birer uşağı olduklarını bir kez daha kanıtlıyordum.

Diğer PKK partizanlarına yapılan işkenceler daha uzun ve acımasız oluyordu. Bağırılarını dinlemek bile korkunçtu, elimle kulaklarını kapatıyor, duymak istemiyordu. Ama o yiğit insanların ağzından "PKK'liyiz, bununla gurur duyuyoruz" dışında laf alamıyorlardı, hiçbir zaman da alamadılar.

Bir ay boyunca Bingöl'de poliste kaldık. Sürekli fiziki işkence görmesek de her saat işkenceydi. Bir ay sonra Elazığ'a götürüldük ve bir kısım PKK partizanlarıyla birlikte tutuklandım. Benim için yeni bir dönem başlıyordu.

Cezaevine gidersek işkence biter, diye düşünüyordum. Yanıldığını anlamam için fazla bir süre geçmedi. Tutuklanan bir grup savaş esiriyle birlikte cezaevine götürüldük ve hücreye konulduk. Her gelen gardiyan hangi örgütten olduğumuzu soruyor "PKK" deyince, "başka örgüt bulamadınız mı" deyip gidiyorlardı. Fotoğrafımız çekilip alınırken, "hazır ol" da durmadığımız için sert bir tekmeyle elim dizime yapıştı. Ama tekmeyi vuran titriyordu. O anda acıyı unuttum, çünkü bu barbarlar eli-kolu bağlı da olsa PKK'lı adından bile korkuya kapılıyorlardı. "HOŞ GELDİN" dayadından sonra, koşullara konulmak üzere tekrar aşağı indirildik (üst kat idareydi). Bir hafta boyunca ekme verilmedi. Diğer savaş esirlerinin ekmelelerini yapıyor. Ancak çok az olan yemek ve ekme doyurucu olmuyordu. İki kişiye bir kepçe çorba, günde bir ekme. Doynunca yiyeceği devrimci yoktu. Zaten cezaevinde devrimcilerin fiziki olarak sağlıklı tek bir insan bile yoktur. Zor bela doktora kaldırıldık isse, "size bir şey olmaz" veya "acı patıncanı kırığı kırılmaz" diyerek, hastalık ne olursa olsun, ister tüberküloz, ister mide rahatsızlığı olsun, aspirin ve D vitamini dışında hiçbir ilaç verilmemektedir. Yemeklerin kalitesizliği söylendiğinde "askerlerle

aynı yemeği yiyorsunuz" diye cevap veriliyordu. Gerçekten de gardiyanlara sorduğumuzda bize nohut gelmişse, onlar da nohut yedik diyorlardı, ama gerçek bir gün açığa çıktı. Yemek olarak pilav gelmişti. Yağlı, salçalı ve boldu. Şaşırdık, aradan 10 dakika geçmeden çavuş gelip "yanlışlık olmuş, o bizim yemegimizdi" dedi. Evet, isim olarak aynı yemeği yiyorduk, ama ayrı kazanlarda pişiyordu. Zaten çok az olan yemekler de bazen sade su, bazen de birkaç kaşık taneydi, tanelerin leblebi gibi yendiğini söylesek hiç de abartmış olmayız.

Poliste yapılan sistemli işkencenin tersine, cezaevinde kaba dayak atılırdı. Özel seçilmiş gardiyanlar, acımasızca ve ölüme vuruyorlardı. Koğuşlarda 3 kişi bir yataktaydık. Su çok azdı, normal süresi 15 günde bir olan banyoya bazen 2 ay götürülüyorduk. 24 tabak sayıncaya kadar 24 jop yiyiyorduk. Dayaklar hiçbir neden olmaksızın keyfi atılırdı. Tek amaç yıldırmak, teslim almak. Ama savaş esirleri burda da eşsiz direnmeler göstererek teslimiyeti yere çaldılar.

Birgün boş yemek kaplarını çıkarmak için koğuştan çıkarken, 15-20 gardiyanın saldırısına uğradım. Kendimi koruyamıyordum. Her taraftan jop, tekme, yumruk geliyordu. Yere düştüm, yerde de dayak atmaya sürdüler. Kendileri yeterli görmüş olacaktı ki, sonra vazgeçtiler. Kendimi zorla koğuşa atabildim. Bu tarz dövülmelerde Mazlum GÜLER adındaki Dev-Sol sempati 4 Mart 1983 günü katledildi. Yine sudan bahanelerle koğuşlara toplu olarak saldırılıp, komalık edilinceye kadar dövülüyorduk. Bazen artık neden bulunmadığının, dışarda bir gardiyan sanki dayak yemişcesine bağınıyor, kimin bağırıldığını anlamayan direnişçiler, tepki gösterip, kapılara vurunca içeri girilip, "işyan çıkıyorsunuz ha", denip dövülüyorduk. Bu dövülmeler esnasında birçok kişi ölümden döndü.

5 Kasım tarihinde (1981) koğuşlara saldırdılar, tutuklular dışarı çıkarılıp dövülmek istendi. Ancak tutukluların kolkola kenetlenmesi sonucu çıkarılmayınca içeri gaz bombası atıldı. birçok savaş esiri bayıltılarak, dışarı çıkarıldı. O güne kadar görmediğim sayıda gardiyan üzerimize atılarak, rastgele vurmaya başladı, birçok arkadaşın kafası, burnu kırıldı, bizleri yere yatırıp üzerimizde tepindiler. Bunun sonucu poliste yara olan sırtım kanamaya başladı ve yara daha da ağızlaştı. Tutuklular çıkarıldıktan

sonra, gardiyanlar boş koğuşlara girerek, ranza ve televizyonları kırdılar. Nedenini daha sonra anladım ki, devrimcileri yalnız dayakla teslim alamayacağına anlayışın somurgeciler, isyan süsü verip cezalar yağdırarak, yıldırıma çalıştılar. 110 kişi 2 yıl 9 ay ile 3 yıl 2 ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldı. Fakat sivil cezaevine götürülen devrimciler tünel kazıp dokuz kurtulmayı başardılar, bu onlar için büyük bir darbe oldu, ve cezaevlerine (sivile) gönderdiklerine ve ceza verdiklerine pişman oldular.



Cezaevi Eylül 1982'de acı bir haberle çalkalandı. Kürdistan halkının önderleri, kahramanları, yiğit devrimciler, direniş önderleri Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve bir grup savaş esiri şehit düştü. Bu durum yalnızca PKK'liler arasında değil, diğer tüm grup ve kişiler arasında üzüntü yaratmıştı. Bu eşsiz insanların eylemini desteklemek ve zindanlardaki katliamları protesto etmek için açık grevlerine başlandı, İdare şaşkına dönmüştü. 9 gün sonra Ankara'dan gönderilen bir kişi cezaevi yöneticisi olan yüzbaşısıyla cezaevlerini dolaşarak, olaydan üzüntü duyduklarını belirtip, Diyarbakır'a protesto yazısı gönderdiklerine ve cezaevinde işkenceyi kaldırılacaklarına dair söz verdiler. Diyarbakır'a protesto yazısı gönderme dışındaki sözlerini tutmadılar ve işkenceler bir ay geçmeden yeniden başladı.

Bir çocuk kanştırdı kitabı
Çevirdi sayfaları
Kürdistan tarihinde
"Kızıl Direniş'i" okudu
Sonra ayağa kalktı
Direniş saygı durdu
Ardından düşündü
Kürdistan
Tarihte
Zifir karanlıkların
Çatlaqlarından akan
Güneş sızıntısı
Newroz ateşidir!
Saçılır konar tüm dünyaya!

miz teslimiyeti yere çalan ve kahreden bir düşüncedir, ve yine bilmiyorlardı ki, biz bu direnişin ruhu tarihimizden ve direnerek şehit düşen yoldaşlarımızdan alıyoruz.

Mazlum GÜLER adındaki devrimci sempati 4 Mart 1983 günü katledildi. Faruk, bir gün devrimciler arasında girdi ve girdiğine pişman oldu. PKK'li savaş esirleri onu çembere alarak, konuşmaya başladılar. Bir PKK'li savaş esiri kendisine "işkenceci, katil ve namussuz olduğun, kendisinin mutlaka cezalandırılacağını" söyledi. Dizleri titreyen üstegmen yerine oturarak, ağlamaklı ve titrek bir sesle, söylenilen tüm şeyleri kabul etti, bir daha cezaevine uğramayacağına söz verdi. Gerçekten de bir daha uğramadı. En güçlü olduklarını hissettikleri cezaevlerinde bile PKK'liler karşısında titreyen, yalnız teslimiyetlerinin gözünde kahraman kesilen bu zavallılar, varlıklarını

daha ne kadar sürdürebilirlerdi ki?

İkibüyük yıl süreyle kaldığım Elazığ cezaevinde, bu tür uygulamalarla sık sık karşılaştım. Bir hafta süreyle kötü dayak yemeyen, kendisini şanslı sayıyordu. Tüm baskı ve zorluklara rağmen, başta PKK olmak üzere, birçok devrimci ve yurtseverin direnişleriyle Elazığ cezaevi, devrimcilerin eğitildiği, sınıandığı bir okul olduğunu kanıtladı. 2,5 yıl sonra hakkında tutuklu kalmam için yeterli maddi kanıt bulunmadığından ve istenilen cezanın büyük bir kısmını yatıttığım için tahliye kararı verdiler.

Gerek tutuklu olduğum sırada, gerekse serbest bırakıldıktan sonra, yapılan işkencelerin nedenlerini düşündüm. Kendisini uygar diye nitelendirenlerin böylesine ilkel ve insanlık dışı olmalarının nedenleri neydi? Anladım ki, yıllardan beri halkımızı yoğun bir talan, baskı ve sömürü altında tutan Türk sömürgeciliği, gelişen devrimci mücadele karşısında aciz kalmış, ekonomik sorunlarını çözemezmiş, hatta daha da derinleştirerek, bir çıkmaz içerisine girmiştir. Bu bunalımlarından kurtulabilmesi için, Türkiye'deki ilerici muhalefeti ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini bastırması, yoketmesi gerekiyor. Ancak bunu da yapabilmesi için açık faşist zora ihtiyacı vardı. Çünkü daha önceden denedikleri sivil maskeli iktidarlar bu sorunu çözemezmiş. Biz biliyoruz ki, faşizm halkları baskı altında tutan finans kapitalin en gerici, en şoven, en kanlı iktidar biçimidir. Ve yine biz biliyoruz ki, faşizm, kapitalist sömürgeci sistemin en son başvurduğu, en son dayanağı olan bir sistemdir. Yani, sömürgecilik yaşamak için işkence yapmak zorundadır, kan dökmek zorundadır.

Ancak toplumsal işlevini tamamlayan kapitalist-sömürgeci sistemi, hiçbir işkence yöntemi kurtaramaz, bunalımların derinleşmesini önleyemez. İşkence, yüzlerine uygarlık maskesi takmaya çalışan sömürgeciliğin içgüçlerinin ve çürümüşlüğüne kanıtınan başka bir şey değildir. Ve bu kokuşmuş kök düzen, yürütülen devrimci mücadeleyle yıkılacak, sömürgeciler döktükleri kanda boğulacaklardır.

* Kahrolsun İşkenceci Faşist-Cunta!

* Yaşasın Kürdistan Halkının
Şanlı Önderi PKK!

Bir PKK Sempati 4 Mart

İlk devrimci silah sesleri gürledi. Hem de öyle bir gürleme oldu ki bu, faşist-askeri yönetime yerinde sarılsdı; yankısı sadece Kürdistan ve Türkiye ile sınırlı kalmadı, dünyanın dört bir yanında duyuldu.

Çeşitli haber ajansları, 15 Ağustos gecesi Eruh ve Şemdinli ilçelerinde silahlı eylem yapıldığı haberini verdiler. Ve bu eylemleri yapanların "Apocu militanlar" ya da "Kürdistan İşçi Partisi Eylemcileri" olduğunu eklediler. Olayların dışarıya yansımaları önleyebilmek için faşist askeri yönetim hertürlü yayına sansür uyguladı ve bu nedenle olaylar kamuoyuna tam olarak öğrenilemedi. Buna rağmen, gerçeği yansıtmazda da verilen sonuçları şöyle: olaylarda 3 sivil, 7 asker, 1 subay ve 1 astsubay yaralandı, bir asker öldü; bir başka kaynağa göre ise 5 ölü 9 yaralı; Eruh Kaymakamı ve Belediye Başkanı olay sırasında tutuklandı ve sonra serbest bırakıldı; eylemciler belediye hoparlöründen halka hitaben bir konuşma yaptılar, afişler asıldı, bildiriler dağıtıldı, duvarlara sloganlar yazıldı; askeri depo soyularak mevcut silahlara el kondu; cezaevi açıldı ve tutuklular serbest bırakıldı; vb., vb.

Aynı zamanda dağıtılan bir bildiride, "Kürdistan Kurtuluş Birliği'nin kurulduğu, bunun PKK önderliğindeki silahlı kurtuluş güçleri olduğu" belirtiliyor ve halk kitleleri faşist-sömürgeciliğe karşı aktif mücadeleyle çağınıyordu.

Besbelli ki ortada planlı ve örgütlü devrimci bir eylem var. Siyasal bir gösteri, devrimci bir güç gösterisi yapılmıştır. Esas olarak halka hitap edilmiş, çarpışmalar ise bunu engellemek isteyen güçlerle çıkmıştır. Eylemler, kapsamlı olarak çok yönlü ve zenginidir, ayrıca derenin içine sahiptir. Güçlü bir siyasal etki yapmıştır; devrimci silahlı eylemlerin hedeflemesi gereken güçleri belirlemiştir; ayrıca taktik açıdan canlı, öğretici ve çok yönlü pratik olmuş, paha biçilmez dersler sunmuştur. Silahlı çarpışmada insiyatifi elde tutmanın, planlı ve örgütlü olmanın, bir anda ortaya çıkıp derhal kaybolma yönteminin başanlı sonuçlar verdiğini göstermiştir. Belki eylemciler bundan gereken tüm dersleri çıkaracaklardır.

15 Ağustos eylemcileri faşist-askeri yönetime ciddi bir darbe vurmuştur. Nitekim hükümetin başı, 16 Ağustos günü yaptığı basın top-

Di Tekoşına Serxwebûn û Azadiya Kurdistan da PÊŞMERGE'nin 6. sayısında yayınlanmıştır.

DEVİRİM YAŞIYOR!

lantısında, "12 Eylül öncesi durumun yeniden ortaya çıkması tehlikesi var" diyerek korku ve telaşını açıkça ifade etmiştir.

Olaylar, sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de pratik siyaset açısından yeni bir durumdur. Siyasal savaşında bir dönüm noktası oluşturu. 12 Eylül darbesine ve faşist-askeri yönetime karşı esas mücadele alanında ve onun anladığı dille gerçekleştirilen ilk ciddi eylemdir. Faşist teröre karşı halkın devrimci tavrı ve devrimci siddeti ortaya konmuştur.

Besbelli ki bu eylemler, sadece Kürdistan'da değil, aynı zamanda Türkiye'de de devrimi temsil eder. Böylece devrim, bir siyaset olarak, toplum bir yaşam ve kurtuluş yolu olarak pratikte en geniş kitlelerin karşısına çıkmıştır. Bu 1980'den beri ilk defa gerçekleşmektedir. Bindiği gibi, 12 Eylül darbesiyle iktidarda zorla el koyan generaller cuntası, burjuvazinin yeni bir yönetimi olarak, bir faşist-askeri yönetim olarak kendisini toplumun karşısına dikmiştir. Kendisi dışındaki hertürlü siyasetçilere yasak koyarak bir faşist-askeri rejim örgütlemeye girişmiştir. Daha sonra "sivilleşme" sahtekarlığı ile kendisini birkaç parti biçiminde ortaya koymuştur. Böylece "genişleyen" siyasal ortamda yeni bazı partilerin daha kurulmasıyla çeşitli burjuva kesimler kendilerini siyasal arenaya ve toplumun karşısına çıkarmış olurlar. Yine Türkiye ve Kürdistan'da hertürlü devrimci siyasal örgütlenmenin eskenleri beri yasak olduğu herkesce bilinir. 12 Eylül faşist-askeri darbesiyle geliştirilen karşı-devrimci savaş ile, her türlü devrimci örgütlenme dağıtılmış, ezilme ve böylece devrim öldürülmek istenmiştir. Böyle bir süreçte, küçük-burjuva devrimci-demokratik, yurtdışındaki bazı siddet gösterileriyle ve bazı televizyon yayınlarına girmekte kendisini toplumun karşısına çıkartmak ve devrimci ol-

duklarını böylece göstermek istemişse de bu yöntemler tutmamış ve pratik bir sonuç vermemiştir. Umut bağladığı yöntemler tutmayan küçük-burjuva siyasetçiliği giderek yozlaşmış, dağılmış, çürümüş, umudunu burjuva "liberalizm"e bağlayarak ve onun bir kuyruğu haline gelecek devrim davasından gerçek anlamda vazgeçmiştir. Böylece Kürdistan'da ve Türkiye'de devrimi yaşatacak tek güç olarak proletarya devrimciliği ortada kalmıştır. Proletarya devrimciliği, bu süreçte, yurtdışındaki ideolojik-politik çalışmalarıyla, faşist saldırılara karşı direniş eylemleriyle ve cezaevlerinde kahramanca direnişleriyle kendisini göstermiş, devrimi politik olarak yaşatmış ve geliştirmiştir. Bu gelişmelerin bir devamı olarak ortaya çıkan Eruh ve Şemdinli eylemleri, Kürdistan'da (ve de Türkiye'de) proletarya ve emekçi kitlelerin, bunların devrimci siyasetinin, proleter devrimciliğin, devrimin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi ile Türkiye Demokratik Halk Devriminin esas mücadele alanındaki pratik eylemlerle 1980 sonrası toplumun karşısına çıkması demektir.

Artık gelecek, toplum içindeki yoğun politik-örgütsel çalışmalarla, çeşitli politik güçler arasındaki siyasal-askeri savaşla, devrim ile karşı-devrimin amansız savaşıyla belirlecektir. Devrim politik-örgütsel ve askeri bir güç olarak yaşıyor, onu öldürmeye ve tasfiye etmeye, karşı-devrimin hiçbir mihrakının gücü yetmemiştir ve gelecek onun olacaktır.

Bitirirken, eylemlerden kaynaklanan iki noktaya daha değinmek gerekiyor:

Birincisi; karşı-devrimle ilişkili. Eylemlerden sonra Eruh'a giden 18 kişilik "yüksek yönetime heyeti" içindeki işçileri Bakanı, konuşmasında şunları söylemiş: "Unutmayın ki, biz

sizin hükümetiniziz. En kısa zamanda Eruh'u bir cennet yapacağız."! Birinci cümle ne "garip" değil mi? Hiçbir hükümet yetkilisi Türkiye'nin herhangi bir yerinde böyle bir cümle kullanır mı? Bazı gedikli "solcuların" garip bulacağı bu sözler, açık gerçeğin karşı-devrim tarafından ifade edilmediğini gösteriyor. İkinci cümle ise halk kitlelerine yönelik ciddi bir tehlike oluşturuyor. Karşı-devrimin "şeker ve kamçı" politikasının, sözle şeker vadeden ve fakat uygulamada katliamları dayatan Türk sömürgeciliğinin şekerliliği oluyor. Bu sözlerin uygulamada vahşi baskı, zulüm ve katliam olacağı kesin bir gerçektir. Bu gerçekte, yeterince bilmeyen halk kitlelerine devrimciler tarafından kavratılmış, duyarlı ve tedbirli olunmalıdır.

İkincisi; burjuvazinin sadık uşaklığıyla ilgili. Bugün, yani 19 Ağustos sabahı, başka ajanslardan aldığı habere göre eylemi gerçekleştiren örgütün adını çıkıp bu noktada sıkıyönetim komutanlığını dilini kullanarak haberi veren ve kendi muhabirlerinden henüz haber alamadığını söyleyen TKP'nin Sesi, henüz bilgi alamamış olduğu bir olay üzerine dolandırılmış bant gibi kesin yorumu bastı. Şunları söyledi: "Bu tür olaylar emperyalizmin ve faşizmin işine yarar. Kritik olan bölgede Mayıs 83'teki gibi olaylar gelişebilir. Bunlar Kürt ve Türk halklarının çöküşüne karşısıdır." vb.

Bu sözler, faşizmin ajanslarına değil, "devrimci" ve hatta "komünist" olduğunu söyleyenlerin ağızlarına söyleniyor. Kırk yıl çalışa burjuvazi böyle sadık usak yetiştirebilir miydi? Ama diyeceksiniz ki, altmış yılda yaratmış işte.

Faşist-askeri diktatörlüğe 80'den beri en güçlü pratik darbeyi vuran bu ilk eylemler, emperyalizmin ve faşizmin işine yarıyor mu, Kürt ve Türk halklarının çöküşüne karşısıdır(!). Hiç garip karşılamayalım, Olaf Plame'nin ve benzerlerinin kucağında oturanlar başka ne söyleyeceklerdi ki?

En azından bu alçakça sözleri ve sahiplerini yerlebir etmek için bile olsa, insan, daha çok çalışmak ve devrimci görevlerini mutlaka başarıyla yerine getirmek istiyor!

19 Ağustos 1984

A.

Libvaziyên 15ê Tebaxê kû di demekî de –bîlî imperialîzm alîkarî bêsînor dike sazûmana leşkerî a mêtînga faşîst û hercûre terora dij-şoreşê ê harûhov li hundurê welat û pîkolî û kedxwarîya bêtîxûş ser gîrşên çê çetîn û xedar dibê û weke dema derbasbûyî hilweşandin û bihevrexebatkarî li hemberê bizava şoreşgera demokratîk tabêgotin tê zordan û paldan û bi taybetî mina bin şew û hoyên koçberî de, digîjîye nijadperestîya reformistîya burjuwa û xwe dipalîne, her babet xwesî- parî germûzî dibê û dakû li nav sêfên partîyê û li derî van refan pejilandin, rizî- bûn û herifandinkarî bihijînin taxên ne- hafî dîtin, karûbar xwe lezandine-, hatin birêvexistin, ne tenê dengdan û danezana pêvajokî nûjînin. Libvaziyên 15ê Tebaxê, ji bona qulqirina tariyên faşîzmê kû li nav- çên Tirkîye û Kurdîstanê tên palandin wextekî beyanê ne, ji bona serfiraziya ber- xwedana netewî a bişecr, li Kurdîstanê aşîkarên xwedira ne û ji bona dîroka te- koşîna PKK a kû paldayê Marksîzm û Leninîzma şoreşgerîye, xwedîyê têdayî û mana domanekî berez û bîrûmete.

Karbidestîya mêtîngera faşîsta ku serê çar salane ti zagon nasnekirîye, dakû rewşa pikolî û kedxwarîya diyar binixîmîne, bi dekdûlabinê mina “zagona-bîngehî”, “partî”, “parlamento” hwd. danezan dakûyan da ku derbasbûna demokrasîyê bi çakûpaki mîsagor bûye. Reagan jî, kû ser rêya, bibe Hitlerê împerîyalîzmê herroj gaweî din pêşveçide, pesna jêhatîya generalên Tirkên faşîst dida, wanan bi terzê çakûjêhatitirên jî tevgerên dij-şoreşê yê li seranserê cihanê pêşkêşkirî û didanasan, serde jî bêzîdan alîkarîya bêşînor dida wan. Ev livbaziyên, di domenekî de kû generalên faşîst, bo bîngeh kirina faşîzmê gawên jêhatî kû hêk nekarîban zellî bûn ditîn, pêkaniye û biwê serxweş bûne, li derveyî û hundurê welat jîr û jêhatîbûna xwe bi herkesî bidin deravindan de qona-xên mezin bidest anîne û vêna ne tenê li ser împeryalîstan, noker û bihevrexebatdarên wan, lê li ser hêzên çep û jî dane dalandin, karê hilweşandina hêzên çep de, qona-xên pêwîst paşxweve hiştine, hatin birêxistin, hewceya baş bûn fahmkirin û mana wan yê diroki kû wan bûn têgîhtîşin. Ligel wê nedefete kû aqşionên bicîh hatin, bi awahîkî rast, dirist, xwedîbingeh, qeç, vefarsî û ligora manan wan, bûn fahmkirin.

Divê demwexta ku tû serokatîya kevnare (klasîk), ne tenê li Kurdistanê Bakûra-Rojava, li hemû perçên Kurdistanê nekarîye bihevrexebatdarî paşî xwe dabihêle, bihevrexebatdarîya girêdayî mêtîngerî û împerîyalîzê Tekoşîna Berxwedana Netewî a nûjen re, giteki nûwe, an aşkartî-neke sexlem û jidandî, ji bo bêzanî ku wê bi kîjan bîrdozî (îdeolojî) û rêzaniyê (polîtîka), ev wê bialîfrê ye. Aqşonên 15ê Tebaxê ne tenê hew tenha hebûna gelê me didin aşkartî û nasdan, herweha dakû gelê me têkilî nasdanên xetûxêza rizgarîya netewî a hemdemî bibe, îspatên nûh bi mîrxasî û keleşî şamîdîdin. Ev giş, gîrînge bi tîrkezi rastûxas meji û bîran de bîn kolanîd û cîhkirin.

Partiya me ne ji ber xwe hat wê pêvajoyê. Çawan ku bin rewşên serdarîneke (inkar) netewî a gîrşirî û fêris, hoyên civakî yê nê qels, melisî û sekînî dijiyan, hezîna civaka me an civata me ji serî hejtin, bînin lihevketibûn û li dihejv xizt û proveq bibûn û xeribî dawûdûz, bîrdûz û kovevanîya şoreşger ketibûn –belê ev herweha berjewendî wan yê zîkmaî û kaakilî bixwe bûn–, û bîvî gerejî hatibûn enîşekî kû xwe bixwe nedikarîn êdîna nasbikin, bîngehî ideolojîk yê Partiya me hatibin avêtin û çawan ku; ev pêşketîna bextîyar û mîhrîvan destpêkê de piçûk dihat qîmkirin, lê mana wê gava dirokî piştê hatibe fahmkirin û dişa çawan ku; danezan û dengdana partiyên şoreşger bo Kurdistan, bêmejîftî hatibê qayilkirin û dema vejînanîna partiyên wêşîna li hemberê dijîmînen mêtînger hêj nehatîye, “wê bibe sedemên qîrkirina û vebîrandînan” hatibe gotin; û kîlaka, partiyên hêj nekarîbûn navên xwe diyarbikin, derketin holê, bilezûzeb navên xwe guhîrandibûn; û çawan ku; bin şert û şîrûten, hin dorûkes diangaştin (îddîa dikiran) ku rêkxistinêke bi etîketa partîkî

**LIVBAZÎYÊN 15ê TEBAXÊ,
TEKOŞÎNA BERXWEDANA ME A NETEWÎ DE,
DESTPÊKÊN DANEZANA PÊVAJOKÎ
NÛJENÎN!**

socialistî(dehsal emrî ne, lê encex piştî
polis nas û bernaamecî (program) wan
derxist pêşberê, li derveyî welat xwe îlan-
kiribin û ev yek ji xwe huner û karekî-çak
hesibandinib, bixwedanê dinvîdaz û
xwedîrûmet li Hêlwan û Sêwrekê derketi-
bin û pêre ji bi vekirina sing li ber her-çûre
zehmetî û zoriyan, danezana politîk a
Partiyê hatibe nasdan û ev bi kîjan fîde-
karî, hogorî û canmerdî û bi gemşûsera li
dijî çê de hatibe pêkanîn, nasîne; û çawan
kujî; grînge ev giş bi hemû kêmasî, xeletî û
qezencên xwe yên dirêkî bên têgîstîn;
wûsa ji bi eynî terzî, hewceye ku liwaziyên
15ê Tebaxê jî, ji ber çavan bên borandin û
li ser wan bê danûstandin.

Di van talên ku tê, serdestên burjuwên nûn yên diroka çinen jordestên Tirk ê hemdemî, bi rewşekî dirêjtirîn, sazûmana leşkerî anîn serkar, berî hertîştî bi grani li hemberê Berxwedana Netewî li Kurdistanê kar bidestgirtin û li dijî afirandarkarê vê berxwedanê—hêza pêşengsa wê PKK— bi destpêka salên 1980 pêde, karûbarên mîna piçikî, qirkirin, hingavtin û vebirandin gihandin merhelên ku diroka mirovatî de hinkar û minakê wan kêm bê ditin û wusa bikaranên de, lawên gelê me yên serbilind, hêja û hogirtir Mazlum, Kemal û Hayrî—yan, berxwedanên ku hevalên wan neyîdandin hol û pêşêş kirin. “*Em de ji bir-dozê xwe bernadin, diwê pêtiê de, emê li hemberê hemû leystokên we ku hûn di xwazîn pêkêbînin, birawestî*” gotin û bi selan, sîngên xwe li ber hingavtînan jidanî diragirtin. Vê yekê bi bedela dayîna serên xwe pêkânin; ev rêhavalên ku heryek bi xwe nîşana xweragirtin, şêwr û birûraya PKK û lihemberê xwespariyê, berxwedan anîn niçetî ku êdin nikare bêbîneftî kirin, bi wî awahî keleporên berxwedana di-roka me yên buha û mezinîr, li şun xuwevê hiştin. Di hengan û serborî de ku, keleporên bivî rengî hatine dewrgirtin û li ser vî esasê li derveyî welat jî, bîlî herbaet çepêr û zehmetiyên dijwar, amadekariyên berxwedana netewî bikûrkirin û biryarî-tir birêvestixistin, û cûnta faşîsta Tirk dakûvê gavê rawestîne û pûçbûke, piştigirî û nokerên xwe yên derveyî û hundurî dide tevgerandin û bi hêzên çep yên rûçik-niximî (rûçik-maske) û azîzên terora eşkere, leystok û êrîşên bêaman li dijî Partiyê dilivîne de, avêtîna vê gavê, ne tenê keda wêrin (mêrxasî) û canbexşîya fêrise, welêwê kîfûdiyare ku keda xetekî konevaniya rastî ye. Nexasim, aqsiyên 15ê Tebaxê dişa aşkartin ku, ger xezekî rêzaniya vê-rast nebe, tîha bi qînyada xweragirtinê, desthiladanê û fidakariyê, ne gengaza jir-ûjêhatînen çak an jî serkeftin pêkêbînin.

Divê dîma aloziyê de, kû hêzên çep jê derbasdînin, proveşkan û hilweşandkariya neyê ditîn û neyê nasin, hel palandin. Ji vî metirsi (tehlûkê) tenê hin xêstîninê mêm, karin xwe xelasbînin. Lewma, bi taybetî li girtîgahan ta dawî, berxwedanên nayîn hişan tiran bilindînkirin. Belê dîsa jî, burjuwaziya Tirk, hilweşandkarî û pejlîandina xwe li ser tevgêrên şoreşgerên demokratîk, karî bigihîştinê girtûxanên gewre. Divêt jî biran dernekeve, ji ber kû Partiya me behtir ji her hêzî li dijî hilweşandkarî û pejlîandîne xwerigirtî, dijmînan jî karûbarên xwe li hemberê Partiya me, ger li girtîgahan û ger jî li derve, gihandin pêlîk û derecên dijiwartirin.

Dakû qewz û gavên berxwedanê neyin avêtin, pişengi û biraybêti ji ser qada Awrûpa, xebatên behîşmeji bikarhatin. Roşmanekî de kû, bona bi dijî reş-zilûmata faşîzmê, çîrûskên (şefeqa) berxwedana dema nûh bêavêtin, li hemberê zehmetiyên derîhiş, sing û bejn hat ragirtin û bi gorinkirina şoreşgerên bêhejmar, li ser rêça vî dawûdêzê pêşveçûn pêkhat, ne hesanî bû kû, li pêşberê bayê xwesiparî û îxaneta (bêbextîya) ji vî dirhat, bêtir rawestandin. Degeya ivana xwe a xwerû nê

besit rêzgerkin û li welatên tê dijin de, jiyanê xwe a koçberiya belengaz û rûswabîngê û geranî bikin, ji xebatên bêmejlî û bêxetê êrîşî Partiya me kirin, belavok li dora belavokan weşandin û belavokirin. Ew "îtîfaqên pîrfraz", ji bona van sodên xwe yên xwerû û yekta, birêvebirin. Ev bextreş û xainên ku, bi kirirandina bunyada (gewde) rêkxistinîgeriya xwe bixwe û taybetî bi rêvebirina îxaneta adî û dilreş li beramberê berxwedanên li girtigahan, têr nebûn; da-ku gûnêhên xwe veşêrin û dijiyêriya ku ger ji rêfê rêkxistinîtan van derxwe bidewîsîn, hej fermanên sîfte bo bêdengkirina PKK hatin dayin de, me badihewa êrîşî van gatin berxwedanê kirin.

Hêjabûn û giranbuhatîya vê gava berxwedanê, ku demekî de, bawer û goman-dikaran pejrandin û hilweşandkariya bi-karhatî daxwaza xwe —kû dijiwartir ji xe-batên wûsa yêrî dîroka tevgera sosyalîst û şoreşgeriya demokratîka Tirkîye de ye-hat avêtin; gelek mezinê. Vê gava kû bi dehhezaran kes evîn û hêvîdariya berxwedanê li girtîgahên berdemawî zinde digrin de, gihandina dengê berxwedanê ê awaz û xurt ba wan, têdayî û manekî kû xwede hil-digire. Disa, bo kesên bêhejmar yêrî sosyalîst û demokrat re, hevqas eşkere dengdana (îlankirina) heyina gengaz û rêhebûnê berxwedanê, ji bona bizava şoreşgera demokratîk û sosyalîsta Tirkîye re jî, bidesta-nîna û qezenceke pir bûha û mezinê. Ev berxwedan, bi taybetî ser bingeha li erdê îstîsna sosyal-şoventî, reformîstî, oportu-nîstî û revîzyonîstî pêşveçûye; keleporên tevgera komunist a 60 salan —ger pir hafî-gihîştî nebûyîn bin jî— yên li ser esasên derivandina heqîqeta gelê Kurdistan dewr-girtiye; xelekên berxwedanê a kû ji Dr. Hikmet Kivîlcimli'yan ta dirêjî Mahî, Deniz û Îbrahîm'an dibê, avadike; û pêre jî, ji bo tevgera şoreşgera-demokratîk û sosyalîst a kû, bîli tewayî bizutnawên per-çiçandinan, kû burjuwazi, bi destpêka sa-la 1980an pêde, bi destê generalên faşîst li dijî dilûcegera gelê Kurdistan birêvedibe —ser rikna bilindkirina ala xwerağirî-pêşketîfê yî ji bo tevgera şoreşgeriya xortan —ê van panzdeh salên vê taliyê-bicihanîna girîngiya berpirsiyarîyê bixwe-ye.

Pir eşkere tê zanîn kû, li Kurdistanê
pikolî û kedxwarî bi terzekî sext û dij-
wartirîn diqê, dakû netewek bê tunekirin û
wî milletî, pêtişk û nîrxekî de -kû jê ve-
gerandin tunebe- bigrin, mêtîngerên Tirk
bi pêvendi û girêdanên xwe yên hundurî
derveyî ve, gişanî him û qewetên xwe bi-
kartîngî; bihevrexebatkariya ji qurna-
nî maye, jehra lihevhatina bi neyarên re,
bin cilikên (libasên) nûjen û bi avahiyên
gelek metîstir, ji nûhvede diversîjê û di-
xwazîn bi gotînen weke "dem nehatîye"
gelê me, herdem bin rewşa paşmayîtir ji
xelqên gêtî (çîhanê), bigrin û bihêlin. Belê,
dîde heyama kû, dikarê bê gotin, li seran-
serê çîhanê gelekî dilbend (kole) tê ne-
maye de, tişteki bawerî û sernêrîyên sitû-
xwarkar kû hêj xwesparî û mirina qetî, bi
me dipalînin, kû pêşkêşî gelê me bikin, ê
din nemaye. Xwûdankar û xwediyên van
dîtinan, kû dibêjin "ne çaxê liberxwedanê
ye, wê xusar bide gelê me", dikarin bona
jiyanê xwe yên reben, sefil û tiwetwe
bidamandinin, bi temamî sekretêr û endamên
navendiyên rêkxistinên xweve, wext bi
kû jîngariya wî bi Awrûpa peyda bikin. Ji
bona wan, wext bi berxwedanê tuneje, lê
bo wê jiyanê çepel û bêsecer, dem qeç-
pijaye. Dema ew, wê jiyanê xwe û kû serm
û fihetî belavdike, didomînin, peqandin û
afirandina berxwedanekî serbijor û bi fi-
razmendîkî wûsa şabîldiyê, rûmetevî-
nîyê! Û ji ber kû, ev gav ser xeta ber-
jewendê gelê me a serxwebûn û azadiyê jî,
demekî rûmettir datîne holê, manekî hêja
dixede dadilidigre.

Her tekosîna berxwedana netewî. dest-

pêkê de xwe bi gavên piçûk davêjê pêş. Ev gavên destpêkê kû li Vietnamê, Kubayê hwd. de jî jinkirin, li gora qama livbaziyên 15ê Tebaxê nepir xurttir û pêşveçûyîtirin. Aqsiyonên 15ê Tebaxê, ne tenê li dorhêlekî welatê me, li çarhêl û cîgehên welatê me, bi rengekî dijar û serfiraz, tîn meşandin û pêre jî, lew ser bîngehên amadekariyên zexm birêvedîçin, ne encam, lê bo pêşkêti-nê jî niha û pêde, encex destpêkên xwe-nas û sergiranin. Nexwe, livbaziyên 15ê Tebaxê, kû diroka tekoşina berxwedana netewî a gelê me de gitekî nûhne, daxuyanî dikin kû, wê najhibin gavên diroka me, yê timorî bi neynî û binkeftinî dawipêhati-bûn. Ger îro, artêşên dijmin bi hêzên lêş-keriyên gerreza (girsegir) êrişî vî gavê dikin û bîlî vî gîstêberê (seferber) nikari-bin yek militan tenê jî bidestbixin, ev aş-kartî dike kû ceng û berxwedana jî niha û pêde wê hêj leztir û bi mana pêşvebiçe. Partiya me, bi vî pratîka xwe carek din aşkart (îspatkir) kû, bêtî pişt bi derfetên derveyî bêgêrîdan, berxwedana ser bîngehên hîma xwe bixwe bêajotin, jêhati û qadîrê çîye.

Xudanê partî û xeteki wûsa, kû li pêş-
çavê dinê û gelê me, dilawerî û wêribûna
berxwedanêkî bîvî rengî —xwedisecer-
dimeşênê û rêdelîliya wê xweragirtinê di-
ke, bûyîn, zikmaka serfiraziya serxwe sa-
zimandî dike. Ev rastî, hewcejiya sehki-
rina li dû kaniyên hima bingehî dide der û
pêre jî, pêşketinên xwe li ser wê destikê
dilezênîn, dipalîne. Bêgûman, ev gav wê
ne yê pişengê bê û ne jî yê tali be. Liwaa
ziyên 15ê Tebaxê, bo xebatên fêrîs yên bir-
dozî, konevanî û emelî —kû Partiya me
hejta niha birêvebêr û gihand wê gitê— re,
bingehên xwedîra, ji bo karûbarên zexm-
tirîn yên atiyê, amadekirin. Nexwe, pêşî de
birên gelên me yên kedkar û welatperwer,
hemû birên kû li dijberê cunta faşistîn,
zorhewceyê hêrsûrtiya xwe kû serê sedsa-
lane dîlan de kombûyê, li dora wê gavê
behtir tûbjûkî û xwe aqtiştir tekîlî karûba-
rên rêkxistinkirinê, perwendekirin û zanis-
tiya ser wê rîknê bikin, çihên xwe van
sefan de bigirin.

Livbaziyên 15ê Tebaxê berî her tiştî, pêtiika jor a hêrsûgera gelê me, a kû gihîşt-
 ye nîrxên nayîn ingaştinê (tesewurkirin) û rojbiroj behtir diwar û zêde dibe û bi
 hêrsûgera zanistî, rêkxistinbûyê girsegir, a kû Partiya me li pêlkhên banîdev de ama-
 dekirîye xwe girêdidê ye. Ewa kû li vir dibe-yek û zêde zman, ne tenê berrabîn, ber-
 xwedana rêkxistinbûyî û heyfhiildane. Niha, zanistî û rêkxistingeriya sosyalîzmê
 û hêrsûgera gelê me yekitîti jêhati û çak birêvedibin; tiştê li jor qala wê dibe jî, ev
 yeke. Yekbûnek halo kû wê hatina wê ronibe, lewma xwedî-siûd û xwediyê tê-
 dayikî xwedî-tuxm û secere. Belê ev gavên, bi mana pêşketinê biwî awahî, ger
 bi balaziravî bîn dorfirehkirin, hingê wê berdwamî jî pêkêbtin. Hêviyên diûrx
 yên gelê me û haziriyê bêtirs yên Partiya me, şanikîr û wê şanîbikîn kû, ev berxwe-
 dan wê berdwamî be.

Jivê kêlîyê pêde, bersîva hêjatir ji bo pîkolîya faşîstî bênsaf, talankirina bêdawî û kedxwarîya dij-mirovî ku ser gelê me tê palandin, tenê bi seranser xwedî li vê gavê derketin, alîkarîya wê kirin û bi hemû hîma berdest an ji dest tê, bi wê re yekbûn pêkanin ve, dikarê bê dayin. Partiya me divê vê bersîvê, bi behtir rêkxistina van xebatên xwe —kû tenê nimûnêkî nûn ji wan pêşkêşkir— û taybetî bi xebatên xurtir —yên binkevî nebin— bide. Ji bona hîma têkîlîya bi gelê me re, ser vê bingeşê zexmîr bibe û yekîti behtir pêşbikeve, divêt kombûna birûbawerî bigihîjne niq tîn bilindtîrin. Herçûqasî Partiya me gavekî wisa bişew û ezîmkartîr pêşvebibe, wê hemû militan û dilxwazên xwedî-partî jî, jêhatibûnên xwe derxênin merhelên ezamî û wê gavên xwe yên berxwe danê bavejîn gîten nehatin dîtin; dakû wê hengama dîroka me, ser rîya xweragirtina netewî, bi rabûnekî zexm têkûzbikin. Partizan û sempatîzanên Partiyê, wê xwe li nav xêzên hazîrîyê berxwedana netewî a zanyarî û sazîmendbûyî, mîna polayê bijîndin; her gund, eşîr û malbata welatê me biqûbîlîbûn bircekî xweragirtinê û bîvî awabî wê tucarani bîjir nakin. Kû dîroka me

de, serkeftina xwe paldaye hîma zikmakî, hem xwedî-derfete û hem jî, garantiya bingehîna û ku diçe serfirazî û zaferê ye û evêna bi pratîkên xwe yên rojeroj, yeko yeko aşkartî bikin û bidin nasîn.

PKK, bi aşkartina, xweragirtin li seranserê Kurdistanê, li ser esasên nûh yên berxwedana netewî a nûjen, behtir dikare bêbîlindkirin, wê şanî bide kû, wê ji bona yekîtiya tevayî gelê me a ser rîkna berxwedana netewî, xebatekî pêwîst dikare pêk-bêne, wê şanî bide kû, xeta reformîstî-xwe-sipara lihevhatkar ne mafê jîyanê ye, wê şanî bide kû, li pêşberê tekoşîna berxwedana me a netewî, a ser bingehên nûh bilinddibe, tukes nikare raweste û bibe çeper. Îro pêwendî, têkîlî, hevkarî û alîkariyên qurnê (sedsalê) li derheqê gelê me pir nelêhatîne û ser de jî, bi nederivandin û nenaskirina tekoşîna gelê me, bizanati an nezani nîkarê layê xwe a hilweşandkar paşxweve bihêlê, li hemberê wê heqîqetê gava gelê me ser bingeha hîma xwe a zikmakî şoreş bike û bersiv bi berxwedaneke lêhatî û layîq pêşvebibe, wê lêkarî û tesîrên hewce li wir jî biafirîne û daxwaza xwe ji qurnê bistêne. Wê ne tenê aşkartî bike kû hikm û ferwariya li derheqê gelê me hatiye dayîn xeletê û wê ne tenê pêqayil bibe kû nederbasbûna vê ferwariyê bide bandan; sadirsê li beravajê wê, wê şexsem bi pratîka herroja biborî de, bi terzekî aşkar, bide palandin û derivandin kû bi hêzên şoreşgerên navnetewan re, yekbûneke serxwe û jîdandî gengaze. Alema gişîya şoreşgera-demokratîk û pêşveçûya navnetewan, wê li derheqê wê gava gelê me a xweragirtinê, bêagahî û bîleqedarî namîne; wê bêpêwendî biqulibe têkiliyên erîni (pozîtîf) û wê bo pîrfiraziya mafê me a şoreş-pêkanîne, bawerî û alîkariya xwe zêdebike.

Rûkên vîrastî, yên ji enîşkan zivirandinê, revûbazdanê û teoriyên bihevrexebatdariyê yên bi rengê, “dema berxwedanê nehatiye, wê bibe vebirandinê”, “ji Milletên Yekbûyî, tukes me naderivîne”, “platforma navnetewan de ev kar wûsa nameşîn” ûhd niha paktîr derketne ronahiyê. Berxwedana serjor dibe –gava Tevgera Berxwedana Filistin re li ba Milletên Yekbûyî biryarenê behejmar hene û li platforma navnetewan de ji çuqasî bidest-anîn, pêkanîne zelal berçavane, niha ji hin hêz dixwazin gelê me, bi rîyên kû gelê me tucaran rûyê rizgarbûnê nabîne, bi leyistokên metirs mijûl bikin –, armancên van hêzan yên gemar û kîret kû li ser gelê me didin paldan, di qirka wan de hiştiye. Wê tekoşîna me, şûna van awahiyên pasîfîst û neyînî (negatîf) terzên şoreşgerî bide zorandin û wê hevkarîya navnetewan, bêtogin bibe encamê. Ev gava hatî avêtin, ger behtir bê pêşvebirin, wê bêtogin encamên xwe ji bidestbêne, hêjabûnêkî vê gavê a bivî rengî heye. Ev gav, serî de tevgera şoreşgera-demokratîk û sosyalîsta Tirkîye re, ji bo hemû hezên çep yên gelên cîran re– dakû nebesbûna xwe, rewşên xwe yên bi dijîmî re lihevhatinê û pejrandin û hilweşandina bi wan tê paldan, paşxweve bihêlin–, bingehêkî çak û rind derxistiye holê.

Li Kurdistanê kû –ocaxekî şoreşê a kû timûtîm pêşvedice ye–, wê hêzên şoreşger, demokratîk û sosyalîst, ji xwere hevkarîkî û hevalbendekî (mitefîk) xurt peyda bikin. Tiştê kû şoreşgeriya netewa jêrdost, ji bo şoreşgeriya netewa jêrdost nekarî pêkbîne, wê şoreşgeriya netewa bindest –Tekoşîna Berxwedana Netewa Kurdistan (TBNK)– ji bo şoreşgeriya netewa serdest bîcîhbêne. Dakû çep xwe ji lêkarî û tesîra baweriyên oportunist-revîzyonîst xelaskibin û xwe ji dûvîkbûna keleporên burjuwa, ji ra rêzgarbikin, wê TBNK, derfetên hewce pêşkêş bike, dakû xwe ji nûh rêkxistî bikin û ser bingehên şoreşgeriya rast eniya (cephî) gel a yekbûyî avabikin jî, wê bikaribe rola xwe a dirokî kû bêhra wê dikeve, bi rengêkî jî herdemî xurttir, bîleze. Li hemberê hercûre xebatên hilweşandkar û provaşonî, taybetî serpirabûn û pêşveçûna hêzên şoreşgeriya-demokratîk û sosyalîsta Tirkîye, li ser bingehên rast, wê ji niha û pêde, behtir mana û derfetên dewlemend qizençbike. Ji bona li ser van bingehan,

îtîfakê înternasionalîzma bînexêşî bê rîkkewtin, hoy û şew ji her demê behtir gihayîne; ev hoy, ji bo navandina (tayîn kirin) atîya berxwedana gelê me a serxwebûnî û yekbûnî, angî kin bêtogin, ji bona mafê çarenûsa gelê me, ji her demê dijuwartir û li ser bingehên rasttir, pêşveçûnêre endame. Rihê berxwedana 15ê Tebaxê, dakû înternasionalîzm bi serfirazî jîyanê de pêkbêtin, bû gawekî xwedî-rûmet, bi şanûşerif.

Girînge meriv silava xwe ji bona van gawên kû nikarin piçûk bîndîtin û hoyên dakû diroka me a serbîjîrî disekîni, li ser lingên xwe raweste; û disa, yekbûna tevgera herdû gelên me –kû ta niha tim bi bîjêhatibûn derbas bibû û bersîka xwe hêç ji sosyal-şovênîzmê û bihevrexebatdariya nijadperestî xelas nekîrîye– serbingehên ‘azad îro afirandîye, bike.

Şîara Partiya me a bi rengê “HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA BERXWEDANA NETEWÎ”, ê din bûye şîarekî pratîk. Mîna tuhê û karûbarên dij-şoreşê, ta niha nekarîye vê gavê bisekinin, wê ji niha û pêde jî nikaribe birawestine. Bin ala Eniya Berxwedana Netewî meşandin û jînkirin, vîca diqulibe jîyana bişerêf a gelê me. Ji niha û pêde bin ala xwesparî û bihevrexebatdarî jîyankirina şerrandin û rizîbûna netewî, nikarê bibê qeder û siûda gelê me. Ê din gelê me ji çavên xwe vekîrîye, ji bona xwe tov û bizrên jîyanekî nûh a netewî û civakî avakîrîye, angî afirandîye. Divê layê de, dorgirtina gelê me li dora Partiya xwe kû bi livbazi-yên behejmar hîm û hêvî jê girtiye û bi pêwendîkî serbilind, kû xwedî li vê livba-

ziya dawî a birûmet a Partiya xwe derdikeve, eşkere dibe kû, wê gelê me li ser kîjan rîyê bimeşe, û di pîrsa, ka dema eniya berxwedana netewî hatiye an ne, de, bi navê hakimîtiya xwe kû bi rola dileyîze, bersivê dide. Gelê me baş dizane, ê kû ji çar-hêlan tê zivirandin ne PKK, rastî ew bixwe ye û hînbûye, ê kû di şexsiyeta PKK de wê tunebibe û dawî pêbêtin, omîdên wê yên zikmakî bixwe ne. Û bi pêşkêşkirina hemû derfetên xwe bo PKK, gelê me şanîkir kû daxwaz û hîlbijartina wê çîye, û bi dayîna qîrara xwe a birra û biryara xwe, li dijî terora faşîstî çavsor, çuqas xwedî zirave. Nexwe, xas tê dîtin kû gelê me bi şîara “HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA BERXWEDANA NETEWÎ” re, hişk girêdayî ye. Hemû mîltan û sempatîzanên Partiya me yên dilgîr û hêja, aşkartîne kû, daxwaza fetisandina netewekî nav kafen de, tucaran nikare qederê derivandin, dikarin vî biryara bîmaf û bîdad, paldayî ser himên xwe yên zikmakî li erdê bixin, û ji bona vê, jê-hîyên mirovî bes û tîrin.

Ezmê mîrxasî û fidakariya mîltan-geriya Partiyê kû bi caran li pêşberê çavan hatiye weşandin û vî taliyê de jî bi giyana berxwedan û êrişa 15ê Tebaxê, behtir zelal bûye, ne tenha aşkartîye kû, Partiya me hîma motorekî a kû diroka me nûh û zînde dikê ye, herweha dengda kû xweragirtin bin hercûre hoyan de gengaze, lewma dîldariya netewî-civakîya mîletekî –şewên hengamî û dorderî çîbin bila be–, bi hêç ti şertan û hicetan nikarê bî qebûlkirin. Kesên vî rastîyê îlandikin, dakû gelê me ser bingeha hîma xwe a zik-

makî rabê serpiyan, pêşengî û serokatîya gelê me dikin. Kesên bi hîm û bawerîkî wûsa tekoşin bilinddikin, wê –mîna vî şîarê de diyar dibe “teknîka mezintîrîn însane”– jêhatîbûna mirovatîyên xwe ta dawî deynin holê; wê bizanibin tevayî xurtîya mekanîzma cengê mêtîngerî –kû mîna nikarê bî binkeftinkirin xuyan dike–, boşê derxînin, wê rola xwe a dirokî –a ser xeta yekîti û berxwedana netewî kû gelê me pê hewce ye– biqasî behra li ser wan dikeve, ta encamê bîleyizin. Dakû gelê me nav ref û rêzên Eniya Berxwedana Netewî de kombîkin û bîcivînin, wê bêtogin bizanibin, dawîya vî gava kû avêtîne, bîcîh-bênin.

Lewma! Dakû hengameke wûsa xwedîrûmet, behtir bî jîdandin, dakû yekîtiya gelê me bi pêşenga wê re, rojbîroj mîna polayê behtir zexm bibe, dakû bona vî yekîtiyê, di nav sefên eniya berxwedana netewî de manekî serxwe bî hesilandin; dakû bi sedqet, hezarqet û hêj behtir bîlindkirina ezm, fîdekarî, hogîrî, zanîstî û bîrewerî, ew diroka şerm û fedî li paş bîmine, demekî nûjen destpêbîke, û em vî dema afîrî bi serfirazî serjor bikin, herdem pêşde!

*** Bîjî Tekoşîna Berxwedana Netewa Me, a Kû Bin Pêşengîya PKK Pêşvedice!**
*** Serfirazî, Wê Bibe Ê Gelê Me, Ê Kû Xwe Nav Refên Eniya Berxwedana Netewî de, Yekdiye û Radigre!**

SÎLAVA ME, JÎ BO RÎHÊ BERXWEDAN Û ÊRÎŞA 15ê TEBAXÊ!

Li gora nûçên me ji hin kanî û ajan-sên dengûbehsan girtî, şeva 15ê Tebaxê 1984an de, bi giranî li navenda Kurdistan, li hin derûdorên Kurdistanê Bakûra-Rojava, li dijî cunta faşîsta kedxwar, refek ji livbazên berxwedanî û êrişî pêkhatine. Ev livbazi leqayî şahî û dilxweşiya gîrsên gel bûn û lêkarîkî giring li seransera cîhanê afirandin; lewma mêtînger û împeryalîst nekarin tîrs û bizdana dilê xwe veşêrin. Gora saloxên me ji hin kaniyên babetî girtin, ev livbazi bivî awahî serhatî bûne.

Şeva 15ê Tebaxê, li heremên navenda Kurdistan, li hin gund û navçên bajarên Çolamerî (Hekarî), Sêrt, Wan, Bedlîs û Mêrdînê, li dijî merkezen qereqolên mêtîngeran, hin êrişên partîzanan yên cûrecûre pêkhatine. Ji van êrişan, yên mezintir li navçên weke Eruh, Şemdinlî, Çuqurca, Şîrxex, Şîrxan, Farqîn, Silopî, Dêrika Çîyayê Mazi û Başqale, û li hin gundên dora van navçan bîcîhhatine. Ji ber serpêhatînen jêhatî tê têgîhiştin kû livbazi bi rengêkî bi plan û rêkxistinbûyî hatine birêvexistin.

Li gora nûçên ji BBC, hin ajansên dengûbehsan û saloxên gîhiştin me, eşkere dibe kû livbazîkî li navça Eruhê li dora bajarê Sêrtê pêkhatî de, qereqola cenderman leqayî agîreki fireh a çekan bûye, û yekîtiyên leşkeriyên mêtîngeran zeyîatekî giran ji can û mal girtine. Tê gotin kû bi kêmasî 5 serwan an leşkerên mêtîngeran hatine kuştin û neh jê giran, gelek jî birîndar ketine. Partîzanên livbazi (aqşon) pêkanîn, avêtîne ser girtîgahê navçê jî û hemû deriyên girtîgahê vekirine, girtî serbest berdane. Destdanîne ser çêkên li depoya qomutanîya cenderman û ser çêkên kû li derên din bûn; perê jî bi hejmareke mezin çêkên giran jî bixwere birine. Ji hopelora belediyê, demekî dirêj propoxenda devkî li pêşberê gel kirine, bîlî vî jî belavoka damezrandina HRK li nav gelê belavakirine. Qeymeqamê navçê û serekê belediyê rehî girtine, gava xwe kişandine çîyan, wanan disa berdane. Partîzanan ti zeyîatekî (xusar) nedane û piştî bi serîbirina livbaziyan, xwe kişandine parêzgehîyên xwe.

Di livbaziyan navçên din de bîcîhhatin, bi kêmasî deh leşker an serleşkerên dijîmi-

nan mirine û bi kêmasî şeş, hin serwan ketine destê partîzanan û bûne hêşîr. Hejmara hêşîran, li kuderê hatine girtin, hêj diyarî me nebûye.

Livbazi, bi hevkarî û têkîliya gel pêkhatine û leqayî keyfxweşîkî gewre bûne.

Ji hin heremên din li Kurdistan, saloxên aqşonan dîghîjin me, lê hêj îxbarên zelal berdestê me nebûne. Bes mîna ta nihan daxuyanî me bûye, hemû livbazi bi serkeftîni dawî pêhatine û partîzanên ti xusar û hunda nedane, xwe kişandine hêlên parêzgehî.

Mêtînger, Nekarî Tîrs û Bizdana Dilê Xwe Veşêrin!

Livbaziyan 15ê Tebaxê, lêkarîkî bizdehin di dilê kedxwaran de afirand. Li gora nûçên gîhiştin û hilimîn weşan û rojnaman, bi tîrsa derba girtin dîrî bûyerê, qomutanê gîrdêdana awarta heremî çûye cîhê rûdanan û bona operasyon bimeşîne, serkêşandin wêzîrê xwe girtiye. Disa, di nav wan de bîezîrê karênhûndurî Ali Tanriyar, qomutanê gelemperîya cenderman û midûrê gelemperîya hêzên-parastîne, gelek nûnerên MÎTê (Saziya Îstîxbarata Tirkîye) û komeke garana kûçîkên faşîst jî hin faşîstên bi navûdeng hatine xopanê, dakû li ser bûyerê hûrkolan bajon.

Di nav agahiyên dirêjî me bûn de, tê kişîkirin kû fîrok û jetên herbê li şer heremê difîrin û derdor kirine bin seravêtînenê gelek xedar û diwar. Bi van operasyonan, avêtîne ser navçe û gundan, gel jî lêdan û hingavtînan derbaskirine, hejmareke bilind ji kesên hêjar û welatperwer li qereqolan hingavtine. Di herema kû tê cerbên qirkîrînan bîrêdixin, mêtîngerên faşîst bîeman û bihovî êrişî gel dikin û bi hêrsa kû nikarin partîzanan bîdest bixin, gundiyan bîncav girtine, dixwazin bi rengê partîzan hatine girtin şanî bidin. Mêtîngerên bin tîrs û bizdanê, herkesê kû leqayî wî dibin, şîka partîzanekî jê dikin, û wûsa tîrsa xwe a kû ji gelê me sehîdîkin didin der.

Ji nûçên hilimîn weşanan, tê dîtin kû tîrsa ji rûdanê tê sehîkirin, tewerekî împeryalîstan a şîrkîye. Serqomutanê NATO Rogers, piştî bûyeran pêde, bi lezû-

bez hat Stenbol û Enqerê û hevpeyvînek bi Evren û Urug re pêkanî. Piştî serqomutanê NATO Rogers wûsa bîlez hat Tirkîye, li ser “hin pîrsên pêwîst yên leşkerî” danûstandin pêkaniye, lê li ser têdayiya hevpeyvîne tiştêk li rojnaman û hêlperkên weşanan diyar nebû.

Vê navberê de ajansa nûçên Almanya (DPA) vîna da dengdan: “Yekîtiyî kî qomando ji hêzên çekdarîyên Tirk, bi 4.000 kesan kû bi xusûsetên taybetî hatiye perwendekirin, bona hêzên ‘kêrîkar’ bişopîne, ji herdû tîxbûnan (gw. Îran û Iraq) 50 km. ket nav erdên derveyî.” Operasyonên bi alîkariya balafîran tîen ajotin, bîlî hêzên derdorî, tîmên jî hewayê dadîvekin ser erdê û livên qomando jî, bikartînin. Daxuyaniya û danezana qomutanîya gîrdêdana awarte, derheqê seravêtînan de, tê eşkerekirin kû li bajarên Bedlîs, Mûş, Sêrt, Wan, Çolamerî û Mêrdînê hemû bajarên navçeyî, çîya, heremên dehlûdar, her cîhên din, qul bi qul tîen sehîkirin û piştî binkeftina girtin, mêtînger daxwazên planê kû bikaribînin şexsem dan der.

Taliya rûdan û serpêhatînan, nav refên artêşa Tirk de, guhurdandinê nûh pêkanîne û qorgeneral Adnan Dogu anîne qomutanîya ertêşa duwemîn.

Cunta û bîpersîyarên sazûmanê, bi endamên MÎTê re tim xwe civandin û tê fahmkirin kû, dixwazin li dijî heremê plan û dekdûdolabên nûh pêşvebînin. Serekwezîr cunta Turgut Ozal, serekê qurmaya gelemperî Necdet Urug û wezîrêderveyî Vahit Halefoglu, mîjîyaya 22ê Tebaxê de civîneke 3 seet pêkanîn, dîre “operasyonêk li erdên Îran an Iraqê ne qale” gotin, bi vî diyarkirinê, bawerî, zen û şîka li derheqê tevgêrên wûsa behtir mezin bû.

Serekê cunta Kenan Evren jî, êrişên fîrokan yên li dijî gel jî nêzîkî qontrol û guhdarî dike û dûhev bi serekê gelemperîya qurmaya Necdet Urug re civînan pêktêne, hevpeyvîni û dîtinan têkûz dike.

Ligel van êrişan, mêtîngerên faşîst lewra sercem û encamên serkeftîne bîdestneanîne, li xopanê jî alîkî terorê dîfîreş dikin, jî hêla din jî, ji hopeloran lîstînan navan didin nasdan û dengdan û bi vî awahî tîrsandina gîrsên gel raman dikin.

“Bize yüklediğiniz suçların delili yoktur ...”

Baştarafı 5. Sayfada

sine önderlik yapılmasını istiyor, fakat bunu, devletin baskısından dolayı açık söyleyemiyor. Bu durumda, devrimin ev veya geç olacağına inanıyorum. Çünkü halk, ekonomik bunalım içinde kıvrılmakta, bir parça ekmeği dahi zorla bulmaktadır. Eskiden devlet bir verir iki alırken, şimdi yarım veriyor, beş alıyor. Halkın devlete karşı güveni yok. Eskiden orduya güveniyordu ve kurtarıcı olarak orduyu görüyordu, yalnızca polise nefret duyuyordu. Şimdi ise, orduya da nefret duyulmaktadır. Çünkü, hertürlü baskıyı ve işkenceyi yapan ordudur, bu yüzden orduya ve devlete karşı büyük bir kin, nefret ve güvensizlik var.

12 EYLÜL DARBESİ YENİ BİR YILDÖNÜMÜNE DAHA GİRERKEN SORUNLAR VE GÖREVLERİMİZ

Baştarafı 10. Sayfada

özelliğini bile taşıyanlar bir halkın kaderi ve geleceğiyle oynamasına asla müsaade etmez ve destek olmazlar. Cuntanın halklarımız üzerinde uyguladığı baskı, katliam ve zulüm 5. yılına girenken, bu güçler halka verilmiş sözlerine ne kadar sadık kaldıklarını değerlendirmek ve şimdiye kadar yerine getirmemiş oldukları görevlerini yerine getirmek; bunun için de kendi eksik ve yetersizliklerinin üzerine giderek doğru devrimci düşüncede karar kılmak zorundadırlar.

Devrim ve karşı-devrim arasında mücadeleyin kıstışı ve safların giderek aynıştığı bu dönemde, her güç kendi rengine bürünmek durumundadır. Zaten mücadelenin gelişimi ister istemez bunu sağlayacakve ortaya çıkaracaktır. FKBDÇ gibi, halklarımızın halk demokrasisi yüzünden önemli bir güç ve adım olan, bir birliğe sahip çıkmak ve ilerletilmek zorundadır. Ancak bu cephe temlinde Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadele sorunları çözümlenebilir ve faşist cuntanın yıkımı gerçekleştirilebilir. Böylesi bir cepheye sahip çıkılmasının zorunluluğu günümüzde önemi daha da arttırmış; karşı-devrimcilerin bloklaşmasına karşı devrimci bir cephe ile karşı çıkmaya zorunluluğu daha da acillicil kazanmıştır. Cuntayı içine girdiği krizde boğmanın biricik yolu her iki halk açısından da FKBDÇ'de ifadesini bulan programın gerçekleştirilmesi ve öngörülen örgüt ve mücadele biçiminin hayata geçirilmesidir.

5 - 15 AĞUSTOS DİRENİŞİ VE 12 EYLÜL CUNTASINA KARŞI MÜCADELE SORUNU

15 Ağustos 1984 günü başta Eruh ve Şemdinli olmak üzere, Kürdistan'ın 4 ilini kapsayan çeşitli ilçe ve köylerde konulan eylemlerle, KUDH'nin yeni bir döneme girişi ilan edilmiş; adeta bir bekleyiş içinde olan halkın umutları yeniden canlandırılmıştır.

Destpêk di rûpelê 17an da ye

Danezana Damezrandina Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) û Livbazîyên 15ê Tebaxê, Leqayî Şahî û Dilxweşîya Gel Bûn!

Girsên gel kû digel roja 15ê Tebaxê de refekê êrişên livbazîyan jîyanîkirin, ji belavokên hatin belavîkirin, danezana damezrandina Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) jî, pêhesiyên û bi ditina kêliya li hevîya wê bûn, hati, ketin nava jîyaneke şahî, dilanî û dilgeşî yê. Ji ber sedema kû gel di şexsiyeta van livbazîyên serkeftinê de, rih û qinyada berxwedana xwe a kû ji nûhve de zinde dibe dît, bilî her babet pîkolî, nîr û hingavtînan ezmê bîrûraya tekoşîna û xweragirtîna xwe, tûjîr kir, behtîr xwe li dora Partîya Karkerên Kurdistan(PKK) civand û hevkarî û alîkarî da bîzavê. Zexelî, bêxîretî, jîyana xwedîtirs û rojên sotîn û kovanên sedsalan, gav bi gav xwe dîqulîbênî rihê tekoşîn û liberxwedanê. Êrişên aşqîsîyan yên kû wê bidomîn, ev gîyan û bîrûraya berxwedanê, wê behtîr pêşve bibin, zexmûxurt bikin û eşkereye kû wê biqulîbe himûhêzeke ragirt.

Ev livbazî, ne bûyerên berrabûnê weke kû hin dor îddîadîkan an wê bîkînine. Ev livbazî, bi rengê keda xebatekî zanistî û rêkxistinî derketne holê. Rayên xwe ji keleporên berxwedana tevgera me digrin. Ev livbazî, bi damezrandin û sazû-

Bazî yerleri gezdiğimde; genel olarak buradaki halk, devrimcilere kin, nefret falan duymuyor, tek kurtarıcı olarak devrimcileri görüyor. Hainler ve devletle çok sıkı bağlan olanlar dışında, halktan hiç kimse devlete güvenmiyor.

Soru- Son olarak, Partimizden her hangi bir isteğinizin olup olmadığını belirtir misiniz?

Cevap- Partimiz, bazı şeyleri bizden daha iyi biliyor, bizim düşünemediklerimizi düşünebiliyor, bundan dolayı söyleyeceğim fazla bir şey yok. Yalnız, bilindiği gibi, düşman bizi ekonomik olarak da yıldırmaaya çalışıyor, bu

nedenle durumu mağdur olan ailelere yardım edilse iyi olur.

Düşman, bazı bilimsiz aileler üzerinde oynayarak; “bakın, çocuklarımız bu duruma düşüren devrimcilerdir, bugün bir aukat parasını bile bulamıyoruz” gibi şeyleri geliştirip, aileleri devrimcilere nefret eder konuma getirmeye çalışıyor. Bu tutuklu ailelerinin sömürgecilere teslim olmaması için, her alanda olduğu gibi, maddi olarak da biraz yardım edilmesi gerekir. Tabii yalnızca maddi yardım yetmez, bunun yanında esas önemlisi manevi yardımdır.

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

25 Haziran 1984

“15 Ağustos eylemleri bizim bir halk olarak...”

Baştarafı 13. Sayfada

dir. Eğer halkın desteği olmasaydı PKK bu eylemleri gerçekleştiremezdi. Halkın desteği olmaksızın bir tek karakol dahi basılmaz. Kürdistan halkı, “bizim artık kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur” demekte ve herşeyi göze almış bulunmaktadır. Bu nedenle küçük-burjuvalar hiç de halkın düşüncelerini değil, ancak kendi acizliklerini, devrim kaçkınıklıklarını dile getirmektedirler.

Ülkede halkımız mücadeleye böyle sahip çıkarken, Avrupa'da bulunan bizlere de görevler düşmektedir. Avrupa'da yapılması gereken, ülkede gelişen mücadeleyi desteklemektir. Bizlerin yolunu aydınlatan Serxwebûn gazetesinin tüm yurtseverlerce okun-

ması gerekir. Aynı şekilde, yürüyüşler, geceler vs. düzenlemek ve bütün gücümüzle bunlara katılmak gerekir. Bu tür eylemlerle ülke mücadelesine omuz verilmesi zorunludur. Zaten buradaki gelişmelerden Kürdistan halkı haberdar olmaktadır. Örneğin, Hannover-Hanau'dan Bonn'a kadar yapılan uzun yürüyüşten halkın haberi vardı. Ve bundan çok memnun olmuşlardı. Buradaki gelişmeleri duyan halk mücadeleye daha da sıkı sarılmaktadır.

Kürdistan halkının bir sözü vardır: “Şê şêre; çî jîne, çî mêre”(Aslan aslandı; erkeği, dişişi yoktur). Bu sözün gereklerinin yerine getirilmesi ve herkesin kendi görevini yapması gerekir. Ben kendi üzerime düşen her görevi yerine getireceğim. Aynı şekilde bu, hem Avrupa'dakilerin, hem Kürdistan'dakilerin ve hem de Türkiye'dekilerin yerine getirmesi gereken bir zorunluluktur.

sıradan bir yurtseverin görevi bile, tüm gücüyle ulusal direniş mücadelesi ve onun önderi PKK'ye destek olmak ve aktif mücadeleye atılmaktır. İşte 15 Ağustos direnişi, sömürgeci-faşist cuntaya karşı mücadeleyi netleştiriyor ve herkesin neye sahip çıkması gerektiğini aydınlatmıştır.

Sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformist güçleri, Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin yurtdışı kolu olan Semir provakasyonuna kanat merkten vazgeçmelidirler. Kürdistan ve Türkiye'de mücadele geliştirme cesaretini kendilerine görmüyorsa da, en azından bu mücadeleyi geliştirilen ve yüz yılların karanglığını ıyrtarak aydınlık bir gelecek yaratana lafı olmalı, onların direniş ve mücadelesine küfretmemelidirler.

İşçisi, köylüsü, esnaf ve gençlikle Kürdistan halkı! Yüz yılların karanglığına dur demenin, yine 4 yıldır bizlere kan kusturan sömürgeci-faşist cuntaya karşı savaşmanın zamanı gelmiştir. Haki'lerin, Mazlum'ların, Hayri'lerin, Kemal'lerin ve Mehmet'lerin ellerinden düşürmedikleri direniş meşalesi, bugün Kürdistan'ın dağ doruklarında alevlenmektedir. Şimdi düşen görev, kendi yürüğimizi de bu alevin hanıyla meşale haline getirmek ve bütün gücümüzü seferber etmekti.

Sonuç olarak; Kemalizm, 12 Eylül'le birlikte içine girdiği çöküş ve çürüme sürecini durduramıştır. 15 Ağustos direnişi ise bu süreci geri dönlümzer bir noktaya getirmiştir. Kemalizm 60 yıldır sol'a karşı uyguladığı “ezme ve satınalma” politikası iflas etmiş, açık yüzü teşhir edilerek, bizzat PKK'nin geliştirdiği direniş temelinde boşa çıkmıştır.

Sömürgeci-faşist cunta 5. yılına girenken, böylesi ağır sorunlarla dolu bir yük taşımaktadır. 4 yıldır zorla engellendiği çöküşü, artık kaçınılmaz bir noktaya gelmiştir. Bu noktada, tüm görev TDH ve KUDM'ne düşmektedir. KUDM kendi payına düşeni hem de en fazlası ile geliştirmektedir. TDH de kendi rolünü oynamaya başlamalı, halklarımızın ortak mücadelesinin bir gereği olan FKBDÇ'ye ve programa sahip çıkarak, onu geliştirip, güçlendirmelidir.

(pasîfist), bizdan, ji doz vergerokî, îxanet, xwesiparî û bihevrexebatdarî, bi erdê re bike yek û bipêçerîyê, wê rêkxistingeriya liberxwedanê ji zexmbibe û bona avakirina Eniya Berxwedana Netewî, wê rîkn û bîngehên jîdandî û dijwar pêkbêne.

Her babet zordanên mîna provaqasîonî, hilweşandkarî, pejiilandin, xerakirin, rîzîbûn, belavbûnê wêd. yên kû ji hundur an jî derve tèn, wê bi jîyana xwe a pejiilî leqayî husranê bibin, him û qudreta tu kesî nîkarê wan, jî encamên wan ê bêderfet, xelas bike.

Ê din rîya jîyan û hebûnê, tenê berxwedane. Hemû rîyên din, rîyên bihevrexebatdarî û xwesipariyê ne. Kesên xwe li dora ala xweragirtinê balafandine, wê afirandina atîya xwe a xwedîrûmette, cîhê xwe yên bişeref û berze bistênin. Kesên nav herî û gemara xwesiparî û îxanetê xwe çikandine, wê di nav wê kîretê de bigevizin û bifetisin, wê sôç û gunehên xwe yên dirokî bi heç tiştekî nikaribin biniximîn û wê li pêşêrê şoreşê, hisaba kirinê xwe bidin.

* Hezarcaran Silav Bo Kesên Ala Berxwedanê Destgirtine û Tîrs Berdidin Dilê Dijmin!

* Silav Jibo Rihê Berxwedan û Êrişê 15ê Tebaxê!

* Silav Jibo Partizanê Kû Li Banîdevên Çîyan Şerdike!

Lîqel van, gava ev livbazî, bêmeli

ERMENİ "TEHLİKESİNİN" YENİDEN GÜNDEMLEŞTİRMESİNİN ARDINDA ...

Baştarafı 2. Sayfada

tekarar ikilemi tekrarlamak istemektedir. Ve her bakımdan Atatürkçülüğü başarıyla oynama iddiasında olan cunta, bu konuda da başarısına güvenmektedir ki, son derece yaratıcı bir iş yapmışcasına veya önemli bir icatda bulunmuşcasına bu politikaya sarılmakta, gölge kabilinde bile tehlike olmayan bu meseleleri en büyük tehlike olarak emekçilerin karşısına çıkarmakta ve sonuç almaya çalışmaktadır. Cumhuriyetin kuruluşunda böyle bir nedenin de payı vardı. Ancak günümüz koşullarında bu tehlikenin olmadığı açıktır. O halde, bugün Ermenilik, Rumluk tehlikesine sarılmak kadar demagogik bir propaganda türü olabilir mi? Açık ki değil. Ancak, Türk emekçilerinin bilinci burjuvazi tarafından tarihsel olarak çarpıtılmış, onlar her zaman Ermeniliğe, Rumluğa karşı kin, öfkeyle doldurulmuşlardır. O halde, yine bu silaha sarılmak, yararlanılabileceği kadar yararlanmak bu sınıfın çıkarı gereğidir."

Emperyalizm ve NATO'nun çıkarlarıyla da denk düşen TC'nin bu politikası gereği, görüldüğü üzere Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin adından bile söz edilmez ve hatta bir çete biçiminde gösterilmek istenirken, Ermeni tehlikesi tüm halkın karşısında birleşmesi gereken bir sorun olarak öne çıkarılmıştır. ABD Temsilciler Meclisi ve Senato Komisyonu tarafından alınan son karar sonrasında cunta basının sıradan bir izlenisiyle bu gerçekleri görmek için yetecektir. M. Ali Kışlalı, 16 Eylül tarihli yazısında, alınan bu karar karşısında Türk yetkililerini soğuk kanlılığa davet ederken, aynı zamanda ABD'yi de Türk-ABD dostluğuna zarar verecek girişimlerden kaçınmaya çağırarak ve "yimesirlik, beklenilemez, henüz Çankaya'daki köksünde sukunet içinde gelişmeleri seyreden Cumhurbaşkanı'nın da sesini yükseltmesi beklenilebilir. O takdirde başka önlemler de gündeme gelebilir. Çünkü bu durum ABD askeri yardımına da benzer, Türkiye için var olma sorunudur" demektedir. Ve yine hemen her yazıda, Türkiye'nin ABD'ye sunduğu havaalanları, askeri sahaları ve ulaşılırları açıkça söylenerek, eğer Türkiye'nin bütünlüğünü tehdit eden tehlikelere karşı TC sonuna kadar desteklenmezse, bu ulaşılırlar bir kez olarak kullanılacağı belirtilmektedir. Söz konusu tehlikenin adı "Ermeni sorunu" konulmuş olsa da, yazılan ve söylenen herkes Kürdistan diye okuyup, böyle anlamak durumundadır. TC bugün, son günlerini yaşamayan sancıları içerisinde. Uşaklıkta bile sınır tanımayan ve her şeyleriyle kendilerini ABD ve diğer emperyalistlerin kucağına atmış olan Türk hakim sınıfları, yaranın her gün biraz daha derleşmesi ile iliklerine kadar duydukları korkulu sancıyla, efendilerinden medet ummakta ve Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini ezmek için verilmiş olan ortak karara sadık kalmaları doğrultusunda, onların sadık kalacaklarını bile bile, feryat etmektedirler. Oysaki, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin bu konuda fazlaca feryat etmesine hiç gerek yoktur. Dün Ermeni halkını kılıçtan geçirirken, ABD ve diğer emperyalist güçlerden nasıl sonuna kadar destek almış ve yine bu katliamları insanlığın bir utanç belgesi olarak söylememesi için bunlarla nasıl bir ortak çabanı yürüttüğünü yapmışsa, bugün Kürdistan halkına karşı açtığı imha savaşında da bu suç ortakları onunla sonuna kadar beraber

olacaklardır. Bunu kendilerinin de bildiği açık bir gerçektir. Ama, halklarımız ve dünya kamuoyunu sergiledikleri bayat bir oyuna inanacak kadar gözü kapalı sanmaları da bir gafletten başka bir şey değildir. Bugün herkes bilmektedir ki, Kürdistan'da bir Ermeni sorunu değil Kürdistan halkının Ulusal Direniş Mücadelesi vardır. Cunta ve emperyalistler tarafından yapılan hazırlıklar, bu hareketi bastırmaya yönelik savaş hazırlıklarıdır. Ve açık ki, bu kanlı plan ve oyunlar, hiç bir biçimde saklanamayacak, hiç bir demogoji gerçeklerin üzerini örtmeye yetmeyecektir.

"Sıcak" Bir Ziyaret...

Baştarafı 6. Sayfada

lerini belirtmişti. Türkiye'deki demokrasinin Konseyce de onaylandığını söyleyen Özal, F.Almanya'daki Türkiye aleyhtar siyasi faaliyetlerinin durdurulması için çabaların artırılmasını istemiş ve bunun tersi bir tutumun ilişkileri içerisinde anlamsız olduğunu belirtmiştir. Şu açık bir gerçektir ki, 1980 sonrası siyasi iltica akınına uğrayan F. Almanya'da siyasi ilticacılar üzerinde geliştirilmek istenen politika, istenen amaçlara ulaşmamış ve tüm çirkefliliyle defşire edilmiştir. Militan özen tüketilme çabalarına karşılık, PKK'nin dayattığı militan devrimcilik bu sahada ki oyunların boşa çıkılmasında temel bir rol oynamıştır. Siyasi ilticacıları ve işçi kitlelerini ülke devriminden uzaklaştırarak, ekonomik ve bir takım kültürel sorunlarla boğma amaçları, bu yönlü çabalara ve yoğun propagandalara rağmen, PKK direnişçiliğinin militan setine çarparak sonuçsuz kalmış, bu görüşlerin savunuculuğuna sonunanlar da teşhir ve tecrit olmuşlardır. Almanya ve Türkiye arasındaki görüşmelerde, ele alınan konulardan birinin de bu olması kaçınılmazdır. Ve açık ki bu da, ülkede gelişen mücadeleye doğrudan bağlıdır. Alman emperyalist güçleri TC'ye, sınırları içerisinde ve hatta dışında, ulusal direniş güçlerini ezmesi için her türlü askeri ve siyasi desteği sağlarken, bunun Avrupa'ya da yansımaları olası değildir. Kürdistan'da gerçekleşen ve tüm dünyanın dikkatlerini bir kez daha Kürdistan'a çeken 15 Ağustos eylemleri sonrasında denk gelen, bu samimi ziyaret, düşünen her kafanın birçok soruyu birden sorması için yeterli bir nedendir.

TC ve FAC, kanlı bir ortaklık içerisinde. Bu kanlı ittifak kendisini her düzeyde yansıtmaktadır. Sonuçları tüm bölge halkları açısından çok ağır olacak olan bu ilişkinin teşhir ve tecriti, demokrasi güçlerinin başta gelen görevidir. Özellikle F. Almanya'daki demokrasi güçleri ve ilerici çevreler, Alman burjuvazisinin Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu sahasında üstlenmiş olduğu bu kanlı rolü kesinlikle defşire etmeli ve uygulamalarına izin vermemelidirler. Özal'ın son Almanya ziyaretinin bu kanlı yüzünün ne kadar görülebileceği de bu noktada önem kazanmaktadır. Yapılan protestolar ve sınırlı da olsa Alman kamuoyundan gelen tepkiler, bu ittifaka karşı küümsemeyecek adımlar da olsa, açık ki geliştirilmesi gerekmektedir. Belirtelim ki, bu, sadece halkımızın ve Türkiye halkının çıkarlarının bir dayatması değil, insanlığın zorunlu bir dayatması olmaktadır.

Parti Önderliğimize Yönelik Saldırlar Sonuçsuz Kalmaya ...

Baştarafı 1. Sayfada

denen, suikast ve kompo girişimlerinde bulunurken, öte yandan da "sol" maskeli kollan vastasıyla aynı saldırıları değişik biçimlerde sürdürmüştür. O böylece, önderliği imha etmeye ve bunu basaradığında ise iftiralarla gözden düşürmeye gayret etmiştir. Yaratığı ajan örgütler vastasıyla gerçekleştirmeye çalıştığı imha planı, 1977 yılında Haki Karer yoldaşın katledilmesiyle açığa çıkan sömürgeci burjuvazi bugüne kadar da kanlı emellerini gerçekleştirme çabalarını sürdürmektedir. Daha bir tomurcuk halindeyken önderliğe yöneltilen bu saldırı, düşmanın halkımızın umutlarını yeniden karartmak için nereye yöneleceğini il de gündem ortaya koyma girişimi oldu. Nitekim daha sonraki gelişmeler de, bunu açıkça gösterdi. Koyu bir sömürgeci iktidariyet altında adım adım yok etmeye çalıştığı, tüm örgütlenmelerini dağıtarak kendi sömürgeci-ulusal örgütlenmesini hakim kılma çabaları içerisinde olduğu Kürdistan halkının kuruluşu doğrultusunda ayağa kalkması için örgütleri bir güce ve yol göstericilere olan ihtiyacı çok iyi bilen sömürgeciler, Haki Karer'in katledilmesi ardından amaçlarına ulaşamadıkları görüldüklerinde sinsi terip ve planlarını daha da geliştirdiler. Bağimsızlıkçı-devrimci iradenin bütünleştirdiği ve çeliktin kıldığı bu küçük topluluğu dağıtmak, onun tüm halkı kucaklamasını önlemek için sahte örgütler yaratarak, saldırıların iki yönlü olarak sürdürüldü. Doğrudan imha planları her zaman gündemlerinde olmak koşuluyla, Sürka Sor, Tekoşin vb. örgütlenmelerle içte da güdüclük, yücüklik ve çatışmaları yaratmaya yöneldiler. Yine, "Aydınlık" gibi tescilli uşakları olan "sol" maskeli çevreler eliyle en akıl almaz iftiraları toplumun içinde yaygınlaştırarak, "çamur atımı, izi kalır" mantığıyla önderliği küçük düşürmeye yönelik kampanyalar açtılar. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi öncesinde yaygın bir biçimde geliştirilen bu saldırı ve karalamalar halen unutulmuş değildir. Bu açıdan, şimdi karşıımızda olduğumuz ve açıkça ilanı yapılan alçakça saldırı ve karalamalar kamuoyunun yabancısı olduğu taktikler olmamaktadır.

Bu saldırılar, 12 Eylül sonrası çok daha pervasızca sürdürüldü. Cezaevlerinde imha amaçları açıkça ortaya konuldu. PKK önderliğinin imhasını temel bir amacı olarak öne koyan faşist cunta, cezaevindeki tutuklu bulunan önderlerimiz imha emellerini açtıkları söylemekte ve günlük işkencelerle emellerine ulaşmanın çabasını sürdürmekteydi. Devrimci iradenin eğilemeyeceğini, teslim alınamayacağını, önderlerimizin görkemli direniş karşısında korkuyla gören sömürgeciler, nitekim bu kanlı emellerini gerçekleştirmekten de geri durmadılar. Kimisini yarakarak, kimisini boğarak ve işkence tezgahlarında hücrelerine katar doğrayarak işkencelerle katlettiler. Ama bu düşman için, amaçlarına ulaşmasında yeterli değildi. Herseyden önce cezaevlerinde her türlü işkence ve katliama rağmen direnişin kırılmaması PKK iradesinin eğilememesi olayı vardı ve bu direnişin her gün biraz daha yükselmesinin kaynağı oluyordu. İşte bu noktada düşman, bir yandan Şahin-Yıldırım ihanet çetesi eliyle teslimiyet eğilimini körüklemek, PKK karşısına kendi örgütünü -yani ihanet şebekesinin çıkarma çabalarını alenen sürdürmeye yönelirken; dışardaki Parti önderlerine karşı kompo ve Partiyi yıkmak çabalarını da hiçbir gizleme gereği duymadan acağı sürdürmeye başladı. Semir haini böyle bir dönemde faaliyetlerini hızlandırarak, düşmanın Partiyi yıkmak emellerini gerçekleştirmenin bir aracı olduğunu açıkça sergiledi. Ve yine bu süreçte, özellikle Kürt küçük-burjuva reformistleri eliyle en akıl almaz iftiralar, adına gazete denilen kağıt parçalarında ve kulaktan kulağa yayılmaya çalışıldı. 1983'ün bahar aylarında PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'de yakalandığı haberi, Fransız Haber Ajansı tarafından kamuoyuna yansıtılırken, yine aynı kaynaklı bir haberle PKK içinde bölün-

melerin olduğu, "despot PKK"ye karşı "ılımlı-demokrat bir PKK" amacıyla olanları ayırdıklardan haberleri yayılmak istendi. Hatırlanacağı üzere, aynı süreçte yeni adı TKSP olan "Özgürlük Yolu" tarafından "Devrimcilik mi Terörizm mi-PKK Üzerine" adlı bir kitap da yayınlanarak, ağza alınmadık kiifür ve iftiralarla PKK önderliği hedeflenmekteydi. Dışarda bu tür düşman faaliyetleri sürdürülürken, cezaevlerinde idam kararları açıklanmış, Türk ordusu Güney Kürdistan içlerine kadar girerek imha emellerini dünya kamuoyunun gözleri önünde açıktan sergilemişti. Ve biliniyor ki, düşman, içte Semir haini eliyle en sinsi kompo ve dağıtıcılık planlarını uygulamak isterken, dışta da küçük-burjuva reformist milliyetçileri, sosyal-şoven güçler ve Avrupa sosyal-demokrasisinde yönelen saldırılar adeta bir yarış halindeydi. Özellikle 1982 Parti Kongresi sonrası, dıştaki hazırlıkların ülke zemininde sürdürülmesine ağırlık verilmesiyle, bu saldırılar daha da hızlandı. 1978-79'ların PKK'ye karşı "kutsal ittifak"ları yeniden boy vermeye başladı. 1983 baharında açığa çıkanlar provakasyon sonrasında ise, daha da boyutlandı ve hemen tüm güçler bu süreçte kendi kimliklerini açıkça ortaya koydular.

PKK II. Kongresi sonrasında denk gelen saldırılarda bu hırsları, tesadüfi değildi. Devrimci görevlerin kendisini en yakıcı biçimde dayattığı bir dönem yaşanmaktaydı ve bu dönem bu özelliğinden ötürü bir ayrışma sürmüyordu. Nitekim düşman, her yöntemi deneyerek, devrimi geliştirecek tek güç olan Partimize ve Parti önderliğine saldırırken; devrimden korku duyan teslimiyetçi ve reformist eğilimin temsilcileri de değişik görüntüler altında da olsa aynı yönlü saldırılara basırmak durumunda kaldılar. Devrimci önderlik, her soydan devrim karşıtının saldırılarına maruz kaldı. Cezaevlerinde direnişleriyle dünyayı ayağa kaldıran şehit yoldaşlarımız bile, özellikle küçük-burjuva reformistlerinden gelen saldırılarda hedef alınabili. PKK ve militan önderliği karşısında çılgına dönen küçük-burjuvazinin reformist-teslimiyetçileri, şehit kanlarına ve mücadelenin yarattığı yükselişinde temel rolü olan yaşıyan önderlerimize saldırıların halen de sürdürmektedirler. Semir hainine kukak açarak provakasyona açık destek vermeleri, Partimize ve önderliğine yönelik küfür ve karalamalarla doldurulmuş yazılar altına ortak imzalar atmaları ve bunun da ötesinde, bu tür kampanyaları bizzat üstlenme durumları herkesin bildiği hususlardı. Ve artık, ne sömürgecilerin ve ne de küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenlerin aynı ağızdan yükselen saldırıları hiç kimseyi şaşırtmamaktadır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaşın, Parti içindeki bir hizipleşme sonucu öldürüldüğü yolundaki haberde, daha ilk günden geliştirilen saldırı kampanyasının en son halkası olarak, halk kitlelerinde sadece öfkeyi geliştirmekten öte bir sonuca ulaşamamıştır. Uydurulmuş

isimler ve iddialarla yayılmak istenen bu haber, gerçekte PKK'nin büyük bir ısrarla üzerinde durduğu ve devrimci kamuoyunu bilgilendirmeye çalıştığı faaliyetleri şimdi daha da defşire etme durumundadır. Bu haber, Semir provakasyonunun ve arkasındaki güçlerin hangi amaçlar peşinde olduğunu sanırsanız artık izaha gerek olmayacak denli sergilemiştir. PKK'yi içten parçalamak ve önderliği imha amaçları bu kadar açıkken, en sudan gerekçelerle hala provakasyona arka çıkan güçler durumlarını nasıl izah edeceklerdir. Şimdi kitleler bu sorunun cevabını muhabatı çevre ve güçlerden beklemektedirler.

Dört yıldır sürdürülen yoğun hazırlıkların ülke zemininde yaygın eylemlerle ete-kemiğe büründürüldüğü bir dönem başlangıcında, PKK'nin bölündüğü vb. biçiminde haberlerin yaygınlaştırılması, önderliğe yönelik alçakça emellerin gizleme gereği bile duyulmadan gazete sütunlarından ilan edilmesi, Partili tüm militanlar ve yurtsever halk kitlelerine de gerekli sinyali bir kez daha vermiştir. Açık ki, düşmanın böylesine saldırdığı Parti ve önderliği en güçlü şekilde korumak zorundadır. Parti önderliği sadece fiziki bir varlık değildir. Mücadelede atılan ilk adımlardan bu yana, direniş ve kanla yazılmış, yaşıyan ve şehit düşenlerle artık hiçbir gücün ortadan kaldıramayacağı ve tüm halkımızın ardından sürüklenen bir önderliğimiz vardır. Haki Karer, Mazlum, Hayri, Kemal, Mehmet ve şehit düşen diğer yoldaşlar, başta PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan olmak üzere yaşıyan ve şehit düşenlerle kendisini militan devrimciliği sürükli büyütürken her koşulda direnişi dayatmakla kanıtlanmış olan Parti ve ulusal kurtuluş hareketinin önderliğine yönelik saldırıları, nasıl bir acizliğin sergileni olduğu geçmişte ve bugün de açık olan bir durumdur. PKK önderliği, sahip olduğu ideolojik-politik çizgisine ve her günkü devrimci pratiğine, kadrolara ve kitlelere yol göstericiliğiyle, tarihi rolünü oynamaya devam etmektedir. Düşmanın alçakça emellerini, işte işleme kulan, boşa çıkaran gerçek de budur.

Açık ki, Parti kadroları ve yurtsever kitleler bugün görevlerini çok çok bilincinde olarak mücadeleyi geliştirme doğrultusunda ileri atılıp, her günü yeni bir mevzi haline getirdikçe, Parti önderliğimiz de düşman için daha çok ulaşılabilir olacaktır. Önderliği, kitleler, ulusal kurtuluş mücadelesinin dayattığı görevlere daha çok sarılacak ve kendi bağlarındaki korumaktadırlar. O halde, düşmanın hiçbir saldırısının ve iğrenç propagandalarının kitleler için düşmanın emellerini daha açık görmekten ve buna karşı kinle, önderliğe daha fazla sarılmaktan öte bir sonuç yaratamayacağı da çok açıktır.

Her halk gibi halkımız da, beynsiz ve yürekiz yaşamayacağını acılı tarihten bilerek, şimdi sahip olduğu bu güçlü önderliğini kendisine çizdiği ışıklı yolda ilerletmeye devam edecek ve her soydan düşmanın bununla kahredecektir.

* YAŞASIN PARTİ ÖNDERLİĞİMİZ!

* BİJİ SEROK APO!

* KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST CUNTA VE PROVAKATÖRLERİ!

Halkların kendi kurtuluşları uğruna yürüttükleri mücadele tarihlerinde, şehitlerin yerinin ne olduğu, bunların ne derecede kutsal değerleri ifade ettikleri, mücadelenin gelişmesine yaptıkları etki konuları bir çok yazımızda, çeşitli vesilelerle ele alınmış, değişik yönleriyle işlenmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yerleri ve anlamları çok daha belirgin olan şehitlerimiz konusunda da çok şey yazılmış, onların bizlere yükledikleri görev ve sorumlulukların nerde olduğu belirlenmiştir. Onlar ki, haklarında söylenmesi gereken herşeyi tüm gerçekliğiyle bizzat ortaya koymuş kesim ve net bir biçimde bilinçleri kazınması gerekeni kendi eylemlerile belirlemiş, yürümüşleri gereken yolun nasıl olduğunu ve ne biçimde yürüneceğini tüm zorluk ve tehlikelere göğüs gerekerek ve en önde yürüyerek göstermiş, tüm zorlukların üstesinden gelerek bu yolda yürümeyi kolaylaştırmışlardır. Onlar, ulus ve halk olarak geçmişimizi geleceğe bağlamış geçmiş ile gelecek arasında bir köprü olmuşlardır. Geleceğimizin nasıl ve ne biçimde yaratılacağını, dehşetli bir irade, azim, mücadele ve direnme gücü göstererek ve varlıklarını ortaya koyarak açığa kavuşturmuş, mücadelenin tüm gerçekliğini, hiçbir sahtekarlığa, kolay kaçışa fırsat vermemesini gözler önüne sermişlerdir. Artık onlar hakkında daha da yazıp-çizmekten öteye, onlara gerektiği gibi layık olmaya çalışmanın, onların kesin emrini verdikleri yoldan şaşmadan ilerlemenin, görkemli direnişlerini, direniş eylemlerimizle sürdürerek zaferi gөрmenin gerekli, zorunlu ve dayatıcı görev olduğuna inanmaktayız. Bu görevden kaçanlar tarih karşısında suçlu duruma düşmekten kurtulamayacaklardır.

Gerçek durumu kısaca böyle belirlerken, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eyleminin kahramanlarından, değerli militan, ölümsüz savaşçı Akif YILMAZ yoldaş hakkında da bir kaç noktaya değinmenin, onun mücadelesini güncümüz yettiğine anlatmaya çalışmamız gerekliliği de inanmayatayız. Ancak, daha yazımızın başında iken, O'nu ve mücadelesini gereğini anlatamayacağımızı bilincine hareket ettirmişti de belirtelim.

Akif YILMAZ, Kars'a bağlı Ardahan ilçesinin Hoçuvan (Hasköy) mntıkasının Mücüş(Beşiktaş) köyünde, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. Kalabalık bir nüfusa sahip olan ailesinin tüm yaşamı yoksulluk ve sefalet içerisinde geçiyor, geçimlerini çok büyük zorluklara mücadele içerisinde sağlayabiliyorlardı. Yaşamlarını sürdürebilmek için o da diğer kardeşleri gibi, çok küçük yaşlardan itibaren çalışmak, ailesine yarımcı olmak zorunda idi. Daha ilkökula bile başlamadan önce kuzu güdüyor, ekin ekme-biçme işlerinde kendi gücünün çok üzerinde işler yapıyordu. Bölgesine yoksulluklar içerisinde, babası Akif'i köy ilkokuluna gönderdi. Ancak ona kitap, defter, kalem vb. alacak parayı dahi karşılayamıyor, yakınılarından yardım almak zorunda kalıyordu. Kışların oldukça soğuk ve uzun geçtiği bu bölgede Akif giyecek elbise bulamadığından yarıncıplak bir halde dolarmak, okula gitmek, çalışmak zorundaydı. O'nun yoksulluk içinde geçen bu yaşamı hafızasına güçlü bir tarzda yerettiği, bundan nasıl kurtulacağını çokça düşündü. O, çocukluk yıllarında iken ailesinin ve sömürgeci-asimilasyon kurumu olan okulun verdiği bilinç kurtuluşu bireysel olarak düşündü, kendisini okumaya adanmıştı.

İlkokulu bitirip ortaokula başladığı yıl maddi güçlüğü daha da artmıştı. Bu nedenle yaşı henüz 12-13'e ulaşmışken yaz tatili dönemlerinde, İstanbul, İzmir vb. metropol kentlerinde ağır işlerde çalışmak olan iki ağabeyinin yanına giderek inşaatlarda, fırıncılıkta, yük doldurup-boşaltmada vb. ağır işlerde çalışmaya başladı. Böylece çalışıp biraz para

AKİF YILMAZ YOLDAŞIN ANISINI DEVİRMİCİ EYLEMLİLİĞİMİZLE YAŞATACAĞIZ!

biriktirmeye uğraşıyor, kışın da okula gidiyordu. Lise ikinci sınıfa kadar geldikten sonra artık okul masraflarını karşılayamaz duruma geldi ve ailesine yük olmamak için okulu bırakarak metropol kentlerinde çalışmaya devam etti.

Kürdistan köylülüğünün baskı ve sömürü altındaki yoksul yaşamını bizzat yaşayan, gören Akif yoldaş, gençlik yaşta gurbete düşmüş, el kaplarında sürünmek zorunda kalmış. Gurbette de yoksul ve çilekeş bir

yeni biçimiyle yön vermek azim ve kararlılıktaydı. Hızla okumaya, kendisini daha fazla eğitmeye başlamış, mücadelenin tüm zorluklarını bilince çıkarmıştı. Ama yine de bilincini yeterli görmüyor, bu konudaki çabalarına hız veriyordu. Kısa sürede sağladığı gelişmelerle herkesi hayrete düşürüyordu. Artık önüne geçilmez bir istek ve azimle çalışıyor, tartışıyor, mücadele ediyordu.

Kars yöresi, feodal ilişkilerin cılız bir biçimde çözünüye uğradığı, ka-

dönek, ihanetçi ve teslimiyetçinin yaptığı gibi verdiği karardan caymak bir yana, bu zemini de ülkemizin ve halkımızın kurtuluş sorunlarının tartışıldığı bir alan haline çevirmeyi bildi. Öyle ki, okul gençliği ile hararetili tartışmalara giriyor, bu kurumlardan içerik ve amacını öğrencilere kavratmaya çalışıyordu.

Diğer yandan küçük iş yerlerinde de olsa işçilerin, esnafın, memurların arasına girmeyi başlıyor, onlarla sömürünün, baskının ve zulmün nedenlerini tartışıyor, kurtuluş yolunu gösteriyordu. Çok zor koşullar altında, hiç bir sosyal güvenceleri olmadan çalıştırılan fırın işçileri arasında çalışarak onları greve götürmüş ve önemli haklar elde edilmiştir. Zaman zaman çıkan bildiri ve diğer yayınlarımızı tanıdığı tüm çevrelere ulaştırıyor, ileri durumda olanlarla daha yakından ilgileniyordu. Biraz gelişme gösteren öğrencileri uygun zamanlar ayarlayarak eğitim çalışmalarına alıyor, eğitim bilincinden faydalıyor. Polislere, ajan-muhbirlere, faşistlere karşı yapılması gereken bir çok eylemi planlıyor, gerekli malzemeleri temin ediyor, çoğu eyleme de bizzat katılıyordu.

Hızlandırılmış eğitimle okul bittiğinde o tek bir gün bile okula devam etmemiş olduğunu hatırladı. Ancak mezun edilip öğretmen olmuştum. Adaya de öğretmenlik yapmadı. Nedenini ise, Diyarbakır Askeri Cezaevinde bulunduğu 1980 yılında bir yakınının yazdığı mektubunda şöyle dile getiriyordu: "Herkes gibi ben de okuyabilir, öğretmen olabiliriz. Bunun imkanı da vardı. Zaten öğretmen olmuştum da. Gidip ben de bir kaç bin liranın kuyruğuna takılabiliriz. Fakat ben bunu kabul etmedim. Ülkemin, halkımızın durumu ve benim bu sorunları kavrayış düzeyim, ben den daha aktif faaliyet beklemekteydi. Ben de kendimi buna adanmış. Hiç kimse bunu zorla bana yaptırmadı. Ben kendi yolumu kendi irade ve bilincim ile seçtim. Hiç bir pişmanlık da duymuyorum seçtiğim yoldan. Dışarda olsaydım yine devrimci mücadeleye katılıp sürdürecektim..." Evet O, kendi yolunu böyle belirliyor ve bu biçimde de hayatının sonuna kadar direnerek seçtiği yolda yürüyordu.

Akif yoldaş 1978-79 yıllarında da, Kars'ta mücadelemizin geliştilmesinde en aktif bir biçimde çalışmaktaydı. Sosyal-şöven, ulusal inkarcı, teslimiyetçi, reformist-oportünist her boydan grup ve akımlara karşı amansız bir mücadele yürütüyor, onların en fazla çekindikleri biri haline geliyordu. Boy hedefi haline geldiği bu dönemlerde HK, Dev-Yol vb. bir yığın sosyal-şöven hareketin içindeki bazı kararlık unsurların da kıskırtmalarıyla, Akif yoldaş hakkında birkaç kez ölüm kararı alınmıştı. Evet, gerekirse ileride açıklayacağız. Bu kararların sorumlusu bir kişi, şimdi de yurtdışında kararlık dolaplar çeviriyor. Gerekli gördüğümüzde öldürülen devrimcileri, faili meçhul (!) bazı cinayetleri açıklayacağız. Anlatacağız, salt PKK'ye geçmek istedikleri için dövülüp, tehdit edilen gençleri. Bu

olayların suçluları şimdi de PKK düşmanlığının şampiyonluğunu yapmaktadırlar. Geçmişteki suçlarını unutmaya benziyor bu zavallılar!

Akif Yılmaz, Hareketimizin ideolojik grup aşamasından siyasal örgütlenme aşamasına geçtiği 1978-79'larda bölge hazırlık komitesinde örgütlenme görevinde yer almaktaydı. Bu görevi sürdürdüğü sırada Parti kendisini Diyarbakır'da görevlendirdi. 79'lann sonlarında gittiği bu alanda bir süre faaliyet yürüttükten sonra sömürgecilere esir edildi. 1980'de tutuklanmasının ardından ağır işkenceler gördü. Cezaevine gönderildikten sonra da, Diyarbakır zindanlarında tanık olunan insanlık dışı işkencelere O da maruz kaldı. Ölümsüz önderlerimiz Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'ın önderliğindeki kahramanca direniş tüm gücü ve iradesi ile katıldı. Düşmanın dayattığı tüm teslim alma ve ihanet ettirme girişimlerine karşı tavizsizce direndi. Şahin-Yıldırım faşist ihanet çetesi'nin alçakça tertiplerine göğüs gerdi.

O, PKK devlerinin gösterdiği direniş yolundan asla şaşmayarak sonuna kadar başı dik yürümeyi bildi. Düşmanın tüm tertip ve oyunlarını kavramakta gecikmeyerek, M.Hayri DURMUŞ yoldaşın verdiği tarihi bakara katıldı ve 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eyleminde yer aldı. Eylem öncesinde ve eylem boyunca onurla taşıdığı direniş bayrağını yoldaşlarına devrederek 1982 Eylül'ünde şehitlik onuruna erişti.

Sömürgeciler, ailesine teslim ettikleri tabutunun ağzını mühürlemişlerdi. İşledikleri suçların görülmesinden korkacak kadar aşağılık ve sefil olan sömürgeci-faşistler, tabutun açılması halinde 15 yıl hapis cezası verecekleri tehdidinde bulunarak, mezarın başında uzun süre nöbet tutmuşlardı. Akif yoldaşın cenaze törenine, sömürgecilerin tüm tehdit ve engellemelerine rağmen, geniş halk kitleleri katıldı. Hoçvan yöresi (21 köyden oluşmaktaydı) halkı, yakından tanıdığı bu öz evladının kahramanca direnerek şehit düşmesini acı ile birlikte gururla ve sömürgeci cuntaya karşı derin bir kin ve öfkeyle karşıladı. Bu öfkesini ve direniş sahibi kişiliğini yoldaşımızın cenazesine yığınal katılım ile ortaya koydu.

Akif Yılmaz yoldaş, sevimli-esprili bir mızaca sahip, dürüst, çalışkan, kararlı, fedakar ve alçak gönüllü bir kişilik taşıymaktaydı. Çalışması programlı ve düzenliydi. Çevresine karşı eğitici, öğretici bir tarzda yaklaşırdı. Örgütçü-toparlayıcı bir özelliğe sahipti. Yüksek bir ıkna gücü ile konuşup tartıştığı insanları ıkna ederdi. Örgütüne ve yoldaşlarına karşı engin bir sorumluluk duygusuyla hareket eder, alınan kararların uygulamakta asla tereddüt düşmezdi. Kolektif bir biçimde, proleterlere karşı. O'nun belirgin bir özelliği de kendi hatalarına karşı acımasızlığı, hata ve yanlışlar üzerine kararlı yürüyüşüydü.

Evat, hakkında kısaca da olsa bilgi sahibi olduğumuz Akif yoldaş ve diğer şehitlerimizin anılarına nasıl layık oluncaktı? Açık ki, onlara layık olmak ancak, onların inandıkları ve uğruna her şeylerini feda etmekten çekinmedikleri, tüm varlıklarını ortaya koyup kahramanca direnerek yaptıkları bu davayı zafere götürmekle mümkündür. Şimdi önmümüzdeki görev budur. Öyleyse buna uygun bir biçimde hareket etmeli, döneme uygun düşen militan ölçülerle ulaşarak mücadeleyi geliştirip yükseltmeliyiz.

***Akif Yılmaz'ın anısına gerçek bağıllık devrimci eylemciliğimizi yaratmakla mümkündür!
*Akif Yılmaz adını eylem sloganı haline getirelim!**

Bir Mücadele Yoldaşı



AKİF YILMAZ

hayat sürdürüyordu. Bu yıllarda işçilik yaptığı çeşitli metropol kentlerinde Kürdistan'dan giden işçilerin çektiği azap ve güçlükleri görüp yaşamış, yavaş yavaş ondaki sınıf bilinci de şekillenmeye başlamıştı. Akif, artık dizginsiz sömürüye, baskıya, zulme ve zorbalığa karşı mücadele etmenin gereğine ve kurtuluşun ancak böyle sağlanabileceğine inanmaktaydı. Bu amaçla çeşitli grev, gösteri ve mitinglere katılıyor, bütün gücüyle sınıf kinini haykırıyordu. O dönemde tanıştığı bazı devrimcilerle birlikte dernek ve sendikalarla gidiyor, çeşitli seminer ve tartışmalara katılıyordu. Aynı zamanda çeşitli eylemlere katılıyor, büyük saygı duyduğu Mahir, Deniz, İbrahim vd'lerinin afişlerini yapmaya görevi, bildiri dağıttıyor, faşistlere karşı konulan eylemlerde büyük bir istek ve coşkuyla yer alıyordu. Katıldığı tüm eylemlerdeki atılganlığı ve cesareti ile çevresinde büyük saygı uyandırıyor, sevilirdi.

Ailesinin de isteğine uyarak, fakat esasen kendi kararıyla öz memleketinde mücadele etmek amacıyla 1976 yılında Kars'a döndü. Bu dönem, Kars'ta sivil faşistlerin azgın saldırılarla bulunduğu, toplum üzerinde baskı kurmaya çalıştıkları bir dönemdi. Yeniden kayıdı yaptığı Alpaslan Lisesi'nde, Akif, öğrenci gençlik arasında aktif faaliyet yürütüyor, onları mücadeleye çekmek, örgütlemek için yoğun çaba harcıyordu, onlarla mücadelenin canalıcı sorunlarını tartışıyor. Tam da bu sıralarda, daha ideolojik grup aşamasında bulunan Hareketimiz, Kars'a yeni el atmış, ulusal sorun üzerinde en hararetili tartışmaların yapıldığı bir konu olmuştu. Akif Yılmaz da bu tartışmalarda yer alarak devrimci Hareketimizin saflarına katıldı. Bu, O'nun yaşamında yeni bir dönem, kendi gerçek kimliğine kavuşmanın, kişiliğinin kazanmanın, ülkesi ve halkı için varolmanın başlangıcı oldu. O'nun için her şey, yaşam bile yeni başlıyordu. O, bunu doya doya sindirmek, yaşamına

pitalist ilişkilerin fazla gelişme katemediği, ancak feodalizmin de güçlü etkilerinin olmadığı bir alandı. Yaygın bir biçimde varlık gösteren küçük üretim faaliyetinde, feodal ve kapitalist ilişkiler iç-içe geçmişti. Kent ile kır arasında sosyal yönlerin farklılıklar oluşmamıştı. Nüfusun büyük bir kesimi orta ve yoksul köylülüktü. Tarıma kapitalizmin sokulması ve işi alanların olmayışından dolayı yoğun bir işsiz potansiyeline sahipti. Bu yüzden iş aramak için, Ankara, İstanbul, İzmir vb. metropol kentlerine, emperyalist metropollere, Libya, Suudi Arabistan vb. alanlara yoğun bir emek göçü olmaktadır. Öte yandan, etnik yapısı çok farklılıklar arzettiğinden, bir yığın mezhepsel ve ulusal azınlık ilişkilerini taşıyor. Sömürgeci asimilasyon kurumlarında ortaya çıkan aydın-gerçek kesimi yaygınlik göstermekte, ancak geri toplumsal yapı yüzünden fazla gelişme kaydedememektedir. Buna karşın geri toplumsal yapı ve bir yığın ulusal-toplumsal çekilkinin koşullandırıldığı güçlü bir potansiyel vardır ki, bu kesim devrimin esas dayanağını oluşturmaktadır. Devrimci düşüncelere itimba sağlamada, canlılığı ve atılganlığı nedeniyle en erkenden gençlik kesimi duyarlı davranmaktadır. Bunu iyi bilen Akif yoldaş, hem kendisini ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel yönden geliştirmek ve hem de gençliği mücadeleye çekmek amacıyla onlar arasında yoğun bir faaliyet yürütür.

Liseyi bitirdiğinde aktif olarak profesyonel mücadeleye katılmak için kesin kararını vermiş olan ve tüm kişisel, özel bağlarını terkederek kendisini davaya adanmak isteyen Akif yoldaş, polis baskısı ve askere alınmak istemesi nedeniyle Kars-Dede Korkut Eğitim Enstitüsüne kayıt yaptırmak zorunda kaldı. Artık faşistlerin önemli oranda temizlendiği, CHP azınlık hükümetinin de biraz legal çalışma, okul okuma imkanları bulunduğu bu dönemde Akif, diğer bir yığın

Impressum

V. i. S. D. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13-
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi :

Deutsche Bank Köln

İ. Demir

Konto Nr.: 107 45 38

BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.

Avusturya 15.00 s.

İngiltere 0.50 £.

Hollanda 2.50 hfl.

Belçika 50.00 bfr.

Norveç 50.00 nkr.

Fransa 5.00 ff.

İsviçre 2.00 sfr.

İsviçre 5.00 skr.